

Библиотека Любов и Сърба

Лайза Клейнас

*Момичето с
кафявите очи*

Бестселър на „Ню Йорк Таймс“

 ЕРГОН

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС МОМИЧЕТО С КАФЯВИТЕ ОЧИ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Като опитен организатор на сватби, Ейвъри Крослин смята, че е подготвена за всякакви извънредни ситуации, свързани с щастливото събитие. Обаче... в разгара на предсватбената суета почти едновременната поява на един скорпион и на един мъж с опасно нехаен чар определено са изненада за нея. Това, че едната заплаха бързо и ловко отстранява другата, съвсем не прави нещата по-лесни за Ейвъри. Неочаквано за себе си тя е очарована от добре изглеждащия непознат, а моменталното магнитно привличане помежду им е факт, който не иска да признае — точно в този момент от живота ѝ подобни усложнения са последното, което ѝ трябва... Принудена да напусне работата си в Ню Йорк и зарязана от гаджето си в деня на сватбата, Ейвъри толкова се страхува да не бъде наранена отново, че предпочита сама да сложи край на всяка възможна връзка, преди изобщо да е започнала. Независима, решителна и устремена да развие новата си фирма, тя решава, че няма време да се занимава с този мъж. Нито с който и да било друг, защото кой ли пък би могъл да се сравнява с него... И без това той е от милиардерския клан и сигурно е просто ловец на жени. Толкова по-изумена е да чуе, как Джо Травис ѝ се сопва: „Слушай, кафявооко момиче, ето какво ще стане. Ще ми вдигаш телефона, когато ти звъня! Ще ми позволиш да излизам с теб и ще си говорим. Толкова много неща не знаем един за друг... А после всичко зависи от теб“.

1.

Като опитен сватбен агент бях подготвена за почти всякакви извънредни ситуации, които могат да възникнат в големия ден.

С изключение на свързаните със скорпиони. Това ми се случваше за пръв път.

Издаде го характерното движение, зловещо пробягване напред-назад по покрития с плочки двор около басейна.

Според мен няма по-отвратително изглеждаща твар от един скорпион. Обикновено отровата не може да те убие, но в първите няколко минути след ухапването ти се иска да е така.

Първото правило за справяне с извънредната ситуация е: *Не се паникьосвай*. Но тъй като скорпионът тръгна към мен с алчните си нокти и извита нагоре опашка, аз бързо забравих правило номер едно и нададох вик. Започнах да ровя трескаво из чантата си, голяма пазарска торба, толкова тежка, че ако я сложех на пасажерската седалка, колата щеше да сигнализира, че трябва да я закопчея с колан. Ръката ми напипваше кърпички, химикалки, лепенки, минерална вода, продукти за стилизиране на коса, дезодорант, лосион, лак за нокти и гримове, пинсети, комплект с игли за шиене, лепило, слушалки за мобилния телефон, таблетки против кашлица, шоколад, всевъзможни лекарства, ластичета за коса, препарат против петна, ролка марля, топлийки, двойно залепваща лента и памучни тампони.

Най-тежкото нещо, което можах да намеря, беше пулверизатор с лепило, който хвърлих по скорпиона. Пулверизаторът падна невредим върху плочките, а скорпионът се ядоса, готов да отбранява територията си. Извадих един флакон със спрей за коса и замахнах с предпазлива решителност.

— Така няма да се получи — чух някой да казва с нисък, развеселен глас. — Освен ако не се опитвате да му придадете по-голям обем и блясък.

Сепната, вдигнах очи и видях един непознат, който вървеше към мен, висок, чернокос мъж, облечен в дънки, ботуши и тениска, толкова

изтъняла от пране, че почти се беше свършила.

— Аз ще се погрижа — каза той.

Отстъпих няколко крачки и пъхнах флакона обратно в торбата си.

— Аз... помислих си, че спрят за коса може да го задуши.

— Не. Скорпионът може да задържа дъх в продължение на цяла седмица.

— Сериозно ли?

— Да, мадам.

Той смачка скорпиона под ботуша си, като накрая разтърка пета върху него. Не съществува нещо, което един тексасец да прави така старателно, както убиването на скорпион или паленето на цигара. След като изрита хитиновата обвивка в една близка цветна леха, той се обърна и ме изгледа с дълъг, замислен поглед. Чисто мъжката преценка увеличи още повече вълнението ми. Хванах се, че се вирам в очи с цвят на черна меласа. Той беше забележителен мъж, с дръзки черти, силен прав нос и решителна брадичка. Наболата по лицето му брада беше достатъчно гъста, за да свали боя от автомобил. Той беше с едра кост и жилав, мускулите на ръцете и гърдите му бяха очертани като дялани камъни под износения плат на тениската. Непочтително изглеждащ мъж, може би дори малко опасен.

От онези, които те карат да забравиш да дишаш.

Ботушите и разръфаните ръбове на дънките му бяха изцапани с кал, която вече беше засъхнала и се ронеше. Трябва да беше вървял покрай реката, през четирите хиляди акра на ранчото „Стардъст“. В това облекло нямаше начин да е от гостите на сватбата, повечето от които притежаваха девет-десет цифрени състояния.

Когато погледът му мина по мен, знаех точно какво вижда: жена, приближаваща трийсетте, с червена коса и слънчеви очила с големи рамки. „Вечно на 51“, беше описала по-малката ми сестра София стандартния ми външен вид с горница тип потник и широки панталони с ластичен колан. Ако гледката бе отблъскваща за мъже, то толкова по-добре. Нямах намерение да привличам никого.

— Скорпионите не би трябвало да излизат на дневна светлина — казах аз несигурно.

— Имаме ранна и суха пролет. Скорпионите търсят влага. Плувният басейн ги привлича. — Непознатият говореше с ленив,

спокоен маниер, сякаш всяка дума беше вряла часове наред на бавен огън.

Откъсвайки поглед от моя, той се наведе да вдигне спрея. Когато ми го подаде, пръстите ни се докоснаха за миг и аз усетих леко бодване под долните ребра. Долових аромата му, на бял сапун и на прах, и на сладки диви треви.

— По-добре да ги смените с други — посочи той отворените ми на пръстите обувки. — Имате ли ботуши? Или маратонки?

— Боя се, че не — отвърнах. — Ще се наложи да поема риска. — Забелязах фотоапарата, който той бе оставил на една от масите в двора, „Никон“ с висококачествени лещи, чийто метален корпус бе обточен с червено. — Професионален фотограф ли сте?

— Да, мадам.

Трябва да беше някой от допълнителните фотографи, наети от Джордж Ганц, сватбения фотограф. Подадох ръка.

— Аз съм Ейвъри Крослин — казах с дружелюбен, но делови тон. — Сватбеният координатор.

Той хвана ръката ми, ръкостискането беше топло и твърдо, и изпитах шок от удоволствието при контакта.

— Джо Травис. — Погледът му продължаваше да не изпуска моя и по някаква причина той продължи ръкостискането малко по-дълго, отколкото бе необходимо. Необяснима топлина се надигна по лицето ми в бърза вълна. Изпитах облекчение, когато той най-после ме пусна.

— Джордж даде ли ви копие от графика и списък със снимките? — попитах аз, като се опитвах да звуча професионално.

Въпросът беше последван от равнодушен поглед.

— Не се тревожете — казах, — имаме допълнителни копия. Идете в главната къща и попитайте за помощника ми, Стивън. Сигурно е в кухнята с кетъринга. — Бръкнах в чантата си за визитна картичка. — Ако имате някакви проблеми, ето номера на мобилния ми телефон.

Той взе визитката ми.

— Благодаря. Но всъщност не съм...

— Ще започнем да настаняваме гостите в шест и половина — обявих аз отсечено. — Церемонията ще започне в седем и ще завърши с пускане на гълъб в седем и половина. Ще искаме да снимате булката и младоженеца преди залез, който е в 7:41.

— И той ли е по разписание? — В очите му проблесна подигравка.

— Изгледах го предупредително.

— Предполагам, че трябва да си придадете по-спретнат вид, преди гостите да са станали и да са излезли тази сутрин.

Бръкнах в чантата си за наличната самообръсначка.

— Ето, вземете тази. Попитайте Стивън къде можете да се избръснете и...

— По-спокойно, скъпа. Имам си собствена самообръсначка. — Той се усмихна леко. — Винаги ли говорите толкова бързо?

Намръщих се и пъхнах самообръсначката обратно в чантата си.

— Чака ме много работа. Предполагам, че вас също.

— Не работя при Джордж. Журналист на свободна практика съм. Никакви сватби.

— Тогава за какво сте тук? — попитах.

— Гост съм. Приятел на младоженеца.

Смаяна, аз го изгледах с разширени очи. Отвратителната пълзяща топлина от смущение ме заля от глава до пети.

— Съжалявам. Когато видях фотоапарата ви, помислих...

— Нищо не е станало.

Нямаше нищо, което да мразя повече от това да изглеждам глупаво, *нищо*. Компетентният вид е съществен за изграждането на клиента... особено за клиента от висшата класа, към каквато се целех. Но сега, в деня на най-голямата, най-скъпа сватба, която аз и студиото ми бяхме организирали, този мъж щеше да каже на богатите си приятели за това как съм го сбъркала с помощник-фотограф. Щеше да има подхилвания зад гърба ми. Злобни шеги. Презрение.

Изпитвайки желание за колкото е възможно повече дистанция между нас, аз промърморих:

— А сега, ако ме извините... — Обърнах се и закрачих с възможно най-голямата скорост, като едва се сдържах да не хукна.

— Хей! — чух Джо да казва и след миг ме настигна с няколко големи крачки. Беше взел фотоапарата и прехвърли ремъка му през рамо. — Почакайте. Не е нужно да се плашите.

— Не се плаша — казах аз и забързах към един покрит с варовикови плочки павилион с дървен покрив. — Заета съм.

Той с лекота изравни стъпките си с моите.

— Почакайте за минута. Да започнем наново.

— Господин Травис — започнах аз и се заковах на място, когато осъзнах кой точно е той. — Боже произнесох немощно и затворих очи за миг. — Вие сте от тези Травис, нали?

Джо застана срещу мен и ме погледна въпросително.

— Зависи какво разбирате под „тези“.

— Пари от петрол, частни самолети, яхти, имения... *Тези*.

— Нямам имение. Имам една развалина в Шести район.

— И все пак сте един от тях — настоях. — Баща ви е Чърчил Травис, нали?

— *Беше*.

Спомних си — прекалено късно, — че шест месеца по-рано патриархът на семейство Травис се беше споминал от внезапен сърдечен удар. Медиите бяха отразили широко погребението, описвайки живота и постиженията му в подробности. Чърчил беше придобил огромното си състояние с рискови инвестиции, повечето от които свързани с енергетиката. Той беше широко известен през осемдесетте и деветдесетте години, чест гост на телевизионните бизнес и финансови шоута. Той — и наследниците му — бяха еквивалент на тексаски кралски особи.

— Аз... съжалявам за загубата ви — произнесох смутено.

— Благодаря.

Настъпи неловка тишина. Можех да усетя как погледът му минава по мен, осезаем като топъл слънчев лъч.

— Вижте, господин Травис...

— Джо.

— Джо — повторих. — Повече от заета съм. Тази сватба е нещо сложно. В момента уреждам декорите на площадката за церемонията, украсата на осемте хиляди квадратни фута шатра за приема, официална вечеря и танци с оркестър на живо за четиристотин гости и късно нощно парти. Така че се извинявам за недоразумението, но...

— Не е нужно да се извинявате — каза той спокойно. — Трябваше да го спомена още в началото, но не можах да се вредя да кажа и дума от вас. — В ъгълчетата на устата му заигра весела усмивка. — Което означава, че или аз трябва да забързам, или вие да позабавите.

Макар и напрегната, не се съдържах и се усмихнах.

— Няма нужда името Травис да ви кара да се чувствате неудобно — продължи той. — Повярвайте, нито един, който познава семейството ни, не се впечатлява от нас ни най-малко. — Той изследва изражението ми за момент. — Накъде сте тръгнали сега?

— Към павилиона — отвърнах, кимайки към покритата дървена постройка зад басейна.

— Позволете да ви придружа дотам. — Видял колебанието ми, добави: — В случай, че се натъкнете на друг скорпион. Или на някой друг злосторник. Тарантула, гущер... ще ви проправам път.

Помислих си с крива усмивка, че мъжът можеше да очарова дори гърмяща змия.

— Не е чак толкова опасно тук.

— Имате нужда от мен — произнесе той убедено, вземайки фотоапарата си от масата.

Тръгнахме заедно към мястото на церемонията, като минахме под листака на един вечнозелен дъб по пътя.

Бялата коприна на шатрата за приема в далечината стоеше върху обширното пространство на изумруденозелената ливада като огромен облак, кацнал долу да си почине. Да не говорим за това колко безценна вода е била използвана за поддържането на този великолепен тревен оазис, разгънат само преди няколко дена. А всяко нежно зелено стръкче щеше да бъде стъпкано утре.

„Стардъст“ беше четири акра действащо ранчо с главна къща, къщи за гости и различни постройки, хамбар и двор за езда. Моето студио за организиране на събития бе уредило наемането на частния имот, докато собствениците са на двуседмичен круиз. Те се бяха съгласили при условие, че имотът им ще бъде възстановен в същия вид, в който е бил преди сватбата.

— Откога се занимавате с това? — попита Джо.

— С организиране на сватби ли? Двете със сестра ми София започнахме бизнеса преди три години. Преди това работех като дизайнер на булчински рокли в Ню Йорк.

— Сигурно ви бива, щом сте били наети за сватбата на Слоун Кендрик. Джуди и Рой биха се спрели само на най-доброто.

Семейство Кендрик притежаваха верига заложни къщи от Лъбък до Галвстоун. Рой Кендрик, бивш състезател по родео, с лице като боров чеп, се беше изръсил с милион за сватбата на единствената си

дъщеря. Ако аз и екипът ми се справехме както трябва, няма нужда да казвам колко високопоставени клиенти можехме да съберем.

— Благодаря — отвърнах. — Добър екип сме. Сестра ми е много изобретателна.

— А вие?

— Аз се грижа за бизнес страната на нещата. Освен това съм главният координатор. От мен зависи всеки детайл да е перфектен.

Стигнахме до павилиона, където трима нехранимайковци от компанията за вещи под наем подреждаха облечените в бяло столове. Бъркайки в чантата си, напипах металната рулетка. С няколко умели дръпвания я разпънах през пространството между шнуровете, които трябваше да очертаят линията на столовете.

— Редицата трябва да е шест стъпки широка — извиках на мъжете. — Преместете шнура, ако обичате.

— Че тя е шест стъпки — провикна се в отговор един.

— Пет стъпки и десет инча.

Мъжът ми хвърли страдалчески поглед.

— Чак толкова точно ли трябва да е?

— Шест стъпки — настоях аз и сгънах шумно рулетката.

Обърнах лице към него.

— Винаги работя.

— Винаги? — повдигна той вежди скептично.

— Сигурна съм, че ще забавя темпото, когато бизнесът укрепне. Но засега... — Свих рамене. — Изглежда не мога да наблъскам всичко в един ден. Имейли, телефонни разговори, трябва да се правят планове, да се сключват споразумения.

— Всеки се нуждае от някакво хоби.

— Какво е вашето?

— Обичам да ходя на риболов, когато имам възможност. На лов, в зависимост от сезона. От време на време правя снимки с благотворителна цел.

— Какъв вид благотворителност?

— Защита на местните животни. Една хубава снимка на уеб сайта може да помогне за осиновяването на някое куче. — Джо направи пауза. — Може би някога бихте искали...

— Съжалявам, извинете ме. — Бях чула звънене някъде от безкрайните лабиринти на чантата ми, повтарящи петте тона от „И ето

булката пристига“. Когато извадих телефона, видях, че ме търси сестра ми.

— Обаждах се на дресъора на гълъби, но не отговаря — каза София, когато ѝ вдигнах. — Той така и не каза кой контейнер трябва да отворим.

— Остави ли му съобщение? — попитах.

— Пет на брой. Какво ще стане, ако нещо се е объркало? Ами ако е болен?

— Не е болен — уверих я аз.

— Може да се е заразил от птичи грип от гълъбите си.

— Неговите птици не са гълъби, те са бели гугутки. А белите гугутки са резистентни на птичи грип.

— Сигурна ли си?

— Потърси го отново след няколко часа — казах аз утешително. — Още е седем часа. Човекът може да не се е събудил.

— Ами ако не се появи?

— Ще се появи — настоях. — Прекалено рано е, за да се паникьосваш, София.

— Кога ми е позволено да се паникьосам?

— Не ти позволено — отвърнах. — Само аз имам право да се паникьосвам. Обади ми се, ако не успееш да се свържеш с него до десет.

— Добре.

Пъхнах телефона в чантата си и хвърлих на Джо изпитателен поглед.

— Канехте се да кажете нещо за закрила на животните?

Той отвърна на погледа ми. Беше закачил палци на джобовете на панталона си, отпуснал тежестта си на единия крак в поза едновременно самоуверена и отпусната. Никога не бях виждала нещо по-секси в живота си.

— Мога да ви взема с мен — каза той — следващия път, когато мина оттук. — Не бих имал нищо против да споделя хобито си, докато вие си намерите свое.

Не бързах да отговоря. Мислите ми се бяха пръснали като перушина от малки пиленца в зоологическа градина. Имах чувството, че той ме кани да отида някъде с него. Почти като... на среща.

— Благодаря — отвърнах най-сетне, — но графикът ми е запълнен.

— Нека ви изведе някой път — настоя той. — Можем да излезем да пийнем нещо или пък на вечеря.

Рядко губех дар слово, но този път единственото, което можех да правя, е да стоя в неловката тишина.

— Ето как ще стане. — Гласът му се беше понижил, тонът му беше увещателен и мек. — Ще ви откарам до Фредериксбърг някоя сутрин, докато е още прохладно, и ще поемем на път. — Ще спрем да си купим кафе и кифлички. — Ще ви заведем до една ливада, толкова пълна с метличини, че ще се закълнете, че половината небе е паднало над Тексас. Ще си намерим сенчесто дърво и ще гледаме изгрева. Как ви звучи?

Звучеше ми като ден за друга жена, някоя, която е свикнала да бъде ухажвана от красиви мъже. За миг си позволих да си го представя, излегната с него в една спокойна утрин на синя поляна. Бях на ръба да се съглася с всичко, което ми предложеше. Но не можех да си позволя да поема такъв риск, не сега, всъщност — никога. Мъж като Джо Травис несъмнено бе разбил толкова много сърца, че моето нямаше да означава нищо за него.

— Не съм свободна — избъбрих аз.

— Омъжена ли сте?

— Не.

— Сгодена?

— Не.

— Живеете с някого?

Аз поклатих глава.

Джо остана мълчалив няколко секунди, гледаше ме сякаш бях загадка, която трябваше да бъде разгадана.

— Ще се видим по-късно — произнесе той накрая. — А междуременно... ще разбере как да изтръгна „да“ от вас.

2.

С чувство на известна замаяност след разговора с Джо Травис отидох в главната къща и намерих сестра си в офиса. София беше красива, тъмнокоса, очите ѝ бяха лешниково зелени. Имаше закръглена фигура, като мен, но се обличаше модерно и с усет, без скрупули по отношение на силуета си на пясъчен часовник.

— Дресьорът на гълъби току-що се обади — каза София триумфално. — Птиците са уредени. — Тя ме погледна загрижено: — Лицето ти е зачервено. Да не си обезводнена? — Тя ми подаде бутилка вода. — Ето, вземи.

— Току-що се запознах с един човек — казах аз, след като изпих няколко глътки.

Двете със София бяхме полусестри, отгледани отделно. Тя бе живяла с майка си в Сан Антонио, докато аз бях живяла с моята в Далас. Макар да знаех за съществуването на София, запознахме се едва след като пораснахме. Родословното дърво на семейство Крослин имаше прекалено много разклонения, благодарение на петте брака на нашия баща Ели и многобройните му афери.

Ели, красив мъж със златиста коса и ослепителна усмивка, преследваше жените настойчиво. Той обичаше емоционалната и сексуална тръпка на завладяването. След като вълнението избледнееше, обаче, той не бе в състояние да заживее улегналия ежедневен живот с жена. По същата причина никога не бе оставал на една работа за повече от година-две.

Имаше и други деца, освен мен и София, полубратя и сестри, както и безброй доведени такива. Всички бяхме изоставяни от Ели един по един. След някое рядко обаждане или посещение баща ми изчезваше за дълги периоди от време, понякога и за по няколко години. След това се появяваше за кратко, магнетичен и завладяващ, пълен с интересни истории и обещания, на които вече знаех, че не бива да вярвам.

Първият път, когато срещнах София, беше след като Ели бе получил масивен удар, неочаквано за мъж на неговата възраст и добра физическа форма. Бях пристигнала с полет от Ню Йорк, за да заваря непозната млада жена, която чакаше в болничната му стая. Още преди да ми се е представила, вече знаех, че е една от дъщерите на Ели. Макар гарвановочерната ѝ коса и лъскавата ѝ кехлибарена кожа да идваха от испанските корени на майка ѝ, изящните ѝ, скулптирани черти без никакво съмнение бяха наследени от баща ни.

Тя ми хвърли предпазлива, но доброжелателна усмивка.

— Аз съм София.

— Ейвъри. — Протегнах ръка за неловко ръкостискане, но вместо това тя дойде до мен и ме прегърна, което направих и аз, като си мислех моята сестра, докато ме пронизваше тръпка на свързаност, каквато не бях очаквала.

Погледнах над рамото ѝ към Ели в болничното му легло, привързан към апарати и тръбички, и осъзнах, че не мога да се накарам да си тръгна, и че нямам нищо против София, която не беше първата, откъснала се от прегръдката.

От многобройните деца на Ели и негови бивши съпруги аз и София бяхме единствените, които се бяха появили тук. Не обвинявах останалите за това: Ели никога не ми бе чел приказка преди заспиване, никога не бе превързвал разбитото ми коляно, нито пък бе направил нещо, което обикновено правят бащите. В своята погълнатост от себе си нямаше кога да се занимава и да обръща внимание на децата си. Нещо повече, болката и яростта на жените, които беше изоставил, създаваха затруднения да се свърже с децата си дори и да е искал да го прави. Обичайният метод на Ели да прекрати една връзка или брак беше да започне друга афера, да изневерява, докато го хванат и го изритат. Майка ми никога не му прости за това.

Въпреки това тя бе повтаряла една и съща матрица, като се захващаше все с измамници, лъжци, безделници, мъже, които не го и криеха. Сред кашата от афери тя се бе омъжила и развела още два пъти. Любовта ѝ бе донесла толкова малко щастие, че беше истинско чудо, че продължаваше да я търси.

В съзнанието на мама вината лежеше изцяло върху баща ми, мъжа, който я бе накарал да прави неща в разрез със собствените си интереси. Когато поотраснах, обаче, се запитах дали причината,

поради която мама мрази толкова много баща ми, не е, че си приличат. Съзрях не малка ирония във факта, че тя беше временна секретарка, местеща се от офис на офис и от шеф на шеф. Когато ѝ бяха предложили постоянна позиция в една от компаниите, беше отказала. Щяло да стане прекалено монотонно, каза тя, да прави едно и също нещо всеки ден, да среща все едни и същи хора. Бях на шестнайсет по онова време, прекалено бърлива, за да се сдържа и да не изтъкна, че с това поведение тя вероятно не би издържала да е омъжена за Ели. Това беше породило спор, който едва не завърши с това да ме изритат от къщи. Мама толкова се беше вбесила на коментара ми, че ми стана ясно, че съм права.

От онова, което бях наблюдавала, разбрах, че любовта, която гори най-ярко, най-бързо изгаря. Тя не би могла да оцелее, след като новото и възбуждане премине и дойде време да се подреждат чорапите от сушилнята по чифтове, да се обират с прахосмукачка кучешките косми от дивана, или да се изхвърлят разделно остатъците от домакинството. Не исках да имам нищо общо с този вид любов: не виждах ползата. Като ударът и постепенното заглъхване на хероина силната възбуда не траеше достатъчно дълго, а слабата те оставяше празен и нуждаещ се от още.

Колкото до баща ми, всички жени, които се предполагаше, че е обичал, в това число и тези, за които е бил женен, не бяха нищо повече от спирки по пътя към някоя друга. Той бе самотен пътешественик в пътуването на живота си и така и бе свършил. Домоуправителят на жилищната сграда, в която Ели живееше, го беше намерил в безсъзнание на пода в дневната му, след като не се бе появил да поднови договора си за наем.

Бяха го закарали с линейка в болницата, но той така и не беше дошъл в съзнание.

— Майка ми няма да дойде — казах на София, докато седяхме заедно в болничната стая.

— Нито пък моята.

Бяхме се погледнали една друга с мълчаливо разбиране. Не беше нужно да се питаме защо никой друг не дойде да се сбогува за последно. Когато един мъж е изоставил семейството си, болката от това продължава да изважда най-лошото в тях дълго, след като си е заминал.

— Защо си тук? — осмелих се да попитам.

Докато София обмисляше отговора, мълчанието бе прекъснато от бибипкането от един монитор и постоянното ритмично свистене на вентилатора.

— Семейството ми са мексиканци — каза най-после тя. — За тях сплотеността и традициите са всичко. Винаги съм искала да имам място в живота му, но знаех, че съм различна. Всичките ми братовчеди имаха бащи, докато моят беше мистерия. Мама никога не говореше за него. — Погледът ѝ се премести към леглото, където баща ни лежеше оплетен в тръбички и жици, които хидратираха, хранеха, дишаха, регулираха и тренираха. — Видях го само веднъж, когато бях малко момиченце и той дойде на посещение. Мама не му позволи да говори с мен, но аз изтичах след него, когато той тръгна към колата си. Държеше няколко балона, които ми беше донесъл. — Тя се усмихна разсеяно. — Помислих си, че е най-красивият мъж на света. Той върза панделките около китката ми, за да не излетят балоните. След като си тръгна, се опитах да внеса балоните въщи, но мама каза, че трябва да се отърва от тях. Затова ги развързах и ги пуснах, като си пожелах нещо, докато ги гледах как се издигат и отдалечават.

— Пожелала си си някой ден да го видиш отново — казах аз тихо.

София кимна.

— Затова дойдох. А ти?

— Дойдох, защото си мислех, че друг няма да дойде. И ако някой трябваше да се погрижи за Ели, не исках да е съвсем непознат човек.

Ръката на София легна върху моята така естествено, сякаш се познавахме цял живот.

— И ето ни сега двете — каза тя просто.

Ели се спомина на следващия ден. Но докато го губехме, София и аз се намерихме една друга.

По онова време работех като дизайнер на булчински рокли, но кариерата ми не беше стигнала до никъде. София работеше като бавачка в Сан Антонио и планираше детски партита. Говорихме да основем заедно агенция за организиране на сватби. Сега, малко повече от три години след това, базираният ни в Хюстън бизнес се оказваше по-добър, отколкото се бяхме надявали. Всеки малък успех беше изграждал следващия, позволявайки ни да наемем трима служители и

един стажант. Със сватбата на Кендрик бяхме на ръба на големия пробив.

— Стига да не прецакахме нещо.

— Защо не каза „да“? — поиска да знае София, след като ѝ разказах за срещата с Джо Травис.

— Защото не вярвам и за минута, че наистина се интересува от мен. — Направих пауза. — О, не ме гледай така. Познаваш този тип мъже, които колекционират жени трофеи.

Имах пищни форми от годините след пубертета. Ходех много пеша, изкачвах стъпала винаги, когато беше възможно, посещавах курс по танци два пъти седмично. Хранех се здравословно и редовно ядях толкова количество салата, което би задушило морска крава. Но никакви тренировки и диети не успяха да ме свият до едноцифрен размер облекло. София често ме подтикваше да си купувам по-съобразени с тялото ми дрехи, но аз винаги ѝ казвах, че ще го направя по-късно, когато достигна правилния размер.

— Ти и сега си правилния размер — отвърщаше ми тя.

Част от мен знаеше, че не бива да позволявам на стрелката на кантара в банята да застава между мен и щастието. В някои дни успявах, но най-често печелеше кантарът.

— Баба ми винаги казва: „Solo los ollas saben los nervores de su caldo“.

— Нещо за някаква супа? — предположих. Винаги, когато София разказваше за някоя от мъдростите на баба си, тя беше свързана с храна.

— Само тенджерата знае какво ври в нея — каза София. — Може би Джо Травис е от онези, които обичат жени с истински фигури. Мъжете, които познавах в Сан Антонио, винаги харесваха жени с големи *дупета*. — Тя потупа задника си, за да подчертае думите си, и отиде при лаптопа си.

— Какво правиш? — попитах я.

— Проучвам го с Гугъл.

— Точно сега?

— Ще отнеме само минутка.

— Нямах минутка — очаква се да работиш.

Като ме игнорира, София продължи да кълве по клавиатурата с два пръста.

— Не ме интересува какво ще откриеш за него — казах аз. — Защото случайно съм заета с това нещо, което е в програмата ни. Какво ли беше... а, да... Сватба!

— Страхотен е — каза София, като се пулеше в монитора. — Както, впрочем, и брат му.

Тя беше отворила една статия в „Хюстън Кроникъл“, в началото на която имаше снимка на трима мъже, всички облечени в красиви и модерни костюми. Единият от тях беше Джо, много по-млад и слаб, отколкото бе сега. Трябва да беше натрупал най-малко трийсет паунда мускули от момента, когато е била правена снимката. Надписът под нея посочваше другите двама като брата на Джо, Джак, и баща им — Чърчил. Двамата братя бяха с цяла глава по-високи от родителя си, но носеха печата му — тъмната коса и пронизващи очи, както и очертанията на издадената брадичка.

Намръщих се, когато прочетох текста на статията.

Хюстън, Тексас (Асошиейтед Прес)... В резултат на експлозия на частната им яхта двамата синове на хюстънския бизнесмен са се опитвали да останат над водата в продължение на почти четири часа сред горящите отломки, очаквайки да бъдат спасени. След широкомащабно издирване от страна на Бреговата охрана, братята Джак и Джоузеф са били локализирани в Залива Галвстоун. Джоузеф Травис е бил превозен със самолет директно в травматологичното отделение на болница „Гарнър“ за незабавна операция. Според говорител на болницата състоянието му е регистрирано като критично, но стабилно. Въпреки че подробности от операцията не се съобщават, близък до семейството източник потвърди, че Травис е получил вътрешен кръвоизлив, както и...

— Почакай — възразих аз, когато София кликна върху друг линк. — Още чета.

— Мислех, че не се интересуваш — подхвърли тя дяволито. — Ето, виж това. — Тя намери уеб страница, озаглавена „Топ десет подходящи ергени в Хюстън“. Статията показваше снимка от

любителски фотоапарат на Джо Травис, играещ футбол с приятели на плажа. Тялото му изглеждаше лъскаво и кораво, но без буци мускули. Тъмните косъмчета на гърдите му се стесняваха в тъмна линия, която водеше към ластичния ръб на плувките. Това бе възплъщение на несъзнаваната мъжественост, разбиваща всички класации.

— Сто осемдесет и пет сантиметра — каза София, прочитайки мерките му. — Двайсет и деветгодишен. Завършил Тексаския университет. Зодия „Лъв“. Фотограф.

— Клише — изсумтях презрително.

— Да си фотограф е клише?

— За обикновен мъж — не. Но за синче с доверителен фонд си е чиста суета.

— Какво те интересува? Нека видим дали има уеб сайт.

— София, престани да се прехласваш по този тип и се хващай за работа.

В разговора се намеси нов глас, когато асистентът ми, Стивън Кавана, влезе в офиса. Той беше добре изглеждащ мъж, към двајсет и петгодишен, рус, синеок и строен.

— По кого се прехласва? — поинтересува се той.

София отговори, преди аз да успея.

— Джо Травис. От *онези* Травис. Ейвъри току-що се запознала с него.

Стивън ме изгледа с подчертан интерес.

— Бяха писали за него в „Кълчър Мап“ миналата година. Спечелил награда за филмов плакат.

— Какъв филмов плакат?

— За документалния филм за войници и армейски кучета. — Стивън погледна сардонично, когато видя озадачените ни изражения. — Забравих, че двете гледате само телевизионни сериали. Джо Травис заминал в Афганистан с филмовия екип като фотограф. Използвали една от неговите снимки за плакат. — Той се усмихна на физиономията ми. — Трябва да четеш по-често вестници, Ейвъри. Понякога е полезно.

— Нали ти си точно за това — казах аз.

Нищо не убягваше от сложната картотека в ума на Стивън. Завиждах му за уникалната способност да запомня подробности като

например в кой колеж е отишъл да учи синът на еди-кого си, как е името на кучето им, кога е имало рожден ден в семейството им.

Сред многото му таланти Стивън беше и интериорен дизайнер, специалист по графичен дизайн и опитен медицински техник за спешна помощ: Бяхме го наели веднага след стартирането на „Крослин Ивент Дизайн“ и той бе станал толкова незаменим в бизнеса, че не можех да си представя какво бихме правили без него.

— Поканил е Ейвъри да излязат — каза София на Стивън.

Хвърляйки ми мрачен поглед, Стивън попита:

— Ти какво му каза? — Тъй като не му отговорих, той се обърна към София: — Не ми казвай, че го е отрязала.

— Отрязала го е — потвърди София.

— Разбира се. — Тонът на Стивън беше сух. — Ейвъри никога не би си губила времето с богат, успял мъж, чието име е в състояние да отвори всяка врата в Хюстън.

— Стига — срязах го. — Чака ни работа.

— Първо искам да говоря с теб. — Стивън хвърли поглед към София. — Направи ми услуга и се увери, че са започнали да подреждат масите за приема.

— Не ми заповядвай.

— Не ти заповядвах, молах те.

— Не прозвуча като молба.

— *Моля те* — произнесе Стивън язвително. — Много те моля, София, иди до шатрата за приема и провери дали са започнали да подреждат масите.

София напусна стаята намръщено.

Поклатих глава с раздражение. София и Стивън се заяждаха един с друг, обиждаха се бързо и бавно си прощаваха, както при общуване с никого другиго.

Преди не беше така. Когато наехме Стивън те двамата със София бързо се сприятелиха. Той бе изискан и се кипреше прекалено, освен това бе толкова язвителен със София, че аз автоматично реших, че е гей. Бяха минали три месеца, преди да разберем, че не е такъв.

— Не, нормален съм си — каза той небрежно.

— Но... ти ме придружаваше, когато ходех да си купувам дрехи — бе възразила София.

— Защото ме помоли.

— Но аз те пусках в пробната — беше продължила сестра ми с все по-голямо раздразнение. — Пробвах рокля пред теб. А ти не каза и дума!

— Казах „благодаря“.

— Трябваше да ми кажеш, че не си гей.

— Не съм гей.

— Вече е прекалено късно — сопна се София.

Оттогава слънчевата ми по характер сестра бе установила, че ѝ е трудно да се отнася към Стивън иначе, освен с чиста, служебна любезност. А той ѝ отвърщаше по същия начин, язвителните му коментари никога не пропускаха да ударят целта. Единствено честата ми намеса пречеше на конфликта им да прерасне във война.

След като София излезе, Стивън затвори вратата на офиса. Облегна се на нея и скръсти ръце пред гърдите си, като ме наблюдаваше с неразгадаемо изражение.

— Сериозно? — вдигна вежди той накрая. — Наистина ли си толкова несигурна?

— Не ми ли е позволено да кажа „не“, когато мъж ме покани да излезем?

— Кога за последен път си казала „да“? Кога си излязла на кафе или на питие, или си водила неслужебен разговор с мъж?

— Не е твоя работа.

— Като твой служител... права си, не е. Но в момента говоря с теб като приятел. Здрава си, привлекателна двайсет и седемгодишна жена, и доколкото знам, не си била с никого през последните три години. Заради самата себе си — независимо дали е този мъж, или някой друг — имаш нужда да се върнеш отново в играта.

— Не е мой тип.

— Богат е, необвързан е и е Травис — последва сардоничният отговор на Стивън. — Така че е тип на всяка жена.

* * *

В края на деня се чувствах така, сякаш бях извървяла хиляда мили, сновейки между шатрата за приема, павилиона за церемония и главната къща. Макар да изглеждаше, че всичко е направено, знаех

добре, че не бива да се поддавам на фалшивото чувство за сигурност. Никога не пропускаха да се появят проблеми в последната минута дори при най-педантично планираните събития. Членовете на екипа ми работеха като един, за да се справят с всеки възникнал проблем. Танк Миреки, момче за всичко, беше вещ в ремонта на дървения, електронни и механични уреди. На Рий-Ан Дейвис, дръзка русокоса асистентка с опит в управлението на хотели, бе възложено да помага на булката и на шаферката. Брюнетката стажантка Вал Юдина, която си бе взела свободна година, преди да започне да учи в университета „Райс“, отговаряше за семейството на младоженеца.

Аз използвах радио слушалки и безжичен микрофон, за да съм в постоянна връзка със София и Стивън. Първоначално със София се чувствахме глупаво, използвайки стандартната гласова процедура за хендсфри радиостанции, но Стивън бе заявил, че няма начин да толерира да чува едновременно моя глас и този на София в ушите си без някакви правила. Скоро осъзнахме, че е прав; иначе постоянно щяхме да говорим една през друга.

Един час преди предвидения за настаняването на гостите по местата им отидох до шатрата, в която щеше да се състои приемът. Подът вътре бе застлан с осем хиляди стъпки рядко палисандрово дърво. Изглеждаше като вълшебна приказка. Дюзина седемметрови кленови дървета, всяко тежко половин тон, бяха внесени вътре, за да създадат впечатление за пищна гора, с пръснати между листата лампички, които примигваха като светулки. Нанизите от неполирани каменни кристали висяха на халки от редица бронзови полилеи. Изобилие от живи ластари от мъх минаваше през дългите маси в органически оформени тишлайфери. Чиниите и приборите на всяко място бяха акцентирани от сватбен подарък — шотландски мед, запечатан в малко кристално бурканче.

Навън една редица десеттонни хладилни агрегати помпаха непрекъснато, охлаждайки въздуха вътре до благословените двайсет градуса. Вдишах дълбоко, наслаждавайки се на хладината, докато преглеждах последните точки в списъка си.

— София — казах в микрофона си, — гайдарят пристигна ли? Край.

— Да, току-що го заведох в главната къща. Край.

— Прието. Стивън, Ейвъри е. Трябва да се преоблека. Можеш ли да поемеш нещата за пет минути? Край.

— Ейвъри, няма начин. Имам проблем с пускането на гълъбите. Край.

Намръщих се.

— Какво става? Край.

— Има ястреб в дъбовата гора до павилиона. Дресъорът на гълъби казва, че не може да пусне птиците си, при положение, че наблизо има хищник. Край.

— Кажи му, че ще му платим допълнително, ако някой от гълъбите бъде изяден. Край.

София се намеси:

— Ейвъри, не можем да позволим гълъб да бъде хванат в небето и убит пред гостите. Край.

— Намираме се в тексаско ранчо — казах. — Ще бъдем щастливи, ако половината от гостите не започнат да стрелят по птиците. Край.

— Хващането, нараняването или убиването на ястреб е против щатския и федералния закон — каза Стивън. — Как предлагате да се справим с това? Край.

— Незаконно ли е да прогоним проклетото нещо? Край.

— Не мисля. Край.

— Тогава накарай Танк да проучи. Край.

— Ейвъри, почакай — прекъсна ме нетърпеливо София. След кратка пауза тя добави: — С Вал съм. Тя каза, че младоженецът бил нервен и имал съмнения. Край.

— Това да не би да е шега? — попитах смаяно. — Край. — През цялото време на годеча и планирането на сватбата младоженецът, Чарли Армспачър, беше твърд като скала. Приятен тип. В миналото някои двойки ме бяха карали да се чудя дали няма да се разколебаят пред олтара, но Чарли и Слоун изглеждаха искрено влюбени.

— Не е шега — каза София. — Чарли току-що каза на София, че искал да се откаже. Край.

3.

Край. Думата сякаш отекна в съзнанието ми.

Един милион долара, прахосани.

Кариерата на всички ни беше под въпрос.

А Слоун Кендрик щеше да бъде съсипана.

Чувствах се така, сякаш съм изпила еквивалента на сто шота адреналин.

— *Никой няма да се отказва от тази сватба!* — произнесох аз с убийствен тон. — Ще се справя с това. Кажи на Вал да не позволява на Чарли да говори с никого, докато не дойда там. *Изолирайте го, ясно?* Край.

— Ясно. Край.

— Изключвам. Край.

Тръгнах през ливадата към къщата за гости, където семейството на младоженеца се приготвяше за церемонията. Опитвах се да се удържа и да не хукна. Когато влязох в къщата, попих изпотеното си лице с шепа книжни кърпички. Звуците от смях, разговори и звън на чаши се носеха откъм първия етаж.

Вал веднага изникна до мен. Беше облечена в бледа сребристосива риза, малките ѝ плитчици бяха събрани отзад в добре оформен нисък кок. Инфарктните ситуации като че ли никога не я объркваха; всъщност, тя дори изглеждаше по-спокойна, сблъсквайки се с непредвиден случай. Когато погледнах в очите ѝ, обаче, забелязах признаци на паника. Ледът в питието, което държеше, подрънкваше леко. Каквото и да се беше случило с младоженеца, беше сериозно.

— Ейвъри — прошепна тя, — добре че дойде. Чарли се опитва да се откаже от сватбата.

— Някаква идея за причината?

— Сигурна съм, че кумът има нещо общо с това.

— Уайът Вандейл?

— Ъ-хъ. Той правеше коментари цял следобед, като например, че бракът не е нищо друго, освен капан, и че сега е ред на Слоун да се

превърне в дебела машина за бебета и как било добре Чарли да се увери, че не прави грешка. Не мога да го изведа от салона на горния етаж. Залепил се е за Чарли като репей.

Проклех се, че не съм предвидила нещо такова. Най-добрият приятел на Чарли, Уайът, беше разглежено синче, чиито фамилни пари му бяха позволили лукса да отлага порастването и зрелостта колкото е възможно по-дълго. Той беше груб и неприятен, и никога не пропускаше възможността да унижи жените. Слоун презираше Уайът, но ми каза, че след като е приятел с Чарли от първи клас, сигурно ще се наложи да бъде изтърпян. Когато се оплака от унижителните коментари на Уайът, Чарли я увери, че бил добър по душа, но имал склонност да се изразява лошо. Проблемът беше, че Уайът се изразяваше перфектно.

Вал ми подаде чашата, пълна с лед и кехлибарена течност.

— Това е заради Чарли. Знам правилото, че не бива да се пие, но повярвай ми, време е да го нарушим.

Взех питието от нея.

— Добре. Ще му го дам. Явно е настъпил взривоопасният момент аз и Чарли да си поговорим. Не позволявай на никого да ни прекъсва.

— Ами Уайът?

— Ще се отърва от него. — Подадох ѝ слушалките си. — Дръж връзка със София и Стивън.

— Да им кажа ли, че ще започнем по-късно?

— Ще започнем точно навреме — казах аз мрачно. — Ако не го направим, пропускаме най-добрата светлина за церемонията, както и пускането на гълъбите. Тези птици трябва да се върнат в Клеърлейк, а не могат да го направят по тъмно.

Вал кимна и си сложи слушалките, като нагласи микрофона. Изкачих се по стълбите, влязох в салона и почуках на полуотворената врата.

— Чарли — произнесох с възможно най-спокойния тон, на който бях способна, — може ли да вляза? Ейвъри е.

— Виж ти кой е дошъл! Възкликна Уайът, когато прекрачих прага. Скъпият му смокинг беше раздърпан, а черната вратовръзка липсваше. Той беше наперен, сигурен, че е провалил най-големия ден на Слоун Кендрик. — Какво ти казах, Чарли? Сега ще тръгне да се

опитва да те разубеждава. — Той ме изгледа триумфално. — Прекалено късно. Мнението му се промени.

Погледнах пребледнелия младоженец, който седеше прегърбен на едно малко канапе. Изобщо не изглеждаше на себе си.

— Уайът — казах аз, — нуждая се от минутка насаме с Чарли.

— Нека остане — обади се Чарли с унил глас. — Той ми пази гърба.

Да, изкушавах се да кажа, *грижи се ножът, който е забил в него, да си остане там*. Но вместо това промърморих:

— Уайът трябва да се приготви за церемонията.

Кумът ми се усмихна:

— Не чу ли? Сватбата беше отменена.

— Това не е твое решение — казах.

— Какво те е грижа? — вдигна вежди той. — Така или иначе ще си получиш парите.

— Грижа ме е за Чарли и за Слоун. Грижа ме е за хората, които работиха упорито, за да направят този ден специален за тях.

— Виж, познавам този човек тук от първи клас. И няма да позволя на теб и на твоите подлизурковци да се разпореждате с него само защото Слоун Кендрик е решила да нахлузи примка около врата му.

Отидох при Чарли и му подадох питието. Той го взе с благодарност.

Извадих мобилния си телефон.

— Уайът — произнесох с небрежен тон, — докато преглеждах списъка си с контактите, — твоето мнение не е релевантно. Тази сватба не е за теб. Излез, ако обичаш.

Уайът се разсмя.

— Как ще ме накараш?

Намерих номера на Рей Кендрик и го набрах автоматично. Като бивш състезател по родео той беше як мъж, който въпреки пукнатите ребра и травми по вътрешните органи, охотно се мятеше върху разярено животно за езда, тежко един тон, което се равняваше на това да те удрят постоянно между краката с бейзболна бухалка.

Рей вдигна.

— Кендрик.

— Обажда се Ейвъри — казах аз. — В съседната стая съм с Чарли. Имаме проблем с приятеля му Уайът.

Рей, който очевидно бе раздразнен от поведението на Уайът по време на репетицията, попита:

— Да не би онзи малък кучи син да се опитва да създава неприятности?

— Да — казах аз. — И ми се струва, че вие сте този, който трябва да му обясни как трябва да се държи на най-големия ден на Слоун.

— Имате право, скъпа — потвърди с безмерен ентузиазъм Рей. Както бях предположила, той бе повече от щастлив да има с какво да се занимава, вместо да се размотава наоколо в смокинга си и да води учтиви разговори. — Идвам веднага да си поговоря с него.

— Благодаря, Рей.

Когато завърших разговора и Чарли чу името, очите му се ококориха.

— Мамка му. Да не би току-що да звъня на бащата на Слоун?

Погледнах студено по посока на Уайът.

— Щях моментално да изчезна, ако бях на твое място — казах му. — Иначе след няколко минути от теб няма да остане нищо.

— Кучка! — Като ме изгледа с пламнал поглед, Уайът изхвърча от стаята.

Заклучих вратата след него и се обърнах към Чарли, който беше пресушил питието си.

Той не можеше да се застави да ме погледне.

— Уайът само се опитваше да се грижи за мен — смотолехи той.

— Като саботира сватбата ти? — Придърпах едно близко кресло и седнах срещу Чарли, опитвайки се да не гледам часовника си и да не мисля колко наложително е да се преоблека. — Чарли, гледах ви със Слоун от началото на годежа ви досега. Сигурна съм, че я обичаш. Но фактът е, че нищо от това, което Уайът каза, нямаше да има значение, ако не беше се случило нещо. Така че по-добре ми кажи какъв е проблемът.

Погледът на Чарли срещна моя и той безпомощно вдигна ръце, когато ми отговори:

— Когато се замислиш колко много двойки се развеждат, е лудост, че някой изобщо се опитва да го прави. Шансът е петдесет на

петдесет. Кой човек с всичкия си ще тръгне на такива залози.

— Това са общите залози — казах аз. А не твоите. — Виждайки удивлението му, поясних: — Хората се женят по различни причини: увлечение, страх от самота, непланирана бременност. Може ли някоя от тях да бъде приложена към теб и Слоун?

— Не.

— Добре, тогава, като извадиш тези хора от уравнението, статистиката ти е много по-добра от петдесет на петдесет.

Чарли разтърка челото си с несигурна ръка.

— Трябва да кажа на Слоун, че се нуждая от повече време, за да съм сигурен.

— Повече време? — повторих смаяно. — Сватбената церемония ще започне след четирийсет и пет минути.

— Аз не я отказвам. Само я отлагам.

Изгледах го невярващо.

— Отлагането не е опция, Чарли. Слоун планира и мечтае за тази сватба от месеци, а семейството ѝ похарчи цяло състояние. Ако се откажеш в последната минута, няма да имаш друг шанс.

— Говорим за остатъка от живота ми — каза той с нарастващо вълнение. — Не искам да направя грешка.

— Господ да ми е на помощ! — избухнах аз. — Да не мислиш, че Слоун няма своите съмнения? Тази сватба е акт на доверие и от нейна страна. Тя е риск и за нея! Но тя иска да поеме този риск, защото те обича! И ще отиде и ще застане пред онзи олтар. Ти *serioзно* ли ми говориш, че ще я унижиш пред всички ваши познати и ще я направиш за смях? Разбираш ли изобщо какво се каниш да ѝ причиниш?

— Не знаеш какво е. Никога не си се омъжвала. — Когато Чарли видя лицето ми, той спря и произнесе несигурно: — Омъжвала ли си се?

Яростта ми изчезна внезапно. В процеса на планиране и координиране на една сватба, особено от такъв калибър, беше лесно да забравиш колко ужасяващо е за двамата души, които залагат всичко.

Свалих очилата си и ги изчистих с една кърпичка.

— Не, никога не съм била омъжена — казах аз. — Избягах в деня на сватбата си. Поради което вероятно съм най-неподходящият човек, който има право да ти говори в момента.

— По дяволите — чух го да промърморва. — Съжалявам, Ейвъри.

Върнах очилата върху носа си и смачках в юмрук кърпичката. Чарли се сблъскваше с решение, което щеше да промени целия му живот и имаше вид на петмесечно прасе в деня на заколението му. Трябваше да го накарам да осъзнае последиците от това, което прави. Заради него самия и заради Слоун.

Хвърлих изпълнен с копнеж поглед към празната чаша на Чарли, обхваната от страстно желание да пийна нещо. Като се смъкнах на креслото, казах:

— Отменянето на тази сватба не е отменяне на социално събитие, Чарли. То ще промени всичко. То ще нарани Слоун по начин, за който не си помислял.

Той ме погледна внимателно, веждите му се сбърчиха.

— Разбира се, ще бъде разочарована — започна той. — Но...

— Разочарованието е най-малкото, което ще почувства — прекъснах го аз. — И дори да продължи да те обича след това, тя няма да ти вярва. Защо да го прави, след като вече си нарушил обещанието си?

— Още не съм дал никакви обещания.

— Помоли я да се омъжи за теб — напомних му. — Това означава, че си обещал да бъдеш тук, когато тя тръгне по пътеката.

Когато настъпи тежко мълчание, си дадох сметка, че ще трябва да разкажа на Чарли Армспачър за най-лошия ден в живота ми. Споменът беше рана, която така и не зарасна напълно, и не горях от нетърпение да я разбутвам заради някакъв млад мъж, когото всъщност не познавах. Но не можех да измисля някакъв друг начин да му изясня ситуацията.

— Сватбата ми трябваше да се състои преди три и половина години — започнах. — Тогава живеех в Ню Йорк и работех в сватбения моден бизнес. Моят годеник правеше научно изследване на Уол Стрийт. Бяхме излизали две години, след това живяхме заедно още две и в някакъв момент започнахме да говорим, че трябва да се оженим. Планирах малка, красива сватба. Накарах дори моя баща безделник да долети в Ню Йорк, за да ме отведе до олтара. Всичко щеше да бъде идеално. Но сутринта в деня на сватбата Брайън излязъл от апартамента, преди да се събудя, и ми се обади, за да ми каже, че не

може да направи това. Бил направил грешка. Мислел, че ме обича, но не ме обичал. Не бил сигурен дали изобщо някога ме е обичал.

— По дяволите — изруга тихо Чарли.

— Хората грешат, когато казват, че времето лекува разбито сърце. Никога не става. Сърцето ми още е разбито. Трябваше да се науча да живея с него така. Никога няма да мога да повярвам на някой, който твърди, че ме обича. — Направих пауза, преди да се насия да кажа честно: — Толкова се страхувам да не ме зарежат отново, че винаги си тръгвам първа. Късала съм потенциални връзки, защото предпочитам да съм самотна, пред това да съм наранена. Не ми харесва, но сега съм такава.

Чарли ме гледаше със загриженост и съчувствие. Той отново изглеждаше като себе си, а не уплашен.

— Изненадан съм, че си започнала сватбен бизнес след онова, което си преживяла.

— Мислех да напусна — признах аз. — Но някъде дълбоко в себе си още вярвам във вълшебната приказка. Не за мен самата, а за други хора.

— За мен и за Слоун? — попита той, без да се усмихва.

— Да. Защо не?

Чарли завъртя празната чаша в ръцете си.

— Родителите ми се разведоха, когато бях осемгодишен — каза той. — Но така и не спряха да използват брат ми и мен във войната един срещу друг. Като лъжеха, говореха зад гърба си и спореха, съсипвайки всеки рожден ден и празник. Ето защо майка ми и доведеният ми баща не са в списъка с гостите: знаех, че ако дойдат, ще създадат някакви проблеми. Как се предполага, че ще имам добър брак, когато никога не съм виждал такъв. — Погледът му се вдигна към моя. — Не моля за вълшебна приказка. Искам само да съм сигурен, че ако се ожена, това няма да се превърне в кошмар някой ден.

— Не мога да ти обещаая, че никога няма да се разведеш — казах аз. — Бракът не върви с гаранции. Той ще върви дотогава, докато вие със Слоун го искате. Докато и двамата искате да спазвате обетите си. — Поех си дълбоко въздух. — Нека видим дали съм разбрала правилно, Чарли... ти се отказваш не защото не обичаш Слоун...

отказваш се, защото *наистина* я обичаш. Искаш да отмениш сватбата, защото не желаеш бракът ви да се провали. Така ли?

Лицето на Чарли се промени.

— Да — каза той учудено. — Това... по някакъв начин ме кара да звуча като идиот, нали?

— Кара те да звучиш леко объркан — казах аз спокойно. — Нека те попитам нещо... Слоун давала ли ти е някога причина да се съмняваш в нея? Има ли нещо във връзката ти, което не ти харесва?

— По дяволите, не! Тя е страхотна. Сладка, умна... Аз съм най-щастливият мъж на земята.

Мълчах, оставих го сам да го проумее.

— Най-щастливият мъж на земята — повтори той бавно. — Мътните да ме вземат, каня се да прецакам най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога. По дяволите страха! По дяволите отвратителния брак на родителите ми! Ще го направя!

— Значи... ще има сватба? — попитах предпазливо.

— Ще има.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. — Чарли ме погледна право в очите. — Благодаря ти, че ми разказа какво си преживяла. Знам, че не ти е било лесно да говориш за това.

— Ако ти е помогнало, се радвам. — Когато и двамата се изправихме, установих, че краката ми трепереха.

Чарли ме погледна с лека гримаса.

— Да не споменаваме за това пред никого... нали?

— Аз съм като адвокат и лекар — уверих го. — Разговорите ни са конфиденциални.

Той кимна и въздъхна с облекчение.

— Сега тръгвам. Мисля си, че междувременно трябва да стоиш на дистанция от Уайът и неговите глупости. Знам, че ти е приятел, но честно казано, той е най-лошият кум, когото някога съм срещала.

Чарли се усмихна криво.

— Няма да споря.

Докато ме съпровождаше до вратата, си помислих, че от него се е изисквало смелост, за да поеме отговорността, от която най-много се е страхувал. Смелост, каквато аз никога не бих имала. Никой мъж никога нямаше да има силата да ме зареже по начина, по който Брайън го

направи... и по който Чарли едва не беше изоставил току-що Слоун. Облекчена и останала без сили, вдигнах чантата си.

— Ще се видим скоро — извика Чарли след мен, когато излязох от стаята и тръгнах по стъпалата надолу.

Предполагах, че би трябвало да се чувствам лицемерка, че съм тласнала някого да поеме риска да се ожени, при положение, че аз нямах намерение да сторя същото. Но инстинктите ми подсказваха, че Чарли и Слоун ще са щастливи заедно, или поне имат шанс колкото всеки друг.

Вал ме чакаше долу до входната врата.

— Е? — попита тя разтревожено.

— Пълен напред — отвърнах й.

— *Слава богу.* — Тя ми подаде радиослушалките. — Разбрах, че всичко е под контрол, когато видях Уайът да се изнизва оттук. Рой Кендрик го спипа на стъпалата. Буквално го стисна за врата, както куче стиска плъх.

— И?

— Господин Кендрик го завлече някъде и оттогава няма ни вест ни кост от тях.

— Какво става с пускането на гълъбите?

— Танк помоли Стивън да му помогне да намери устойчива на налягане тръба и запалка за барбекю, а той ми поръча да осигуря отнякъде спрей за коса. — Тя направи пауза. — Стивън изпрати Рий-Ан да потърси топки за тенис.

— Топки за тенис... какво е намис...

Бях прекъсната от оглушително свистене, последвано от силен взрив. Двете подскочихме и се погледнахме с разширени очи. Друг взрив накара Вал да покрие ушите си с ръце. *Бум... бум...* В далечината се чу хор от мъжки подигравателни резове и подвиквания.

— Стивън — произнесох аз бързо в микрофона си. — Какво става? Край.

— Танк казва, че ястребът е излетял. Край.

— Какъв е този шум, по дяволите? Край.

Гласът на Стивън прозвуча развеселено.

— Танк инсталира с подръчни средства механизъм за изстрелване на гранати, което накара топките за тенис да избухнат. Изсипал малко барутен прах от патроните и... ще ти разкажа

останалото по-късно. Трябва да започнем настаняването на гостите по местата им. Край.

— Настаняването? — повторих аз, поглеждайки надолу към прашните си, пропити от пот дрехи. — Сега?

Вал ме избута навън.

— Трябва да отидеш да се преоблечеш. Иди в главната къща. Не се спирай да говориш с никого!

Изтичах към къщата и влязох през кухня, пълна със заети сервитьори от кетъринга. Докато се придвижвах към близката работилница, чух странна музика отдолу, преминаваща в нещо като стон. Видях София да стои на голяма дървена маса до възрастен мъж, облечен в шотландска поличка. Двамата гледаха към покрита с кариран плат мъхната торба с черни тръби.

София, която носеше вталена розова рокля с разширяваща се надолу пола, ме погледна ужасено.

— Още не си се преоблякла?

— Какво става? — попитах аз.

— Гайдата е спукана — отвърна София. — Не се тревожи. Мога да взема неколцина музиканти от оркестъра за приема, които да свирят на церемонията...

— Какво имаш предвид като казваш, че е спукана?

— Мехът изпуска — дойде мрачният отговор на гайдаря. — Ще ви върна депозита, както сме се разбрали в договора.

Поклатих глава ядосано. Майката на Слоун, Джуди, бе решила на всяка цена церемонията да бъде с шотландска гайда. Щеше да е дълбоко разочарована, ако я заменяхме с друга.

— Не искам да ми връщате депозита, искам гайда. Къде са ви резервите?

— Нямам резерви. Не и при цена от две хиляди долара комплекта.

Посочих с треперещ пръст към кариания плат на масата.

— Тогава поправете тази.

— Няма достатъчно време. Шевът от вътрешната страна се е разхлабил. Трябва да се залепи със специална гореща лента, а след това да се обработи с инфрачервена светлина, за да... — Ама госпожо, какво правите?

Бях отишла до масата, хванах меха и издърпах подплатата от гортекс с решително движение. Тръбите простенаха като изкормен звяр. Бръкнах в дамската си чанта и напипах ролка сребристо тиксо, което хвърлих към София. Тя го хвана във въздуха.

— Залепи я — наредих аз кратко. Игнорирайки протестния вой на тръбите на гайдата, изтичах до килера на иконома на къщата, където бях закачила черно горнище и пола до средата на прасеца на вратата на един гардероб. Горнището се бе изхлузило от закачалката и лежеше върху мръсния под. Вдигнах го и за свой ужас видях няколко грозни мазни петна отпред.

Ругаейки, започнах да търся из чантата си антибактериални кърпички и молив за чистене на петна от тъкани. Опитах се да изтрия петната, но колкото повече се стараех, толкова по-лошо изглеждаха.

— Нуждаеш ли се от помощ? — чух София да пита след няколко минути.

— Влез — отвърнах отчаяно.

София влезе и се огледа невярващо.

— Това е зле — каза тя.

— Полата е наред. Ще я облека и ще остана с горнището, с което съм в момента.

— Не можеш — противопостави се София решително. — Беше с него в най-голямата горещина навън. Мръсно е и има мокри петна под мишниците.

— Какво предлагаш да направя? — озъбих се аз.

— Вземи горнището, което аз носех преди това. Бях на климатик и то изглежда добре.

— Няма да ми стане.

— Напротив, ще ти стане. Почти еднакъв размер сме, а и то се замята. *Побързай, Ейвъри.*

Продължавайки да ругая, събух мръсните си панталони и блуза и се изтрих с шепа антибактериални кърпички. С помощта на София се намъкнах в черната пола и нейната разтегателна блуза в цвят слонова кост с три четвърти ръкави. Тъй като бях с по-пищни пропорции, веобразното деколте изглеждаше сравнително скромно върху нея, но не и върху мен.

— Вижда се цепката на бюста ми — казах аз с негодувание, като подръпнах двете страни на блузата, за да ги събера по-плътено.

— Да. И изглеждаш с десет килограма по-слаба. — Тя бързо издърпа фуркетите от косата ми.

— Хей, спри...

— Прическата ти е пълна каша. Сега няма време за нова. Просто си спусни косата.

Изгледах я унищожително и взех слушалките си.

— Чу ли се със Стивън?

— Да. Всичко е под контрол. Разпоредителите настаняват гостите, дресьорът на гълъби е готов с птиците. А Слоун и шаферките са инструктирани. Върви. Аз ще донеса гайдата веднага щом ми дадеш знак.

По някакво чудо церемонията започна навреме. И сватбата прочете много по-хубаво, отколкото София и аз бяхме предполагали. Пищни букети от магарешки бодили, рози и полски цветя обвиваха всички колони в павилиона. Гайдарят изпълни тържествения шотландски химн при влизането на брачната двойка.

Докато вървеше по покритата с розови листенца пътека, Слоун приличаше на принцеса в бялата си дантелена рокля. Чарли изглеждаше напълно щастлив, докато гледаше булката си. Никой не би допуснал, че не е влюбен.

Съмнявам се, че някой е забелязал начумерената физиономия на кума.

След размяната на клетвите бяха пуснати рояк бели гълъби и те излетяха към кораловото небе така живописно, че цялото множество ахна колективно.

— Алилуя — чух да прошепва София в слушалките и се усмигнах.

Много по-късно, докато гостите танцуваха под музиката на оркестъра, аз стоях в един тих ъгъл и говорех със Стивън по радиостанцията.

— Може да се наложи да се намесим — произнесох тихо аз. — Край. — При нужда трябваше да окажем дискретна помощ за извеждането на гостите, които бяха пили прекалено много. Най-добрият начин да се избегнат проблеми, беше да ги хванем рано.

— Разбирам — отговори Стивън. — Ще накарам Рий-Ан да се заеме с това. Край.

Когато осъзнах, че някаква жена се приближава, аз се обърнах и автоматично се усмихнах. Тя беше дребна и слаба в обшитата си с пайети рокля. Русият ѝ кок беше идеално изсветлен с платинени кичури.

— Мога ли да ви помогна? — попитах услужливо.

— Вие ли сте организирали сватбата?

— Да, заедно със сестра ми. Аз съм Ейвъри.

Тя отпи глътка шампанско, ръката ѝ бе натезжала от един изумруд с размерите на кристален пепелник. Забелязвайки, че погледа ми се е отклонил към квадратния камък, тя поясни:

— Съпругът ми ми го подари по случай четирийсет и петия ми рожден ден. По един карат за всяка година.

— Забележителен е.

— Казват, че изумрудите даряват силата да се предсказва бъдещето.

— Предсказва ли вашето?

— Да кажем, че бъдещето като цяло се случва по начина, по който искам. — Тя изискано отпи нова глътка. — Оказа се приятно — промърмори тя, обхващайки с поглед обстановката. — Луксозно, но не прекалено официално. С богато въображение. Повечето сватби, на които съм била тази година, си приличаха. — Тя направи пауза. — Хората разправят, че това била най-хубавата сватба, на която са присъствали. Само че тя е втората най-хубава.

— А коя е първата? — попитах аз.

— Онази, която ще организирате за дъщеря ми Бетани. Сватбата на десетилетието. Ще присъстват губернаторът и един експрезидент. — Устните ѝ се извиха в слаба, подобна на котешка, усмивка. — Аз съм Холис Уорнър. А вие току-що направихте кариера.

4.

Когато Холис Уорнър се отдалечи бавно, гласът на Стивън прозвуча в слушалките:

— Съпругът ѝ е Дейвис Уорнър. Той наследи ресторантьорски бизнес и го разви в курортни казина. Състоянието им е неприлично дори за тексаските стандарти. Край.

— Те...

— По-късно. Имаш компания. Край.

Примигвайки, аз се обърнах и видях да се приближава Джо Травис. Видът му накара сърцето ми да забие силно. Той беше ослепителен в класическия си смокинг, който носеше с небрежна самоувереност. Белият ръб на яката му беше в силен контраст с кехлибарения тен на кожата, който изглеждаше дълбок няколко слоя, сякаш е бил импрегниран със слънце.

Той ми се усмихна.

— Харесва ми как сте си спуснали косата.

Смутено вдигнах ръка и се опитах да я пригладя.

— Прекалено е къдрава.

— За бога — чух язвителния глас на Стивън в слушалките. — Когато един мъж ти прави комплимент, не спори с него. Край.

— Може ли да си вземете почивка за няколко минути? — попита Джо.

— Може би не трябва... — започнах аз и чух едновременно гласовете на Стивън и София:

— Напротив, *трябва*.

— Кажи му „да“!

Дръпнах слушалките и микрофона.

— Обикновено не си почивам по време на прием — казах на Джо. — Трябва да държа нещата под око, в случай, че някой има проблем.

— Аз имам проблем — каза той веднага. — Трябва ми партньорка за танците.

— Тук има половин дузина шаферки, които биха се радвали да танцуват с вас — казах аз. — Индивидуално или колективно.

— Никоя от тях няма червена коса.

— Това изискване ли е?

— Да кажем, че силно се предпочита. — Джо се пресегна за ръката ми. — Хайде. Могат да се оправят без вас за няколко минути.

Аз се изчервих и се поколебах.

— Чантата ми... — Погледнах към грамадата, набутана под стола. — Не мога просто...

— Аз ще следя за нея — дойде услужливият глас на София. Беше изникнала от нищото. — Иди се забавлявай.

— Джо Травис — казах аз. — Това е сестра ми София. Тя е свободна. Може би трябва да...

— Отведете я — каза му София и те размениха усмивки.

Игнорирайки свирепия поглед, който ѝ хвърлих, София промърмори нещо в микрофона си.

Джо продължи да държи ръката ми, като ме влачеше покрай масите и дърветата в кашпи, докато не се озовахме до полукръглия дансинг в другия край на шатрата. Той направи знак на един келнер, който държеше поднос с охладено шампанско.

— Предполага се, че трябва да ръководя нещата — казах аз. — Трябва да съм нащрек. Всичко може да се случи. Някой може да получи сърдечен удар. Може да се подпали шатрата.

Вземайки две чаши шампанско от келнера, Джо ми подаде едната, а другата задържа за себе си.

— Дори генерал Патън си почива понякога — каза той. — Отпуснете се, Ейвъри.

— Ще се опитам. — Държах кристалната чаша за столчето, съдържанието ѝ блещукаше с малки мехурчета.

— За красивите ви кафяви очи! — вдигна той чашата си.

Изчервих се.

— Благодаря. — Чукнахме се и отпихме. Шампанското беше сухо и с възхитителен вкус, студената пяна беше като звездна светлина върху езика ми.

Гледката ми към дансинга беше закрыта от инструменти на оркестъра, конферансие и декоративни дървета. Но ми се стори, че мярнах характерния бяло златен кок на Холис Уорнър сред тълпата.

— Случайно да познавате Холис Уорнър? — попитах аз.

Джо кимна.

— Приятелка е на семейството ми. Миналата година правих снимки на къщата ѝ за едно списание. Защо?

— Току-що се запознах с нея. Интересуваше се от идеи за сватбата на дъщеря си.

Той ме погледна разтревожено.

— За кого е сгодена Бетани?

— Нямам представа.

— Бетани излизаше с братовчед ми Райън. Но последния път, когато го видях, се канеше да скъса с нея.

— Може би чувствата му са били по-дълбоки, отколкото е мислел.

— От онова, което каза, не изглежда вероятно.

— Ако искам да спечеля Холис като клиент, какъв съвет бихте ми дали?

— Да носите чесън. — Той се усмихна на изражението ми. — Но ако я подхванете правилно, би била добър клиент. С това, което Холис ще изхарчи за една сватба, сигурно може да се купи държавата Еквадор. — Той погледна чашата ми с шампанско. — Искате ли още една?

— Не, благодаря.

Той пресуши своята, взе и моята чаша и ги сложи на един близък поднос.

— Защо не снимате сватби? — попитах го аз в отговор.

— Това е най-трудната работа във фотографията, с изключение може би само на снимането във военна зона. — Усмихна се слабо. — Когато започвах, успях да си намеря работа като фотограф в екипа на едно тримесечно списание. „Модерен фермер“. Не е лесно да се опиташ да накараш инатлива крава да позира за снимка. Но въпреки това предпочитам да снимам говеда вместо сватби.

Засмях се.

— Защо изобщо се захванахте с фотография?

— Бях на десет. Майка ми ме водеше на урок всяка събота и казваше на татко, че отивам да тренирам за годишните мачове по футбол на „Поп Уорнър“.

— Той не е одобрявал фотографията?

Джо поклати глава.

— Той имаше определени идеи как синовете му трябва да прекарват времето си. Футбол, тренировки на открито, такива работи. Но изкуство, музика... тези неща не ги възприемаше. Гледаше на фотографията като на хоби, а не като на нещо, в което човек може да направи кариера.

— Но вие му доказахте, че греши — казах аз.

Усмивката му стана мрачна.

— Отне известно време. В продължение на няколко години не си говорехме. — Той направи пауза. — По-късно стана така, че трябваше да остана при татко за няколко месеца. Тогава най-послед се помирихме.

— Когато останахте при него, беше ли...

Главата му се сведе над моята.

— Продължавайте.

— Беше ли свързано с инцидента на яхтата? — Виждайки въпросителната му усмивка, казах неловко: — Сестра ми ви проучи по Интернет.

— Да, беше след това. Когато излязох от болницата, трябваше да съм при някого, докато оздравея. Татко живееше сам в Ривър Оукс, така че ми се видя най-разумно да отида при него.

— Трудно ли ви беше да говорите за инцидента?

— Съвсем не.

— Мога ли да попитам какво точно се случи?

— Бях на риболов с брат ми Джак в Залива. Бяхме тръгнали да се връщаме към яхтклуба в Галвстоун, спряхме близо до едни водорасли и успяхме да закачим на кукичката една златна рибка. Докато брат ми навиваше макарата, аз запалих двигателя, така че да я последваме. В следващия момент осъзнах, че съм във водата, а наоколо имаше пожар и останки.

— Боже мой. Какво е причинило експлозията?

— Предполагаме, че вентилаторът се е развалил и са се събрали пари около двигателя.

— Ужасно е — казах аз. — Толкова съжалявам.

— Да. Онази риба беше най-малко пет стъпки. — Той млъкна и погледът му се отмести към устата ми, когато се усмигнах.

— Какви наранявания... — Млъкнах. — Няма значение. Не е моя работа.

— Пулмонална контузия, така казаха. Получава се, когато шоквата вълна от експлозията удари гръдния кош и белите дробове. Известно време не можех да си поемам достатъчно въздух, за да надуя и един балон.

— Сега изглеждате напълно здрав.

— Сто процента. — Той взе празната ми чаша и я остави на една близка маса. — А сега... понеже толкова много ми съчувствате... елате да танцувате с мен.

Поклатих глава.

— Не ви съчувствам *чак толкова* много. — След което обясних с извинителна усмивка. — Никога не танцувам на събитие, което аз съм организираща. То е нещо като келнер да се настани на масата, на която трябва да сервира.

— Преживях две операции заради вътрешни кръвоизливи, докато бях в болницата — информира ме мрачно Джо. — Почти седмица не можех да ям, нито да говоря заради вентилиращата тръба в гърлото ми. — Той ме погледна с надежда. — Сега изпитвате ли достатъчно съчувствие, за да танцувате с мен?

Поклатих отново глава.

— Освен това — въздъхна Джо — инцидентът се случи на рождения ми ден.

— Не се е случил тогава.

— Случи се.

Вдигнах поглед.

— Това е толкова тъжно... Толкова... — Млъкнах, борейки се със собствените си инстинкти. — Добре — улових се, че произнасям. — Един танц.

— Знаех си, че рожденият ден ще помогне — каза той доволно.

— *Бърз танц.* В ъгъла, където да ни видят възможно най-малко хора.

Джо взе ръката ми в топлата си длан. Поведе ме покрай сложените в кашпи блестящи дръвчета и палми към един тъмен ъгъл зад оркестъра. Из въздуха се носеше закачлива, джазирана версия на „Това не могат да ми го отнемат“. Гласът на певицата беше умолителен, с дрезгаво сладка грапавина като разтрошен бонбон.

Джо ме обърна с лице към себе си и обхвана кръста ми с опитна ръка, така че това щеше да е истински танц, а не полюляване насам-натам. Колебливо сложих лявата си ръка на рамото му. Той ме привлече спокойно, движенията му бяха толкова уверени, че нямаше съмнение кой води. Когато вдигна ръката ми, за да ме завърти, го последвах с такава лекота, че не пропуснахме стъпка. Чух ниския му смях, нотката на удоволствие при откриването на добре пасващ партньор.

— В какво друго ви бива? — попита той до ухото ми. — Освен в танцуване и организиране на партита?

— Ами май това е всичко. — След минута добавих: — Мога също така да връзвам балони във формата на животни. И да свиря с пръсти.

Усетих усмивката му срещу ухото си.

Очилата ми се бяха смъкнали на носа и аз за миг разкъсах прегръдката, за да ги вдигна на мястото им. Отбелязах си наум да накарам да ми оправят слушалките веднага щом се върна в Хюстън.

— А вие? — попитах. — Имате ли някакви скрити таланти?

— Мога да дриблирам между краката. Знам Международната радиотелефонна фонетична азбука на НАТО.

— Имате предвид Алфа, Бета...

— Точно така.

— Как я научихте?

— Имам скаутска награда.

— Спелувайте името ми — изкомандвах аз.

Той го направи и ме завъртя отново.

Сякаш въздухът се беше превърнал в шампанско, всеки дъх бе пълен с пенлива, носеща се замаяност.

Очилата ми отново се плъзнаха надолу и аз започнах да ги намествам.

— Ейвъри — каза той нежно, — нека ги държа вместо вас. Ще ги прибера в джоба си, докато свършим.

— Няма да виждам къде вървим.

— Но аз ще виждам. — Той внимателно ги издърпа от лицето ми, сгъна ги и ги прибра във вътрешния джоб на смокинга си. Стаята се превърна в размазано петно от блясък и сенки. Не можех да се разбера

— защо му бях предала контрола така лесно. Стоях там неவிждаща и разкрита, сърцето ми пърхаше като криле на колибри.

Ръцете на Джо се обвиха около мен. Той ме прегърна по същия начин, както преди, само че сега бяхме по-плътно притиснати. Този път той вече не следваше ритъма на оркестъра, носехме се бавно и отпуснато.

Вдъхнах аромата му, примесен със слънце и сол, и бях смутена от копнежа да притисна устните си към шията му, да го вкуся.

— Късогледа сте? — чух го да казва с въпросителен тон.

Кимнах.

— Вие сте единственият, който вижда.

Той ме погледна, носовете ни почти се докоснаха.

— Хубаво. — Думата беше грапаво мека, като котешко езиче.

Дъхът ми спря. Извърнах лице решително. Трябваше да прекъсна магията, иначе щях да направя нещо, за което да съжалявам.

— Пригответе се — чух го да казва. — Сега ще ви наклоня.

Стиснах го.

— Недейте, ще ме изпуснете.

— Няма да ви изпусна. — Той прозвуча развеселено.

Стегнах се, когато почувствах ръката му да се спуска към средата на гърба ми.

— Говоря сериозно. Джо...

— Повярвайте ми.

— Не мисля...

— Готово. — Той ме наведе назад, като ме поддържаше. Главата ми се отпусна, очите ми се изпълниха с трепкащите като светулки лампички, преплетени около клоните на изкуствените дръвчета. Ахнах, когато в следващия миг той ме повдигна с изненадваща лекота.

— О! Силен сте.

— Това няма нищо общо със силата. Трябва да знаеш как да го направиш. — Той ме дръпна към себе си още по-плътно. Сега бяхме притиснати един в друг. Мигът бе зареден с нещо, което не бях чувствала преди, с леко електричество. Мълчах, неспособна да издам и звук, дори животът ми да зависеше от това. Затворих очи. Всичките ми усещания бяха концентрирани върху него, твърдата сила на тялото му, милувката на дъха му срещу ухото ми.

Много скоро песента свърши с горчиво-сладки извивки. Ръцете на Джо се стегнаха.

— Още не — промърмори той. — Още един танц.

— Не бива.

— Напротив. — Той ме задържа срещу себе си.

Започна друга мелодия, звуците нежно се носеха във въздуха. „Какъв чудесен свят“ беше основна сватбена песен. Бях я чувала хиляди пъти, интерпретирана всеки път с въображение. Но всеки път тази стара песен ме пронизваше така, сякаш я чувах за първи път.

Докато танцувахме, се опитвах да запомня и запазя всяка отминаваща секунда като стотинки в касичка. Но скоро изгубих следите и останахме само двамата, обвити в музика и в някаква сънна омая. Ръката на Джо покриваше моята и той я вдигна и я постави около шията си. Когато не възразих, вдигна и другата ми ръка.

Нямах представа каква мелодия започна след това. Стояхме вкопчени един в друг и се полюлявахме леко. Оставих пръстите си да се движат по тила му, където гъстите къдрици коса бяха изтънени. Обзе ме чувство за нереалност и въображението ми продължи да се носи в погрешната посока... Питях се какъв ли е в интимни моменти, по какъв начин се движи, диша и тръпне. Главата му се наведе и челюстта му одраска бузата ми, докосване на свежо избръснатата брада.

— Трябва да работя — успях да кажа. — Колко... колко е часът?

Усетих го как вдига ръка зад мен, но явно бе прекалено тъмно, за да види цифрите.

— Сигурно приближава полунощ — каза той.

— Трябва да организирам късното парти.

— Къде?

— В двора с басейна.

— Ще дойда с вас.

— Не, ще ме разсейвате. — Осъзнавайки, че ръцете ми още са заключени около врата му, направих опит да се освободя.

— Вероятно. — Той хвана едната ми китка и се наведе да я целуне от вътрешната страна. Шокът от удоволствието ме прониза, когато устните му докоснаха нежната, чувствителна кожа, там, където пулсът ми лудо биеше. След това Джо бръкна в джоба си, извади очилата ми и ги намести на носа ми.

Не можех да откъсна поглед от него. От лявата страна на челюстта му имаше знак във формата на полумесец, тънка бяла линия сред избръснатата брада. И още един белег близо до външния ъгъл на лявото му око. По някакъв начин малкият недостатък го правеше да изглежда по-секси.

Искаше ми се да докосна белезите с пръсти. Да ги целуна. Но желанието бе озапнено от инстинктивната увереност, че това не е мъж, към когото някога мога да бъда безразлична. Когато се влюбиш в мъж като този, то е всепоглъщащ огън. А след това сърцето ти прилича на останалата пепел.

— Ще ви взема, когато приключите подреждането — каза ми Джо.

— Може да отнеме доста време. Не искам да ви карам да чакате.

— Разполагам с цялата нощ. — Гласът му беше мек. — А вие сте тази, с която искам да я прекарам.

Отчаяно се опитвах да не се чувствам толкова поласкана и объркана. И се отдалечих с чувството, че тичам през минно поле.

5.

— Е? — попита София и свали микрофона си, когато се приближих. Как беше възможно да изглежда толкова спокойна? Как можеше всичко да изглежда нормално, когато бе тъкмо обратното на нормално?

— Танцувахме — казах аз разсеяно. — Къде е чантата ми? Колко е часът?

— Единайсет и двайсет и три. Чантата ти е тук. Стивън и Вал вече подреждат за следващото парти. Танк помогна на музикантите с всичките им микрофони и кабели. Рий-Ан и хората от кетъринга работят на бара за пайове и обслужването с вино и кафе. А екипът за чистене всеки момент ще започне да разчиства шатрата, в която беше приемът.

— Значи всичко е по график.

— Не знам защо си толкова изненадана. — София се усмихна. — Къде е Джо? Добре ли прекара на дансинга?

— Да. — Вдигнах чантата си, която сякаш тежеше сто килограма.

— Защо изглеждаш нервна?

— Той иска да се срещнем по-късно.

— Тази вечер ли? Това е чудесно! — Тъй като замълчах, София не издържа: — Харесваш ли го?

— Той е... амиии... той е... — Направих пауза. — Не мога да разбера уловката.

— Каква уловка?

— Защо се преструва, че се интересува от мен.

— Защо мислиш, че се преструва?

Намръщих се.

— Я стига, София. Приличам ли ти на жена, подир, която ще тръгне мъж като Джо Травис? Виждаш ли някакъв смисъл?

— *Мамка му* — София покри лицето си с ръка. — Красив, секси мъж иска да прекара време с теб. Това не е проблем, Ейвъри. Спри да

се притесняваш.

— Хората правят глупави неща на сватби... — започнах аз.

— Да. Бъди една от тях.

— Боже мили. Даваш ми възможно най-лошия съвет.

— Тогава не ми искай съвет.

— Не съм ти искала!

София ме погледна с искрена загриженост. Сестрински поглед.

— *Дъще, дъще.* Нали знаеш, хората казват, че намиращ тогава, когато спреш да търсиш?

— Да.

— Мисля, че прекалено много се измайстори в това да не търсиш. Решила си да не търсиш дори тогава, когато правилният мъж се изправи пред теб. — Като ме хвана за раменете, тя ме обърна и ме побутна леко. — Върви. И не се тревожи дали е грешка. Повечето грешки се оказват правилни.

— *Най-лошият съвет* — повторих аз мрачно и се отдалечих.

Знаех, че София е права; бях развила някакви лоши навици, след катастрофалния ми годеж. Усамотеност, отбягване на хора, подозрителност. Но тези адаптационни механизми бяха предотвратили адски много болка и разочарования. Нямаше да е лесно да се отърва от тях, дори да исках да го направя.

Когато стигнах двора с басейна, две от шаферките вече се бяха преоблекли в бански костюми и се смееха и пръскаха във водата. Забелязах, че няма извадени хавлиени кърпи и отидох при Вал, която подреждаше шезлонгите.

— Хавлии? — попитах.

— Танк слага стойката.

— Това трябваше да се направи по-рано.

— Знам. Съжалявам. — Вал направи физиономия. — Каза, че ще я изнесе след десет минути. Не очаквахме, че някой ще се появи тук толкова рано.

— Няма нищо. Засега подгответе две дузини хавлиени кърпи и ги сложете върху шезлонгите.

Тя кимна и понечи да тръгне.

— Вал.

Вал спря и ме изгледа очаквателно.

— Тук изглежда страхотно. Свършили сте отлична работа.

Усмивка озари лицето ѝ и тя се отправи да търси хавлии.

Аз отидох до дългата маса, където изкусно бе аранжиран бюфетът с пай и кафе, а зад него стояха трима келнери в бели сака. Върху френска стойка на три етажа бяха подредени пайовете със златисти корички и всевъзможни вкусове... карамелена ябълка, глазирани праскови, пълтен крем карамел, ягоди, подредени върху високи канапета от чийз крем.

Наблизо Стивън отделяше един по един столовете от купчината и ги подреждаше около застланите с красиви покривки маси в съседния двор. Приблжих се до него и повиших глас, за да надвикам оркестъра.

— Какво мога да направя?

— Нищо. — Стивън се усмихна. — Всичко е под контрол.

— Някакви признаци за скорпиони?

Той поклати глава.

— Напоихме целия район на басейна и двора с цитрусово масло.

— Той ме погледна внимателно. — Как върви при теб?

— Добре. Защо?

— Радвам се, че прие съвета ми. Имам предвид да се върнеш отново в играта.

Намръщих се.

— Не съм се върнала в играта. Танцувах с някого, това е всичко.

— Това е напредък — каза той лаконично и отиде за друга купчина столове.

Когато подготвихме всичко и гостите се подредиха край бюфета, забелязах мъж, седнал на една от масите край басейна. Беше Джо, отпуснат и небрежен, черната му вратовръзка се беше извила на една страна. Като ми хвърли очаквателен поглед, той вдигна една чиния подканящо.

Отидох при него.

— С какъв вкус е това? — попитах, като огледах идеалното парче пай с дебела глазура от разбити белтъци.

— Лимонов — каза той. — Имам две вилици. Искате ли да си го поделим?

— Предполагам, стига да седим в дъното на двора, по-отстрани...

— ... където никой няма да ни види — довърши Джо вместо мен с весел блясък в очите. — Опитвате се да ме скриете ли, Ейвъри?

Защото започвам да се чувствам евтин.

Не се сдържах и се разсмях.

— От всички прилагателни, които бих използвала за вас, само „евтин“ нямаше да фигурира в списъка.

Той ме последва с чиния в ръка, когато тръгнах към двора и се насочих към най-далечната маса.

— А какво прилагателно бихте използвали? — попита той зад мен.

— Complimenti ли се мъчите да изкопчите?

— Малко окуражаване никога не вреди. — Като остави чинията, той издърпа един стол за мен.

— Тъй като не съм свободна — казах аз, — нямам намерение да ви окуражавам. Но ако бях, щях да кажа... че сте очарователен.

Джо ми подаде вилица и двамата ги забихме в парчето пай. Първата хапка беше толкова хубава, че затворих очи, за да се съсредоточа върху нея. Белтъчната глазура се разтопи върху езика ми, последвана от богат пълнеж с тръпчив вкус, който изпълваше устата със слюнка.

— Този пай — произнесох — има вкус на лимон, влюбен в друг лимон.

— Или на лимонова любовна тройка. — Джо се ухили на шеговито укорителния ми поглед. — Обикновено все не ми е достатъчно кисело — каза той, — но този е перфектен.

Когато остана само една хапка пай, Джо я набоде с вилицата и я поднесе към устните ми. За мое изумление, аз отворих уста и я поех. Жестът изведнъж стана непринуден, но и странно интимен. Сдъвках залька и го преглътнах с усилие, страните ми порозовяха.

— Имам нужда да пийна нещо — казах аз и в този миг някой се приближи до масата ни.

Беше София, носеше две винени чаши и бутилка изстудено бяло бордо. Сложи ги на масата и каза весело:

— Стивън поръча да те уведомя, че сме осигурили всичко, така че сега си свободна.

Намръщих се.

— Аз съм тази, която решава дали и кога съм свободна, не Стивън.

— Спала си най-малко от всички ни.

— Не съм изморена...

— ... а и няма какво друго да се прави, освен екипът по чистене да си свърши работата. Което може да стане и без теб. Изпий си питието и се наслаждавай. — София си тръгна, преди да успее да отговоря.

Поклатих глава, докато я гледах как се отдалечава.

— Не се държа толкова неуместно, както те явно си мислят. — Отпускайки се в стола си, добавих: — Макар че... днес се справят много добре. И сигурно наистина ще се справят с чистенето и без мен. — Вдигнах очи към небето, където бялата лента на Млечния път блестеше сред многобройни звезди. — Погледнете — казах аз. — Такова нещо не може да се види в града.

Посочвайки с чашата си, Джо каза:

— Виждате ли тъмната линия, която минава през центъра?

Поклатих глава.

Той доближи стола си и посочи със свободната си ръка.

— Ей там, изглежда сякаш някой го е надраскал с маркер.

Следвайки линията на ръката му, видях назъбената резка.

— Да. Какво е това?

— Това е Тъмната зона... голям облак от молекулярен прах... място, където се формират нови звезди.

— Защо не съм го виждала преди?

— Трябва да сте на правилното място в правилния момент.

Спогледахме се и се засмяхме. Звездната светлина бе превърнала извития белег върху челюстта му в сребрист. Искаше ми се да прокарам върха на пръста си по него. Искаше ми се да докосна лицето му и да погаля твърдите му очертания.

— Ще отида да си легна, след като допия това — казах аз и отпих голяма глътка. — Направо съм разбита.

— В ранчото ли ще останете, или ще отидете в хотел в града?

— Тук. Има една малка хижа в дъното на пасището. Ловна хижа, така я наричат. — Направих физиономия. — Има препарирана миешка мечка на полицата над камината. Отвратително. Покрих я с една калъфка за възглавница.

Той се усмихна.

— Ще ви заведа до там.

Поколебах се.

— Хубаво.

Разговорът затихна, замря напълно, докато изпих остатъка от виното си. Сякаш някакъв вторичен, мълчалив диалог изпълваше пространството между думите.

Накрая се изправихме и оставихме бутилката и празните чаши на масата.

Докато вървахме отстрани на павирания път, Джо каза:

— Бих искал да ви видя отново, Ейвъри.

— Това е... ами, поласкана съм. Благодаря. Но не мога.

— Защо?

— Вашата компания ми беше приятна. Нека оставим нещата така.

Джо мълча през останалия път до хижата. Крачките ни бяха бавни и спокойни, но мислите ми препускаха, мозъкът ми подреждаше бъркотията от идеи за това как да го държа на дистанция.

Спряхме пред входната врата. Докато ровех в чантата за ключа, Джо заговори тихо.

— Ейвъри... не искам да си въобразявам. Но знам какво е чувството, когато желаш някого, а той не ти отвръща със същото. — Продължителна пауза. — И мисля, че тук случаят не е такъв.

Разтреперана, едва успях да кажа:

— Съжалявам за онова, което съм казала или направила, за да ви създам такова впечатление.

— Значи греша? — попита той внимателно.

— Ами... не... но е въпрос на точния момент.

Джо не реагира, изглежда не повярва на това и, Исусе, защо трябваше? Защо изобщо някой би трябвало да повярва? Той беше като образ от сън, докато стоеше така, облян от лунна светлина, секси в омачкания си смокинг, с очи, тъмни като нощ.

— Може ли да поговорим за това за минутка? — попита той.

Кимнах неохотно и отворих вратата.

Беше едностайна хижа в селски стил, с плетена на ръка черга и кожени мебели, и модерни осветителни тела, които изглеждаха като кристални еленови рога. Натиснах ключа и той освети един свещник в ъгъла, и пузнах чантата си долу. Обърнах се към Джо и го видях да стои, опрял рамо в касата на вратата. Устните му се отвориха, сякаш искаше да каже нещо, но явно се отказа.

— Какво? — попитах тихо.

— Знам, че има правила за това. Знам, че трябва да се правя на спокоен. — Унила усмивка докосна устните му. — Но, по дяволите! Фактът е, че ви харесах още в първия момент, в който ви видях. Вие сте красива, интелигентна жена и аз искам да ви видя отново. — Тонът му се смекчи. — Можете да отговорите на това с „да“, нали? — Виждайки колебанието ми, той прошепна: — Изберете време и място. Обещавам, че няма да съжбялявате.

Отблъсквайки се от вратата, Джо се приближи към мен, без да бърза. Сърцето ми затуптя силно и ми стана едновременно горещо и студено от нерви. Беше минало прекалено много време, откакто бях оставала насаме с мъж в спалня.

Като ме изследва внимателно, Джо ме докосна по бузата и ръката му се изви под челюстта ми. Знаех, че може да усети, че треперя.

— Да си тръгна ли? — попита той и отстъпи назад.

— Не. — Преди да мога да се спра, го хванах за ръката. Няколко минути по-рано бях пресмятала как да го отблъсна, а сега единственото нещо, за което можех да мисля, беше как да го накарам да остане. Пръстите ми се стегнаха около китката му и усетих силния му пулс.

Желаех го. Всяка част от мен го желаше. Бяхме сами, останалият свят беше далече и по някакъв начин знаех, че ако спя с него, това ще бъде изключително.

За жена, която бе живяла двайсет и осем години обикновен живот, една нощ с такъв мъж не изглеждаше нещо, за което да се колебае.

Дръпнах ръката му към кръста си и се изправих на пръсти, умишлено притискайки тялото си към неговото, а той бе топъл и силен, ръцете му ме стискаха здраво. Започна да ме целува бавно и дълбоко, сякаш светът свършваше, сякаш бе последната минута от последния час на последния ден. Нещата, които правеше с устата си, с езика си... това беше като разговор, като секс. В тази целувка имаше повече удоволствие, отколкото във всеки акт на физическа интимност, който изобщо познавах.

Като отдръпна устата си, Джо притисна главата ми към рамото си. Останахме така в продължение на една задъхана минута. Имах чувството, че се разпадам, всичко в мен бе хвърлено в хаос. Но

съзнанието ми беше на фокус, усещанията се събраха в един поток, който ставаше все по-тежък и по-бърз. Единственото, което знаех, беше, че искам да съм близо до него, че трябва да чувствам кожата му. Хванах реверите на самото на смокинга му и ги издърпах назад. Той съблече дрехата и я пусна на пода. Без колебание хвана главата ми и устата му намери отново моята, пламенно и устремено, сякаш се хранеше с нещо невероятно вкусно. Някъде по средата на всички тези целувки той се пресегна към дупето ми и ме притисна здраво към твърдата изпъкналост на нетърпеливата си плът. Нуждата се изостри до такава степен, че ми се струваше, че ще умра, ако не го имам. Никога не бях чувствала такава нещца. Никога повече нямаше да го почувствам.

Трябва да приемеш това чувство и да го задържиш до изгрев-слънце.

— Занеси ме в леглото — прошепнах аз.

Чух бързо, накъсано дишане и усетих конфликта между желание и нерешителност.

— Всичко е наред — казах разтревожено. — Знам какво правя, искам да останеш... — Неочаквано бях преминала на „ти“.

— Не трябва да... — започна той.

— Напротив. Аз трябва да го направя. — Целунах го отново, възбудата пулсираше през мен. — Ти трябва да го направиш — прошепнах срещу устните му. Джо реагира лакомо, разгорещен, както и аз, хватката му върху мен се разхлаби, докато се опитваше да нагоди телата ни още по-плътено едно към друго. След малко започна да ме съблича, както и себе си, дрехите обсипаха пода, оставяйки следа по пътя до леглото. Лампата бе угасена, тъмнината се нарушаваше единствено от звездната светлина, която проникваше през пролуките на щорите върху прозореца.

Отметнах кувертюрата и легнах по гръб на матрака, треперееща от глава до пети. Той се надвеси над мен, усещането за косъмчетата по крайниците му възбуждаше кожата ми и я правеше болезнено чувствителна. Горещият полъх на дъха му парна шията ми.

— Каж ми, ако искаш да спра — чух го да произнася дрезгаво. — Ще спра, ако решиш...

— Знам.

— Искам да разбереш...

— Разбирам. — Дръпнах го надолу към себе си.

В тази стая нищо не бе реално. Както нещата, които ми бяха направени, така и тези, направени от мен в екстаз на сексуална ненаситност, от която знаех, че по-късно ще се срамувам. Устата му беше върху гърдите ми, езикът му чертаеше деликатни кръгове, и връхчето на зърното набъбна и той започна да го облизва и подръпва, докато удоволствието стигна до най-чувствителното място в тялото ми. Хванах раменете му, твърдите мускули на гърба му, и започнах да ги масажирам сляпо.

Опитни и уверени, пръстите му се плъзнаха от вътрешната страна на бедрата ми, убеждавайки ги да се разтворят. Палецът му докосна едно толкова чувствително местенце, че извиках и хълбоците ми се повдигнаха. Пръстът му се плъзна вътре в мен, милвайки дълбоко навътре в яростно пулсиращата ми влажна плът. Тялото ми се стегна, за да задържи усещането, изтегляйки удоволствието навътре.

Тежестта му се плъзна върху мен, краката му разтвориха моите и аз задъхано изломотих няколко думи... че нямаме предпазно средство, че трябва да използваме нещо... а той ме увери с дрезгав шепот, пресягайки се към нощното шкафче за портфейла си, който дори не бях видяла, че е оставил там. Чух разкъсването на найлонова обвивка. Отвлечена за миг се запитах кога се е случило това, кога е успял...

Мислите ми отлетяха, когато почувствах натиска му, който се увеличаваше с бавни, интимни кръгове. Проникна в мен с бавно, плътно плъзгане, усещанията разцъфваха едно след друго сладки и влудяващи. В гърлото ми застина вик.

Джо разтърка нос до ухото ми.

— Ш-шшт... — Той плъзна ръка под хълбоците ми, повдигайки ме. Всеки тласък беше истинска милувка, косъмчетата на гърдите му ме гъделичкаха и възбуждаха зърната ми. Никога не бях изпитвала толкова неща едновременно, първично усещане, което съкращаваше промеждутъка между всеки удар на сърцето и поемането на дъх, докато аз бях сляпа и безмълвна. Освобождаването изтръгна удоволствие от всеки мускул, който се стягаше, и потръпвах в дълги, разтърсващи спазми. Джо ме стискаше здраво, дишането му стана накъсано, когато достигна кулминацията. Той целуваше врата и раменете ми, ръцете му се движеха по мен нежно. Пръстите му преминаха по стомаха ми, после надолу, между краката до границата

на слятата ни плът, и го усетих как ме гали интимно около съсредоточената в една точка болка. Стенейки от удивление, потънах в еротичен мрак, където нямаше мисъл, нямаше минало и бъдеще, само усещане, което ме караше да се извивам в безпомощен екстаз.

* * *

Събудих се сама на сутринта с леките болки, оставени от проникването на друго тяло в моето, от смъденето на местата, където кожата бе целувана, и лекото опъване от вътрешната страна на бедрата.

Не знаех какво да си мисля за това, което бях направила.

Връзките не започваха с това да преспеш една нощ с мъж. По-скоро това беше начин да избегнеш започването на връзка.

Джо беше казал малко неща, преди да си тръгне, с изключение на задължителното „Ще ти звънна“. Обещание, което никой не спазваше.

Напомних си, че имам право да спя с някого, щом искам, дори и с непознат. Не беше необходимо да се осъждам. Никой не трябваше да се чувства зле.

И все пак... чувствах се така, сякаш нещо ми е било отнето, а не знаех какво, нито как да се чувствам цяла отново.

Като изпуснах една треперлива въздишка, попих с чаршафа очите си, защото сълзите започнаха да напират.

— Добре си — произнесох гласно. — Всичко е наред.

Притиснах се към влажната възглавница и си спомних как, когато бях в началното училище, бяхме изучавали пеперуди за един научен проект. Мострите от крилца на пеперуди под микроскопа бяха разкрили, че те са покрити с малки люспички като перца или керемиди.

Ако докоснете крило на пеперуда, беше ни казал учителят, ще разрушите люспичките и те няма да пораснат никога вече. Някои пеперуди имаха прозрачни участъци по крилата и можеше да се види през мембраната. Но дори и загубила малко прашец, една пеперуда пак ще полети, ако я пуснеш.

Което беше прекрасно.

6.

По време на дългото шофиране към къщи София и аз говорихме за всяка подробност на сватбата и на репетицията. Направих всичко възможно, за да поддържам настроението си ведро, като се насилвах да се смея от време на време. Когато сестра ми попита небрежно дали се е случило нещо с Джо Травис, отвърнах:

— Не, но му дадох номера си. Може някога да се обади. — По бързия ѝ преценяващ поглед можех да кажа, че не ми е повярвала напълно.

След като тя включи радиото в колата и започна някаква весела песен на Техано, си позволих да мисля за предишната нощ и да разбера защо се чувствам толкова виновна и притеснена. Може би защото такава преспиване с мъж за една нощ не беше в характера ми... макар че след като го бях направила, беше в характера ми.

Новото ми аз.

Усетих как ме обзема паника и побързах да я отблъсна.

Върнах се към времето, когато бях срещнала Брайън, опитвайки се да си спомня колко беше минало, преди да спя с него. Два месеца най-малко. Бях предпазлива по отношение на интимността, нямах желание да се хвърлям от един мъж към друг, както правеше майка ми. Сексът щеше да бъде при моите условия, с границите, които аз поставя. Брайън нямаше нищо против това, беше търпелив, готов да изчака, докато бъда готова.

Бяха ни запознали общи приятели на коктейлно парти в една градина със скулптури. Бяхме се почувствали толкова леко и непринудено един с друг, толкова естествено, че приятелите ни на смях ни обвиниха, че сме се познавали от по-рано. Тогава и двамата бяхме на по двацет и една години, пълни с амбиции и енергия, и двамата дошли от други места, аз от Далас, Брайън от Бостън.

Това беше най-щастливото време в живота ми, онази първа година в Ню Йорк, град, който ме изпълваше с постоянното чувство, че нещо страотно — или най-малкото интересно — ме очаква зад

следващия ъгъл. Свикнала с ленивото, слънчасало темпо на Тексас, където горещината принуждаваше всички да изразходват разумно енергията си, аз бях стимулирана от манхатънската хладна есенна жизненост. *Ти принадлежиш тук*, сякаш повеляваше огромният град с крясъка на канареножълтите таксита, скърцането и стърженето на строителни съоръжения, звуците на уличните музиканти и барове, тракането на мотрисите на метрото, с целеустремените потоци от хора по улиците... всичко това означаваше, че съм на мястото, където нещата се случват.

Беше лесно да си намеря приятели, група жени, които запълваха свободното си време с доброволческа работа, с клубове, курсове по чужди езици, танци, тенис. Манхатънската страст по самоусъвършенстване беше заразна — скоро се улових, че се записвам в клубове и курсове, опитвайки се да оползотворя съдържателно всяка минута от деня.

Погледнато ретроспективно, трябваше да се запитам доколко влюбването ми в Ню Йорк е допринесло за влюбването ми в Брайън. Ако се бях запознала с Брайън на друго място, не бях сигурна, че щяхме да издържим толкова дълго. Брайън беше добър любовник, имам предвид в леглото, но работата му на Уол Стрийт изискваше шестнайсетчасов работен ден, което го правеше постоянно уморен и зает. Беше започнал да използва алкохол, за да потисне стреса, а не може да се каже, че това подпомагаше любовния ни живот. Но дори в началото на връзката ни с Брайън не бях преживявала нещо, макар и отдалечено напомнящо на случилото се миналата нощ.

Бях се проявила като напълно различен човек с Джо. Но не бях готова да бъда някоя нова — бях свикнала прекалено много с мисълта да съм жената, която Брайън Паломър бе зарязал пред олтара. И ако се пуснех от тази идентичност, няхах представа какво ще се случи. Страхувах се да си представя възможностите. Единственото, което знаех, беше, че не съществува мъж, който да ме нарани по начина, по който Брайън го беше направил, и че съм единствената, която може да се предпази от това.

* * *

По късно същата нощ, докато седях в леглото и четях, мобилният ми телефон звънна и завибрира на нощното ми шкафче.

Дъхът ми спря, когато видях, че е Джо.

Боже мой. Наистина го е мислил, когато ми каза, че ще се обади.

Сърцето ми биеше срещу болезнената напрегнатост, сякаш пристегнато от милион гумени ластичета. Притиснах с ръце ушите си и затворих очи, и не отговорих на настоятелния звън. Изчаках да спре. Не исках да говоря с него — нямах представа какво да кажа. Познавах го по възможно най-интимния начин, и въпреки това изобщо не го познавах.

Колкото и безумно да бе удоволствието да спя с Джо, не исках да се случи отново. Макар че всъщност нямах причина да се чувствам така, нали? Не. Не дължах никому обяснения. Не трябваше да обяснявам дори на себе си.

Телефонът млъкна. Малкото екранче присветна, беше пристигнало съобщение по гласовата поща.

Игнорирай го, казах си. Вдигнах книгата, която четях, и се фокусирах невидящо върху една страница. След няколко минути осъзнах, че съм прочела същата страница три пъти, без да разбере и дума.

Раздразнена, хвърлих книгата и взех телефона. Пръстите на краката ми се свиха под завивката, докато четях съобщението му, онзи дълбок и ленив провлачен говор сякаш потъна в мен и се разтопи като бучка захар. „Ейвъри, Джо е. Исках да разбере как си се прибрала в Хюстън“. Пауза. „Мислих за теб през целия ден. Обади ми се, когато имаш желание. Иначе ще опитам да звънна по-късно“. Втора пауза. „За да говоря с теб“.

Кръвното ми се вдигна и бузите ми се зачервиха и пламнаха. Оставих телефона на нощното шкафче.

Би било проява на зрялост, разсъждавах аз, да му звънна, да говоря с него спокойно и разумно, и да му кажа, че нямам интерес да се виждаме отново. „Просто недей да ми звъниш“, можех да кажа.

Но нямаше да го направя. Щях да игнорирам Джо, докато той си замине, защото при мисълта да говоря с него, ме избиваше нервна пот.

Телефонът звънна за втори път и аз го загледах невярващо. *Отново* ли ми звънеше? Това започваше да става леко дразнещо. Когато погледнах екрана, обаче, видях, че е най-добрата ми приятелка

от Ню Йорк, Джазмин, която беше моден директор на голямо женско списание. Тя ми беше както приятелка, така и ментор, четирийсетгодишна жена, която изглежда правеше всичко правилно, и никога не се страхуваше да има свое собствено мнение. И то обикновено беше правилно.

Стильт беше религия за Джазмин. Тя притежаваше редкия талант да преобразява тенденциите на улицата, блоговете за пазаруване, интернет бърборенето и културното влияние в мода и това, което те очаква зад ъгъла. От своите приятели Джазмин изискваше абсолютна лоялност и отвърщаше със същото; приятелството бе единственото нещо, което ценеше почти толкова, колкото стила. Беше се опитала да ме спре да не напускам Ню Йорк, обещавайки да използва връзките си, за да ми намери работа като специален моден кореспондент за местно забавно шоу или работа съвместно с някой дизайнер на булчински рокли, който иска да пробие на по-платежоспособен пазар.

Бях оценила усилията ѝ да ми помогне, но отказах. Чувствах се разбита и уморена, и ми трябваше почивка от модата. А най-вече ми се искаше да живея с новонамерената си сестра и да се опознаем с нея. Искях да имам някого в живота си, с когото съм свързана. Част от мен харесваше начина, по който София ме гледаше — нуждаех се от това. Джазмин едва ли беше разбрала, но бе отстъпила, като ми каза, че някой ден ще намери начин да ме прилъже да се върна обратно в Ню Йорк.

— Джаз — възкликнах радостно. — Как си?

— Скъпа, имаш ли време да поговорим?

— Да, аз...

— Страхотно. Слушай сега, тръгнала съм към едно парти, но имам някои новини, които не могат да чакат. Ето за какво иде реч: знаеш кой е Тревър Стиърнс.

— Разбира се.

Благоговеех пред Тревър Стиърнс, откакто учех в училището по дизайн. Легендарният дизайнер на знаменитости беше също така супер успешен дизайнер на булчински рокли, писател и водещ на кабелно шоу, което се казваше „Да разтърсим сватбата“. Шоуто, базирано в Ел Ей, беше искряща смесица от стил, емоционалност и драма. Всеки

епизод показваше как Тревър и неговия екип създават мечтаната сватба за булка, която нямаше бюджета или визията да го направи сама.

— Тревър и продуцентите му — продължи Джаз смятат да направят импровизирани серии на шоуто в Манхатън.

— Това няма ли да доведе до умора от сватбени шоута? — попитах аз. — Имам предвид, колко души ще искат да ги гледат?

— Ако има лимит, те още не са го достигнали — кабелният канал повтаря шоуто на Тревър непрекъснато, а рейтингите са *високи*. Това, за което си говорим, е, че Тревър иска да бъде ментор на някого. За предпочитане жена. Той ще създаде звезда. Ще избере някой, който да бъде водещ на шоуто „Да разгърсим сватбата: Ню Йорк“, а той самият ще се появява като гост, докато предаването набере сила. — Джаз направи пауза. — Схващаш ли накъде бие това, Ейвъри?

— Мислиш, че трябва да се пробвам? — попитах аз изумена.

— Идеално е за теб. Още си спомням онези малки интервюта, които направи по време на „Седмицата на сватбата“ — изглеждаше удивително пред камерата и имаше толкова силна индивидуалност...

— Благодаря, но, Джаз... няма начин да вземат някой с толкова малко опит. Освен това...

— Няма защо да правиш предположения. Не знаеш какво търсят. Може и те още да не знаят. Ще събера в едно видео различни неща, които си правила пред камера, а ти ще ми изпратиш портфолио и прилична портретна снимка; аз ще се погрижа продуцентите на Тревър Стиърнс да погледнат всичко. Ако се интересуват, ще те накарат да дойдеш тук за разговор лично, така че ако не друго, то поне ще пътуваш безплатно и ще можем да се видим.

Усмихнах се.

— Добре. Дори само заради това ще опитам.

— Чудесно. А сега ми кажи бързо всички добре ли са. Сестра ти?

— Да, тя е...

— Шофьорът ми е тук, ще ти се обадя по-късно.

— Добре, Джаз. Грижи се за...

Разговорът прекъсна. Погледнах към телефона си, все още смаяна от скорострелния разговор.

— А Джо каза, че аз съм говорела бързо — произнесох гласно.

* * *

През следващата седмица и половина получих още две обаждания и няколко есемеса от Джо, спокойният тон на съобщенията му беше станал смуцаващо нетърпелив. Явно беше разбрал, че го избягвам, но не се отказваше. Дори звънна на служебния номер в студиото ни и остави съобщение, което макар и невинно, провокира значителен интерес у подчинените ми. София им изшътка с преднамерено весел тон, като им каза, че това дали ще изляза, или не с Джо Травис, не било тяхна работа. След работа обаче тя ме залости в кухнята и каза:

— Не си на себе си, скъпа. Държиш се странно от сватбата на Кендрик. Наред ли е всичко?

— Разбира се, всичко е наред.

— Тогава защо имаше обесивно-компулсивен срив?

— Просто имах малко за чистене и за пренареждане — казах оправдателно. — Какво толкова нередно?

— Сложи всички менюта за вземане в цветни папки и натрупа списанията по дати. Дори за теб това е малко прекалено.

— Просто искам всичко да е под контрол. — Отворих смутено едно близко чекмедже и започнах да подреждам приборите. София мълчеше, чакаше търпеливо, докато аз се уверих, че всички шпатули са в едно отделение, а решетестите лъжици в друго. — Всъщност — казах припряно, докато прехвърлях непохватно мерителните лъжички, — спях с Джо Травис в нощта на сватбата и сега той иска да излезе с мен, но аз не искам да го виждам, а не мога да се заставя да му го кажа, така че не му вдигам телефона и се надявам той да се откаже и да се махне.

— Защо искаш да се махне? — попита тя загрижено. — Лошо ли прекара с него?

— Не — отвърнах, облекчена, че най-после съм в състояние да говоря за това. — О, боже, беше толкова хубаво, че мисля, че изгубих доста мозъчни клетки, но на първо място не трябваше да го правя, и *наистина* ми се иска да не го бях правила, защото сега се чувствам особено, като че ли не мога да се аклиматизирам емоционално. Не

мога да дойда на себе си. И се чувствам неудобно всеки път, когато си спомня как скочих в леглото му.

— Той не се чувства неудобно — изтъкна София. — Защо ти трябва да се чувстваш?

Изгледах я мрачно.

— Той е мъж. Само защото не съм съгласна с двойните стандарти не означава, че те не съществуват.

— В тази ситуация — каза София спокойно — мисля, че единственият човек, който се интересува от двойните стандарти, си ти. — И като затвори чекмеджето с приборите, тя ме обърна към се бе си. — Звънни му довчера — каза тя — и му кажи „да“ или „не“. Престани да се измъчваш. И да измъчваш и него.

Преглътнах мъчително и кимнах.

— Ще му изпратя есемес.

— По-добре е да говориш.

— Не, това трябва да се напише, така че да няма никакви невербални внушения.

— Какво имаш предвид под невербални внушения?

— Това са посланията, които изпращаме, освен думите — отвърнах. — Като тона на гласа, паузите или скоростта на говорене.

— Имаш предвид нещата, които помагат за изразяване на истината.

— Точно така.

— Можеш поне да бъдеш честна с него — предложи тя.

— Предпочитам да изпратя съобщение.

* * *

Преди да си легна, отворих есемесите на телефона си и прочетох последното, което ми беше написал Джо.

Защо не отговаряш?

Стискайки телефона, си помислих, че се държа абсурдно. Трябваше да се справя със ситуацията.

Бях заета, написах.

Отговорът му се появи с изненадваща бързина.

Да поговорим.

По-добре, не. След дълго мълчание, през което той без съмнение се опитваше да измисли как да продължи, добавих:

Няма шансове това да доведе до нещо.

Защо не?

Беше перфектно за една нощ. Не съжалявам. Но не се интересувам от нищо повече.

След като минаха няколко минути, стана ясно, че няма да има отговор.

Прекарах останалата част от нощта в борба, като се мъчех да заспя, заглушавайки собствените си мисли.

Възглавницата е прекалено плоска. Завивката е прекалено топла. Може би трябва да изпия някакъв билков чай... чаша вино... мелатонин... да почета още... трябва да се опитам да дишам дълбоко... да намеря някакво приложение на телефона с природни звуци... някакво късно шоу... не, спри да мислиш, спри. Дали три часа е прекалено рано за ставане?... Може би трябва да изчакам до четири...

Най-после взех да задрямвам, когато алармата се включи. Измъкнах се с пъшкане от леглото. След един дълъг душ обух клин и широка плетена туника, и слязох в кухнята.

Двете със София живеехме в частично реновирана сграда, бивша цигарена фабрика в Монтроуз. И двете обичахме ексцентричния квартал, който беше пълен с галерии за изкуство, луксозни бутици и странни ресторанти. Бях купила склада изгодно заради разнебитеното му състояние. До този момент бяхме превърнали долния етаж в обширно студио с оголени тухлени стени и многобройни прозорци. Главният план на етажа включваше отворена кухня с гранитни плотове, централен кът за сядане до един електриковосин диван, състоящ се от отделни части, и дизайнерска секция със стена и маси, отрупани с книги, мостри и модели. Моята спалня беше на втория етаж, а тази на София на третия.

— Добро утро — поздрави бодро сестра ми. Трепнах от жизнерадостния ѝ тон.

— Боже. Превключи, ако обичаш, на по-ниска степен.

— Лампата ли? — попита тя и се пресегна към реостата за регулиране на светлината.

— Не, въодушевлението.

Явно засегната, София наля чаша кафе и ми я подаде.

— Не си ли спала добре?

— Не. — Разбърках подсладител и сметана в кафето. — Снощи най-после изпратих съобщение на Джо.

— И?

— Бях откровена. Казах му, че не искам да се срещаме отново. Той не отговори. — Свих рамене и въздъхнах. — Сега изпитвам облекчение. Трябваше да го направя преди няколко дни. Слава богу, вече няма да се тревожа за това.

— Сигурна ли си, че това е правилното решение?

— Без никакво съмнение. Може би трябваше да правя още няколко пъти секс с него, но нямам намерение да съм евтиното забавление на богато момче.

— Някой ден ще се сблъскаш с него — каза София. — Някоя друга сватба или друго събитие...

— Да, но дотогава вече няма да има значение. Той ще е продължил нататък. И двамата ще се държим като разумни възрастни хора.

— Невербалните ти послания ми звучат разтревожено — каза София. — Какво мога да направя, скъпа?

Не знам какво щеше да излезе от живота ми, ако София не беше в него. Като се усмихнах, се наклоних настрани и главите ни се докоснаха за миг.

— Ако някога ме арестуват и имам право само на един телефонен разговор — казах аз, — ти ще си тази, на която ще се обадя. Само ти ще можеш да ме избавиш.

— Ако някога те арестуват — поклати глава София, — аз вече ще съм в затвора като твоя съучастничка.

* * *

Същата сутрин Вал дойде в студиото в обичайното за нея време — девет часа. Поради вродената си тактичност, макар да видя, че не съм във форма, тя не каза нищо, просто отиде да се погрижи за имейлите и да отговори на записаните телефонни обаждания. Но

Стивън не прояви такава сдържаност, влизайки няколко минути по-късно.

— Какво има? — Той ме погледна ужасено, когато седна до София на синия диван.

— Нищо — отвърнах отсечено.

— Тогава защо си облякла тази палатка?

Преди да отговоря, София му се сопна:

— Да не си посмял да критикуваш вида на Ейвъри!

Стивън се поинтересува язвително:

— Значи ти харесва как е облечена?

— Разбира се, че не — каза София. — Но щом аз не казвам нищо по въпроса, и ти трябва да си мълчиш.

— Благодаря, София — казах сухо. Погледнах предупредително Стивън. — Имах тежка нощ. Днес не е подходящ ден за критики.

— *Ейвъри* — извика настоятелно Вал откъм бюрото си, — получили сме имейл от секретарката на Холис Уорнър. Поканена си на частно парти в имението на Уорнър в събота. Официално събитие за набиране на средства. Това е големият им годишен търг за съвременно изкуство и вечеря.

София изквича от възторг.

Атмосферата в студиото сякаш внезапно се разрези и трябваше да напрегам дробовете си, за да си набавя необходимия кислород. Опитах се да звучи спокойно.

— Споменава ли, че поканата е за двама? Защото бих искала София да дойде с мен.

— Не се казва нищо по този въпрос. Ако искаш ще звънна да попитам...

— Не, недей — обади се веднага София. — Да не бъдем нахални. Холис може да има причина да кани само теб.

— Вероятно има — кимна Стивън, — но е неуместно.

— Защо? — попитахме едновременно аз, София и Вал.

— Защото Уорнърови са извън нашата лига. Ако сватбата им се очаква да е по-голяма от тази на Кендрик — както ти е казала Холис, че ще бъде, — как ще успеем да се справим с това, като не сме развили списъка на нашите продавачи и снабдители? Големите организатори на събития в Хюстън и Далас разполагат с най-добрите професионалисти

и са се уредили с ексклузивни договори. Ние сме още сравнително нови на сцената.

— Но работата за Холис ще ни изстреля на бързата писта — изтъкнах аз.

— Това е сделка с дявола. Тя ще очаква да орежеш печалбата ни до кокал, отплащайки се за престижа да я имаш за клиентка. Това няма да помогне за бизнеса, Ейвъри. Повече е, отколкото можем да си позволим сега. Нуждаем се от растеж, като се фокусираме върху по-малки проекти.

— Няма да позволя никой да се възползва от нас — заявих аз. — Но определено ще отида на партито. Независимо какво се случи, това е възможност да се създадат важни контакти.

Той погледна сардонично.

— Какво планираш да облечеш на това официално събитие?

— Официалната си рокля, разбира се.

— Онази черната, която носеше на събитието за набиране на средства за болници? С големите буфан ръкави? Не, няма да отидеш в имението на Уорнър така. — Стивън стана и започна да търси ключовете и портфейла си.

— Какво правиш? — попитах.

— Ще те заведа в „Нейман“. Ще ти намерим нещо прилично и ще дадем да го преправят до петък.

— Няма да харча пари за нова рокля, при положение, че вече имам идеалната — възразих аз.

— Виж, ако искаш да се нагиздиш като парадна платформа в свободното си време, то си е твоя работа. Но когато работиш в организация и се опитваш да спечелиш силно платежоспособен клиент, това се превръща в моя работа. Видът ти отразява студиото. А личният ти вкус е трагична злоупотреба с някои добри генетични заложи.

Преместих обидения си поглед от него към София и Вал, като безмълвно им заповядах да ме подкрепят. За мое възмущение, София внезапно се направи на силно заета със съобщенията си, а Вал съсредоточено започна да изправя купчината натрупани списания върху масичката за кафе.

— Добре де — промърморих. — Ще си осигуря нова рокля.

— И нова прическа. Защото тази не ти прави добра услуга.

— Мисля, че е прав — дръзна да се обади София, преди да съм успяла да отговоря. — Носиш я вдигната нагоре през цялото време.

— Всеки път, когато отида да ме подстрижат, накрая изглежда като шлем на Дарт Вейдър.

Игнорирайки възмущението ми, Стивън заговори на София:

— Звънни в „Салон Едно“ и запиши час за Ейвъри. Освен това се обади на оптичката ѝ за подходящи очни лещи.

— Няма да стане — казах. — Никакви контактни лещи. Имам проблем, не мога да понасям нещо да докосва очните ми ябълки.

— Това е най-малкият ти проблем. — Стивън намери ключовете си. — Да вървим.

— Почакай — извика София и извади нещо от едно чекмедже. Тя отиде бързо до Стивън и му го подаде. — В случай, че се нуждаеш от подкрепа.

— Това да не е кредитната карта на студиото? — казах аз, изпълнена с негодувание. — Тя трябва да се използва само в извънреден случай.

Стивън ме изгледа убийствено.

— Това е извънреден случай.

Когато грабнах чантата си и той ме побутна към вратата, София се провикна след нас:

— Не го пускай в пробната, Ейвъри. Не забравяй, че не е гей.

* * *

Мразех да пробвам дрехи, мразех това, *мразех* го.

Повече от всичко ненавиждах пробната на универсалния магазин. Тристенното огледало, което увеличаваше всяко малко угаждане и нежелано килце. Флуоресцентната светлина, от която лицето ми придобиваше тен на трол. Начинът, по който продавачката изчурулика „Как ви се струва?“ точно в момента, в който така се бях оплела в роклята, че тя беше заприличала на усмирителна риза.

Когато пробването на дрехи бе неизбежно, пробна в „Нейман Маркъс“ се класираше най-високо сред останалите. От моя гледна точка, обаче, определянето на любима пробна в универсален магазин

бе толкова привлекателно, колкото и избирането на любим начин за екзекутиране.

Пробната в „Нейман Маркъс“ бе просторна и красиво декорирана с осветени колони от всяка страна на огледалата в цял ръст и бледи лампички на тавана.

— Престани — каза Стивън, внасяйки половината дузина рокли, които бе взел от закачалките, докато минавахме през отдела с дизайнерски облекла.

— Да престана какво? — Закачих двете черни рокли, които бях избрала въпреки възраженията на Стивън.

— Престани да гледаш като някое от онези кутрета от рекламите по телевизията за осиновяване на животни.

— Нищо не мога да направя. Това огледало с пиедестала пред него ме кара да се чувствам заплашена и депресирана, още преди да съм започнала да пробвам.

Стивън взе няколко рокли от една услужлива продавачка, затвори вратата и ги закачи на двойната закачалка на стената.

— Човекът в огледалото не ти е неприятел.

— Не, в този момент си ти.

Стивън се ухили.

— Започвай да пробваш роклите. — Той взе двете, избрани от мен, и тръгна да излиза.

— Защо ги изнасяш?

— Защото няма да носиш черно на партито на Холис Уорнър.

— Черното те прави да изглеждаш по-слаб. Освен това е силен цвят.

— В Ню Йорк. В Хюстън цветът е силен цвят. — Вратата се затвори след него.

Продавачката донесе един сутиен с голяма обиколка и чифт обувки с високи токчета, и ме остави сама. Съблякох се колкото се може по-далеч от триизмерното огледало, закопчах сутиена отзад на гърба и го завъртях отпред. Гърдите ми бяха повдигнати безсрамно високо.

Взех първата рокля. Беше канареножълта, по тялото и без колан, горната ѝ част беше в мъниста, а долната от сатениран стреч.

— Жълто, Стивън? Стига, моля те.

— Всяка жена може да носи жълто, стига да е правилният нюанс за тена ѝ — каза той от другата страна на вратата.

Преборих се и влязох в роклята, след което се пресегнах за ципа. Той отказа да се помръдне.

— Влез, нуждая се от помощ за ципа.

Стивън влезе и ми хвърли преценяващ поглед.

— Не е зле. — Застанал зад мен, той вдигна ципа с усилие.

Приблжих се, залитайки, към огледалото, като дишах с усилие.

— Прекалено е тясна. — Обзе ме мрачно настроение, когато видях опънатите и разкривени шевове. — Би ли ми донесъл по-голям размер?

Стивън вдигна етикета, който висеше от ръкавната извивка, за да го прочете.

— Това е най-големият.

— Тръгвам си веднага — информирах го аз.

Стивън ме разкопча решително.

— Ние не се отказваме.

— Напротив, отказваме се. Ще облека роклята, която вече имам.

— Няма я.

— Какво имаш предвид?

— Веднага, след като тръгнахме, изпратих есемес на София и ѝ казах да се отърве от нея, докато си навън. Така че в момента няма връщане.

Намръщих се.

— Ще те убия с едно от тези токчета. А София ще убия с другото.

— Пробвай друга рокля.

Той излезе от пробната, докато аз, фучейки, се пресегнах да взема една дълга до пода морскосиня рокля, покрита с органза, обшита със сребристи мъниста. Роклята беше без ръкави, с остро деколте. За мое облекчение, тя се плъзна лесно по хълбоците ми.

— Винаги ми се е искало да те попитам — казах аз — София наистина ли е пробвала дрехи пред теб?

— Да — отвърна Стивън от другата страна на вратата. — Но не беше гола, носеше бельо. — След малка пауза добави: — Комплект. Черна дантела.

— Проявяваш ли интерес към нея? — попитах, като проврях ръце през отворите за ръкави и дръпнах роклята надолу. — Тъй като той не отговори, казах: — Няма значение, знам, че проявяваш. — Замълчах за миг. — И това не е едностранно.

Тонът му определено не беше безразличен, когато попита:

— Това е просто мнение, или потвърден факт?

— Мнение.

— Дори и да се интересувах от нея, имам правило никога да не смесвам работата с личния живот.

— Но ако...

— Няма да обсъждам София с теб. Свърши ли?

— Да, мисля, че тази май ми става. — Извих се, за да дръпна ципа отзад. — Можеш да влезеш.

Стивън отвори вратата и ме погледна одобрително.

— Тази става.

Тежестта на геометричните фигури от мъниста правеше роклята приятно хлъзгава. Трябваше да призная, че видоизменената императорска кройка представляше в по-хубав вид фигурата ми, разкроената ѝ пола балансираше пропорциите ми.

— Ще я преправим, ще я скъсим до коленете — каза Стивън решително. — Крака като твоите трябва да се виждат.

— Роклята е хубава — признах аз. — Но цветът е прекалено ярък. Конкурира се с косата ми.

— Идеална е за косата ти.

— Това направо не съм аз. — Обърнах се и го погледнах. — Не се чувствам удобно в нещо, което ме прави да изглеждам толкова...

— Уверена? Секси? Рокля, която окуражава хората да те гледат? Ейвъри... никога не се случва нищо интересно на хора, които не напускат зоната си на комфорт.

— Мога убедено да кажа, че излизането от зоната ми на комфорт в миналото не доведе до нищо добро.

— Все същото... никога няма да получиш това, което искаш, ако отказваш да се промениш. Не говорим тук за голяма промяна. Това са само дрехи, Ейвъри. Нещо маловажно.

— Тогава защо правиш такъв голям въпрос от това?

— Защото се уморих да те гледам облечена като викингска бавачка. Както впрочем и останалите. Ти си последният човек на

планетата, който трябва да крие фигурата си. Нека ти купим една хубава рокля и може би няколко дизайнерски дънки и горнища. И сако...

За нула време Стивън беше спечелил помощта на две продавачки, които продължиха да пълнят закачалките в пробната с цветни дрехи. Третата от тях ме информира, че съм си купувала по-голям размер, отколкото трябвало, в стилове, които били тъкмо противоположни на това, което човек с моята фигура трябва да носи. Когато със Стивън излязохме от „Нейман Маркъс“, бях се снабдила с морскосинята рокля, една блуза на принтове, две тениски, тъмновиолетово кожено сако, отворена жилетка в прасковен цвят, бял костюм с пола и четири чифта обувки. Дрехите бяха хубави и семпли, с подчертана талия.

Като се изключи солидното плащане в „Монтроуз“, никога не бях изсипвала наведнъж толкова много пари през живота си.

— Новият ти гардероб е разбиващ — информира ме Стивън, когато напуснахме магазина с торби във всяка ръка.

— Това го разбра и кредитната ми карта.

Той провери съобщенията си.

— Сега отиваме при оптичката ти. След това идва ред на фризьорския салон.

— Само от любопитство, Стивън... Има ли нещо в мен, което *наистина* да ти харесва?

— Веждите ти не са лоши. Освен това имаш хубави зъби. — Когато се отдалечихме от Галерията, Стивън попита нехайно: — Ще ми кажеш ли някога какво се случи с Джо Травис на сватбата на Кендрик?

— Нищо не се случи.

— Ако това беше истина, щеше да ми го кажеш веднага. Но ти не каза нищо седмица и половина, което означава, че се е случило нещо.

— Добре, де — признах. — Прав си. Но не искам да говоря за това.

— За мен няма проблем. — Стивън намери една рок станция по радиото и нагласи силата на звука.

След няколко минути избухнах:

— Спах с него!

— Използва ли предпазно средство?

— Да.

— Приятно ли ти беше?

След неловко колебание признах:

— Да — Стивън вдигна едната си ръка от волана, за да плеснем длани.

— Сега — промърморих аз нали няма да последват лекции за неангажиращия секс за една нощ?

— Разбира се, че не. Стига да използваш презерватив, няма лошо в едно необвързващо удоволствие. Трябва обаче да кажа, че не бих посъветвал да се използва някой като приятелче за чукане. У единия винаги се появяват чувства. Очаквания. И накрая някой е наранен. Така че след секса за една нощ е най-добре щепселът да се дръпне.

— Ами ако другият иска да те види отново?

— Нямам кристална топка.

— Ти разбираш от тези неща — настоях аз. — Каж ми — има ли шанс за връзка, след като си правил секс още на първата среща? — Стивън ми хвърли ироничен поглед.

— Кристалната топка казва: перспективите не са толкова добри! В повечето случаи сексът за една нощ означава, че двамата вече сте решили, че това няма да става сериозно.

* * *

Беше станало осем, когато най-после Стивън ме откара вкъщи. Фризьорката в „Салон Едно“ беше работила усърдно три часа по косата ми, подлагайки я на множество намаляващи напрежението препарати, кремове и серуми, като я затопляше и сушеше след всяка процедура. Беше я скъсила с двайсет сантиметра и сега тя падаше до раменете на свободни, копринени вълни. Козметичката в салона ми беше направила педикюр в тъмносиво и докато лакът съхнеше, ми показа как да се гримирам. Впоследствие си бях купила малък несесер с козметика, който струваше почти колкото месечната вноска за колата ми.

Оказа се, че посещението в салона си е струвало всяко пени. Стивън, който бе решил да си направи подмладяващи процедури по време на последния час от пребиваването ми в салона, се появи точно

когато завършваха грима ми. Реакцията му беше безценна. Ченето му увисна и той се засмя невярващо.

— Боже мой! Коя си ти, по дяволите?

Завъртях очи и се изчервих, но Стивън упорстваше, обиколи ме от всички страни и накрая ме придърпа в прегръдката си.

— Страхотна си — прошепна той. — Сега вече *заслужаваш* това.

По-късно, когато влязохме в студиото с безброй торби, София слезе от стаята си на третия етаж. Беше вече облечена в пижама и обута в пухкави чехли, вързала косата си на висока опашка. Изгледа ме въпросително и поклати глава, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Фалирахме — уведомих я аз с усмивка. — Изхарчих всичките си пари за коса и дрехи.

За мое удивление очите на сестра ми се напълниха със сълзи. Изригвайки поток неясен испански, тя ме прегърна с такава сила, че едва успях да дишам.

— Толкова ли е зле? — попитах.

Тя започна да се смее през сълзи.

— Не, не, толкова си *красива*, Ейвъри...

В цялата бъркотия от прегръдки и ликуване София целуна накрая Стивън по бузата.

Той замря при неочаквания жест и я погледна с объркано, озадачено изражение. Това трая само секунда, преди лицето му да стане прилежно безстрастно. София сякаш не забеляза.

И да бях имала някакви съмнения, че Стивън чувства нещо към сестра ми, знаех какво би казала кристалната топка: признаците сочат „да“.

7.

Вечерта на търга за изкуство на Холис Уорнър беше влажна и гореща, въздухът ухаеше остро на восъчна мирта и лантана.

Спрях до момчето, което обслужваше паркинга, пълен с луксозни коли, и униформеният служител ми помогна да изляза от колата. Бях облечена в морскосинята рокля с мъниста, скъсеният ѝ подгъв сега се усукваше около краката ми. Благодарение на София, която ми помогна с косата и грима, знаех, че никога не съм изглеждала по-добре.

Живият джаз се носеше във въздуха като дим, когато влязох в имението на Уорнър, южняшка постройка в колониален стил на терен от два акра в Ривър Оукс. Домът бил едно от най-ранните жилища по времето, когато Ривър Оукс бил основан през двайсетте. Холис почти бяха удвоили размера на историческата сграда, добавяйки модерна стъклена пристройка отзад, лъскава, но дразнеща комбинация. Очертанията на голяма бяла шатра се виждаха зад покрива.

Лъхна ме порив студен въздух, когато влязох в просторно фоайе със старинен паркет на пода. Къщата беше вече пълна, а вечерта едва започваше. Помощник-келнерките раздаваха каталози със снимки на произведенията на изкуството, които щяха да бъдат обявявани на търг по-късно.

— Вечерята и търгът ще се проведат в шатрата — каза ми една от келнерките, — но сега къщата е отворена за разглеждане на произведенията. — Каталогът даваше описания на експонатите и изреждаше къде точно се намират.

— Ейвъри! — Холис се появи в розова шифонена рокля с втален силует, полата на която наподобяваше облак от бледорозови щраусови пера. Придружаваше я съпругът ѝ Дейвид, строен, привлекателен мъж с прошарена коса. Като сложи една въздушна целувка върху бузата ми, Холис произнесе разпалено: — Толкова ще се забавляваме тази вечер! Боже, изглеждащ великолепно! — Скъпи, кажи на Ейвъри какво каза току-що, когато я видя.

Той се подчини без колебание:

— Казах: тази червенокоска със синя рокля е доказателство, че Господ е мъж.

Усмигнах се.

— Благодаря, че ме поканихте. Каква невероятна къща имате.

— Ще ти покажа новата пристройка — каза ми Холис. — Цялата в стъкло и гранит. Отне цяла вечност, докато я направим, но Дейвид ме подкрепяше през цялото време. — Тя погали ръката на съпруга си и му се усмигна.

— Холис обича да се забавлява повече от всички, които някога ще познавате — каза Дейвид Уорнър. — Тя набира средства за всякакви видове благотворителност. Такава жена заслужава къща, каквато желае.

— Миличък — прошепна Холис, — Ейвъри организира сватбата на дъщерята на Джуди и Рой. Ще я представя на Райън тази вечер, за да може да подбутне нататък нещата с него и с Бетани.

Дейвид ме погледна с нов интерес.

— Радвам се да го чуя. Сватбата на Кендрик беше голяма веселба. Много забавна. Не бих имал нищо против да направите нещо такова за Бетани.

Чудейки се какво точно има предвид Холис с фразата, че трябва „да подбутна нещата“, попитах:

— Има ли вече официално предложение?

— Не, Райън се мъчи да измисли как да повдигне въпроса. Казах му, че ще сте тук и ще му дадете някои идеи.

— Ще направя каквото мога, за да помогна.

— Не бихме могли да желаем по-приятен млад мъж за Бетани — каза Холис. — Райън е архитект. Невероятно умен. Семейството му, Чейс, са близки роднини с Травис. Майката на Райън за съжаление почина твърде млада — но чичо му Чърчил се погрижи за семейството и за това децата да получат добро образование. А когато Чърчил се спомина, Чейс бяха включени в завещанието му. — Холис ме погледна многозначително и продължи: — Райън може да живее от лихвата по доверителния си фонд и да не работи и един ден през живота си. — Тя хвана китката ми с потракване на множеството си пръстени. — Дейвид, отивам да разходя Ейвъри из къщата. Можеш да се справиш без мен за няколко минути, нали, скъпи?

— Ще опитам — каза съпругът ѝ и тя му смигна, преди да ме отвлече.

Холис говореше с лекотата на изискана домакиня, докато ме водеше през къщата към модерната пристройка. Тя спря, за да ми покаже някои от картините за търга, изложени из цялото жилище, всяка от които беше номерирана и придружена от информация за художника. По пътя Холис написа есемес до Райън, за да ни посрещне в това, което тя нарече „небесната стая“.

— Ще се измъкне от Бетани за няколко минути — обясни Холис, — така че да можете да поговорите насаме. Той иска предложението да бъде изненада, разбира се.

— Ако предпочита, може да дойде в нашето студио — казах аз, — ще обсъдим всичко там. Може да е по-спокойно.

— Не, не, по-добре се погрижете тази вечер — каза Холис. — Иначе Райън може да започне да протака. Знаете какви са мъжете.

Усмихнах се неангажиращо, надявах се, че Холис няма да се опита да тласне Райън към предложение.

— Райън и Бетани отдавна ли излизат? — попитах, когато влязохме в асансьора със стъклени стени.

— От два-три месеца. Когато срещнеш правилния, го познаваш на мига. Дейвид ми предложи само няколко седмици, след като се бяхме запознали, а виж ни сега, двайсет и пет години по-късно.

Когато асансьорът се изкачи до третия етаж, имах идеален изглед към шатрата. Тя бе свързана с къщата с килим от свежи цветя, аранжирани в геометрични фигури.

— Ето я моята „небесна стая“ — обяви гордо Холис, показвайки ми помпозна галерия със стъклени стени в стоманени рамки и таван от сегментирано стъкло. На различни места в стаята стояха скулптури върху пластмасови пиедестали. Самият под бе направен от прозрачно стъкло с няколко видими подпори. Покритият с плочки басейн навън блестеше три етажа под нас. — Не е ли страхотно? Хайде, ела да ти покажа една от любимите ми скулптури.

Поколебах се, взирайки се несигурно в стъкления под. Макар никога да не бях мислила, че се страхувам от височина, гледката не ми беше приятна. Стъклото не изглеждаше достатъчно здраво, за да издържи тежестта ми.

— О, напълно безопасно е — засмя се Холис на изражението ми. — Свиква се веднага. — Токчетата й прозвъннаха като лед в коктейлна чаша, когато влезе в галерията. — Това е най-близкото до ходене по въздуха, което можеш да си представиш.

Тъй като никога не бях имала желание да ходя по въздуха, не можеше да се каже, че това уверение беше мотивиращо. Протегнах крак към повърхността на стъклото и пръстите ми се свиха в обувките. Всяка клетка в тялото ми ме предупреждаваше, че стъпването по тази прозрачна повърхност ще завърши с внезапна и унижителна смърт.

Като се опитвах да не поглеждам към блестящата синева на басейна долу, рискувах.

— Какво мислиш? — чух Холис да пита.

— Поразително — успях да отвърна. Цялата бях изтръпнала, но не по приятен начин, а от нервна възбуда. Под сутиена ми изби пот.

— Една от любимите ми. — Холис ме поведе към една скулптура на пиедестал. — Само десет хиляди. Страхотна сделка.

Улових се, че се вирам с празен поглед в една отливка на полиуретанова глава, която беше разделена на половина. Между двете й части бяха набутани колекция от намерени предмети, счупена чиния, пластмасова топка и калъф за джиесем.

— Не съм сигурна, че знам как да интерпретирам едно такова постмодерно произведение — признах аз.

— Този художник взема обикновени предмети и променя контекста им — Холис беше принудена да спре, когато телефонът й завибрира.

— Момент само. — Тя погледна съобщението и изпусна раздражена въздишка. — Не мога да се измъкна за десет минути, без някой да ме потърси за нещо. Затова съм назначила секретарка. Кълна се, това момиче е на ръба да бъде изхвърлено.

— Ако има нещо, за което трябва да се погрижиш, моля те, иди — казах аз, облекчена вътрешно пред перспективата да избягам от „небесната стая“. — Не се тревожи за мен.

Холис ме потупа по ръката, гривните й подрънкваха като кастанети.

— Ще извикам някой да те придружи. Не мога да хукна и да те оставя тук сама.

— Добре съм, Холис. Наистина...

Тя ме завлече по-нататък по заплашителния под. Разминахме се с три жени, които бърбеха и се смееха, и възрастна двойка, която разглеждаше някакъв експонат. Холис ме заведе при един фотограф, който стоеше в ъгъла и правеше импровизирани снимки на възрастната двойка.

— Ехо, фото манака — извика тя, — виж кого съм довела.

— Холис — опитах се да възразя.

Преди мъжът да отпусне фотоапарата си, вече знаех кой е. Цялото ми тялото знаеше. Усетих присъствието му мигновено, още преди да погледна в очите, които ме преследваха всяка нощ, откакто се бяхме срещнали. Само че сега те бяха твърди като оникси.

— Здравсти, Джо — успях да прошепна.

8.

— Джо ни прави услуга, като подготвя снимки за уебсайта ни — обясни Холис.

Той остави фотоапарата си до скулптурата, погледът му ме прониза като пеперуда на дъска за препарирание.

— Ейвъри. Радвам се да те видя отново.

— Ще правиш ли компания на Ейвъри, докато чака братовчед ти Райън? — попита го Холис.

— С удоволствие — каза Джо.

— Не е нужно — започнах неловко, но Холис вече беше изчезнала в облак от щраусови пера.

Мълчание.

Не бях очаквала, че ще е толкова трудно да застана лице в лице с Джо. Спомените за всичко, което бяхме правили, ни връхлитаха отвсякъде.

— Не знаех, че ще си тук — успях да кажа. Поех си дълбоко дъх и бавно го изпуснах. — Не се справих с това добре.

Изражението на лицето му не можеше да се разчете.

— Не се справи.

— Съжалявам... — Млъкнах, бях направила грешката да сведа поглед прекалено ниско. Краткият проблясък на стъкления под ми даде странното усещане за накланяне, сякаш цялата къща беше започнала да се върти на една страна.

— Ако не искаш да ме виждаш — каза Джо, — това си е твое решение. Но бих искал поне да знам...

— Боже. — Стаята не спираше да се движи. Залитнах и се пресегнах да хвана ръкава на Джо в отчаяно усилие да запазя равновесие. Вечерната ми чанта падна на пода. Погледнах към нея и отново се олюлях.

Джо инстинктивно се пресегна да ме задържи.

— Добре ли си? — чух го да ме пита.

— Да. Не. — Хванах китката му.

— Пила си прекалено много?

Беше като да стоиш на палубата на кораб в бурно море.

— Не, не е това... подът, завива ми се свят. *По дяволите, по дяволите...*

— Погледни ме. — Джо стисна китката ми и се пресегна за другата ми ръка. Гледах невиждащо размазаното тъмно петно на лицето му, докато очите ми се фокусираха отново. Непоклатимата му като скала опора беше единственото, което ме пазеше да не се изгърся. — Държа те.

Вълна на гадене остави кожата ми без цвят. По челото ми избиха капчици пот.

— Подът причинява това на поне половината от хората, които се опитат да минат по него — продължи Джо. — Въздействието на водата отдолу те кара да изгубиш равновесие. Поеми си дълбоко въздух.

— Не исках да идвам тук — казах отчаяно. — Направих го само защото Холис настоя, а се опитвам с всички сили да я спечеля като клиент. — Потта щеше да съсипе грима ми. Щях да се размия като креда в дъжд.

— Ще ти стане ли по-добре, като знаеш, че подът е направен от слоеве безопасно строително стъкло, дебело най-малко седем сантиметра?

— Не — дойде злочестият ми отговор.

Тъглчето на устата му се изви и изражението му омекна. Той внимателно пусна рамото ми и ме хвана за ръката.

— Затвори очи и ме остави да те водя.

Хванах го за ръката и се опитах да го следвам. След няколко крачки се препънах, паниката се надигна в тялото ми. Ръката му ме обви мигновено, притисна ме към тялото му, но усещането за въртене си остана.

— О, боже — казах замаяно. — Няма начин да се махна от този проклет под, без да падна.

— Няма да те оставя да паднеш.

— Лошо ми е на стомаха...

— Спокойно. Стой неподвижно и не отваряй очи.

— Без да ме изпуска, Джо бръкна в сакото на смокинга си и извади кърпичка. Усетих как мекия сгънат плат се притиска нежно до челото и страните ми, и попива потта. — Просто си се преуморила

малко, това е всичко — прошепна той. — Ще се почувстваш по-добре, когато кръвното ти спадне. Дишай. — Той вдигна една къдрица от лицето ми и продължи да ме държи.

— Добре си. — Гласът му беше тих, успокояващ. — Няма да позволя нищо да ти се случи.

Усещайки стабилността му и силната му ръка около мен, започнах да се отпускам. Едната ми длан се отпусна на гърдите му.

— Изглеждаш красива в тази рокля — каза Джо тихо. Ръката му мина нежно през меките къдрици на косата ми. — Това също ми харесва.

Останах със затворени очи, спомняйки си как бе държал ръцете си в косата ми онази нощ, как ме беше целувал по шията...

Усетих движението на ръката му, когато той посочи към някого.

— Какво правиш? — попитах слабо.

— Брат ми Джак и съпругата му току-що слязоха от асансьора.

— Не ги викай тук — примолех му се.

— Няма да стане нищо, освен да получиш съчувствие от Ела — тя се подхлъзна по този под, когато беше бременна, и Джак трябваше да я изнесе на ръце.

Разговорът ни беше прекъснат от приветлив глас:

— Здравсти, брато. Какво става?

— Приятелката ми получи световъртеж.

Предпазливо отворих очи. Беше ясно, че впечатлителният мъж, който стоеше до Джо, е от същия богопомазан род Травис. Тъмна коса, харизма на лидер, небрежна усмивка.

— Джак Травис — каза той. — Приятно ми е да се запознаем.

Понечих да се обърна и да стисна дланта му, но ръцете на Джо се стегнаха около мен.

— Не, не мърдай — прошепна той, а на брат си обясни: — Опитва се да се съвземе.

— Проклет стъклен под — каза мрачно Джак. — Казах на Холис да добави слой интелигентно стъкло, така ще може да направи цялото нещо матово като при изключване на осветлението. Хората трябва да слушат какво им говоря.

— Аз те слушам — каза една жена, приближавайки се до нас със ситни, старателни стъпки.

— Да — отвърна Джак, — но само защото по този начин можеш да спориш. — Той ѝ се усмихна и я прегърна през раменете. Тя беше слаба и привлекателна, с дълга до брадичката руса коса, със сини очи зад изискани очила тип „котешки очи“.

— Какво правиш? Пак ще се подхлъзнеш — сгълча я кротко Джак.

— Мога да се справя с това сега, когато не съм бременна — отвърна тя. — А и искам да се запозная с приятелката на Джо. — Тя ми се усмихна. — Аз съм Ела Травис.

— Това е Ейвъри — каза Джо. — Да оставим по-нататъшните представяния за по-късно. От стъкления под ѝ се завива свят.

Ела ме погледна съчувствено.

— Същото ми се случи и на мен, когато за първи път дойдох тук. Прозрачен под е такава нелепа идея — не си ли даваш сметка, че някой от плувния басейн може да погледне точно под полата ти?

Не се сдържах, погледнах надолу разтревожено и стаята се завъртя отново.

— Спокойно, държа те. — Джо ме хвана веднага. — Ейвъри, *не гледай* надолу. Ела...

— Съжалявам, съжалявам. Млъквам.

В гласа на Джак се прокраднаха весели нотки, когато попита:

— Мога ли да помогна с нещо?

— Да, виждаш ли килима, който е закачен на онази стена? Смъкни го и го постели на пода. Това ще създаде на Ейвъри чувство за устойчивост.

— Няма да стигне за целия път — посочи Джак.

— Ще е достатъчно.

Погледнах към килима на стената. Художникът беше използвал дузина ивици цветно тиксо върху старинен персийски килим и ги беше стопил върху текстила.

— Не можеш — възразих аз. — Това е експонат от търга.

— Това е килим — каза Джо. — Предназначен е за пода.

— Бил е килим преди. Сега е изкуство.

— Мислех си да го купя — предложи услугите си Ела. — Изборът на материали представя сливането на миналото с бъдещето.

Джак се усмихна на съпругата си.

— Ела, ти си единствената тук, която чете каталозите. Знаеш, че мога да взема тиксо в различен цвят и един килим, и без проблем ще го направя да изглежда като този.

— Да, но няма да струва и десет цента, ако ти го направиш.

Очите му се присвиха.

— И защо не?

Ела прокара игриво пръсти по реверите на самото му.

— Защото, Джак Травис, нямаш ума на художник.

Лицето му се сведе, докато носовете им почти се докоснаха, и той произнесе, мъркайки:

— Хубаво е, че си се омъжила за мен заради тялото ми.

Джо изглеждаше раздразнен.

— Престанете, вие двамата. Джак, иди донеси проклетия килим.

— Почакай — отчаяно казах аз, — нека опитам отново. Моля те.

Джо не си даде труд да крие скептицизма си.

— Мислиш, че ще можеш?

Сега, когато сърцето ми биеше равномерно, се чувствах по-стабилна.

— Стига да не гледам надолу, мисля, че ще се справя.

Джо ме погледна преценяващо, докато краката му заскобиха моите от две страни, а ръцете му ме хванаха за кръста.

— Събуй си обувките.

Почувствах как се изчервявам. Притисната към него, изхлузих обувките си.

— Аз ще ги взема. — Джак вдигна токчетата и чантата ми.

— Затвори очи — каза ми Джо. След като се подчиних, той обви ръка около гърба ми. — Вярвай ми — каза той. — И продължавай да дишаш.

Отстъпих под натиска на ръцете му и го оставих да ме води.

— Защо ще се срещаш с Райън? — попита ме той, докато се движехме напред.

Доволна от отвличането на вниманието, отвърнах:

— Холис ми каза, че трябва да му помогна с идеи за това как да направи предложение на Бетани.

— Защо му е притрябвала помощ за това? Просто трябва да я попита и да ѝ даде пръстен.

— В наши дни хората превръщат предложението в събитие. — Стъпалата на краката ми се потяха. Надявах се, че не оставям влажни стъпки по стъклото. — Можеш да вземеш някого в балон с горещ въздух и да му предложиш сред облаците, или по време на гмуркане с водолазен апарат, или дори да наемеш флашмоб^[1] да пее и да танцува.

— Това е нелепо — каза Джо решително.

— Да си романтичен е нелепо?

— Не, превръщането на един личен момент в бродуейски мюзикъл е нелепо. — Спряхме и Джо ме обърна с лице към себе си. — Вече можеш да отвориш очи.

— Там ли сме?

— Там сме.

Виждайки, че сме върху сигурен гранитен под, въздъгнах с облекчение. Открих, че пръстите ми са още впити в кръста на Джо и се усилих да ги разхлабя.

— Благодаря ти — прошепнах.

Той ме изгледа спокойно и аз се сгърчих вътрешно, когато разбрах, че преди вечерта да свърши, ние ще говорим.

— Ще отида да си взема фотоапарата — каза той и се върна в „небесната стая“.

— Ето, вземете. — Джак ми подаде токетата и вечерната чанта.

— Благодаря. — Пуснах обувките на пода и ги обух. — Мисля, че мога да квалифицирам това като първата ми нервна криза — казах раздражено.

— Една малка нервна криза никому не е навредила — увери ме Джак — Непрекъснато предизвиквам такива у майка ми.

— И у мен един-два пъти — информира го Ела.

— Знаеше добре в какво се замесваш, омъжвайки се за Травис.

— Така е, знаех. — Ела се усмихна и се пресегна да намести вратовръзката му. — След нещо толкова травмиращо — каза ми тя весело — човек се нуждае от самолечение. Да седнем някъде и да изпием по едно питие.

— Много бих искала — отвърнах аз, — но не мога. Трябва да чакам тук Райън, братовчедата на Джо.

— Среца ли сте го преди? — попита тя.

— Не, нямам представа как изглежда.

— Ще ви го покажа — каза Ела. — Макар че семейната прилика не може да бъде пропусната. Едър, космат, доста нафукан и арогантен. Джак се наведе и остави бърза целувка върху устните ѝ.

— Точно нещата, които харесваш — каза той. — Искаш ли да ти донеса шампанско?

— Да, ако обичаш.

Джак ме погледна.

— За вас същото ли, Ейвъри?

Макар да бих пийнала с удоволствие, поклатих глава неохотно.

— Благодаря, но предпочитам да съм с колкото е възможно по-ясна глава.

Когато той тръгна, Ела ме погледна дружелюбно.

— Откога се познавате с Джо?

— Ние не... — изстрелях бързо. — Имам предвид, запознахме се преди няколко дни на една сватба, която бях организирала, но не сме... Нали разбирате...

— Той се интересува от вас — каза ми тя. — Мога да го кажа заради начина, по който ви гледа.

— Прекалено съм заета дори да помисля да изляза с някого.

Тя ме изгледа с неприкрито съчувствие.

— Ейвъри, водя рубрика за съвети в списание. През цялото време пиша за такива неща. Никой не е прекалено зает за връзка. Кейти Пери е заета, но ходи по срещи, нали? Джордж Клуни е зает, но всяка седмица е с ново гадже. Затова предполагам, че си се опарила при последната си връзка. Изгубила си вяра в цялата мъжка половина от човешкия род.

Имаше нещо толкова дяволито и привлекателно в нея, че не се сдържах и се усмигнах.

— Това е обобщението, казано накратко.

— Тогава трябва да... — Тя млъкна, когато Джо се върна с фотоапарата си.

— Райън идва насам. Току-що го видях да излиза от асансьора.

Висок, добре облечен мъж се приближи до нас. Гъстата му коса беше подстригана консервативно късо, кичурите бяха с цвета на тъмен шоколад. С високите си скули и леденосини очи той бе забележително красив, видът му беше по-неприветлив и изискан, отколкото на братята Травис. Той притежаваше някаква сдържаност. Нямахме и намек от

ненадминатото очарование или непринуден хумор на Травис, а по-скоро усещане, че е човек, който неохотно ще свали гарда, ако изобщо го направи.

— Здравсти, Ела — поздрави той, когато се изправи до нас и се наведе да я целуне. — Джо.

— Как е, Рай? — попита Джо, докато си стискаха ръцете.

— Бил съм и по-добре. — Райън се обърна към мен, изражението му беше замаскирано от любезност. — Вие ли сте организаторката на сватби?

— Ейвъри Крослин.

Ръкостискането му беше твърдо, но премерено.

— Ще трябва да го направим бързо — каза той. — Имам само няколко минути, преди Бетани да ме открие.

— Разбира се. Искате ли да говорим насаме? Не познавам добре къщата...

— Не е необходимо — отвърна той. — Ела и Джо са от семейството. — Погледът му беше студен. — Какво ви е казала Холис за ситуацията ми?

Отговорих с готовност.

— Каза, че възнамерявате да предложите брак на дъщеря й Бетани, и че искате да говорите с мен за идеи за предложението.

— Не се нуждая от идеи за предложение — произнесе решително Райън. — Холис казва това единствено, защото се страхува, че няма да го направя. Тя и Дейвид се опитват да ме притискат.

— И защо? — попита Джо.

Райън се колеба дълго.

— Бетани е бременна. — От скритото напрежение в думите му ставаше ясно, че новината не е била нито очаквана, нито желана.

Настъпи отрезвяващо мълчание.

— Тя казва, че иска да роди бебето — продължи Райън. — Уверих я, че ще я подкрепя, разбира се.

— Райън — обади се Ела, — знам, че си традиционалист по отношение на тези неща. Но ако това е единствената причина да предложиш на Бетани, този брак няма шанс да проработи.

— Ще го направим да проработи.

— Може да сте част от живота на детето си, без да трябва да се жените — обадох се тихо аз.

— Не съм тук да обсъждам „за“ и „против“. Сватбата ще се състои. Единственото, което искам, е мнение как да стане.

— Значи искате да вземете активно участие в планирането?

— Не, искам само да поставя някои разумни параметри и да се погрижа те да бъдат спазени. Иначе Холис ще направи така, че на партито да се яздят слонове, облечени в златни ризници, или нещо още по-лошо.

Бях притеснена от перспективата да планирам сватба за неохотен жених. Изглеждаше съмнително той и Бетани да отидат до олтара, но дори да го направеха, процесът щеше да бъде ужасен за всички замесени.

— Райън — казах, — има няколко много опитни и надеждни организатори на събития в Хюстън, които могат да свършат чудесна работа...

— Всички са зависими от семейство Уорнър. Вече дадох на Холис ясно да разбере, че няма да се уговарям с никой от организаторите, които са работили за нея преди. Искам човек, който не е неин. За мен няма значение нито доколко сте добра, нито какви цветя ще изберете. Единственото, което искам да знам, е дали можете да се опънете на Холис, когато се опита да ви върже ръцете.

— Разбира се, че мога — отговорих. — Аз съм вманиачена на тема контрол. Освен това случайно съм много добра в работата си. Но преди да продължим да обсъждаме това, защо не дойдете в студиото ми и да...

— Наета сте — произнесе той рязко.

Отговорих с изненадан смях.

— Сигурна съм, че първо ще искате да обсъдите с Бетани това.

Райън поклати глава:

— Ще поискам да бъдете наета като условие за годеща. Тя няма да каже и дума против това.

— Обикновено подобна процедура започва с посещение в студиото. Разглеждаме портфолио и обсъждаме идеи и възможности...

— Не искам да го протакам повече, отколкото е необходимо. Вече съм решил да дам работата на вас.

Преди да успея да отговоря, Джо се намеси с весел блясък в очите:

— Рай, не мисля, че въпросът е дали ти искаш да наемеш Ейвъри. А по-скоро дали тя иска да те вземе.

— Защо да не иска? — Обърканият поглед на Райън се стрелна към моя.

Докато се мъчех измислям дипломатичен отговор, бяхме прекъснати от връщането на Джак.

— Здравсти, Рай. — Той бе пристигнал с шампанското на Ела навреме, за да чуе последната част от разговора. — За какво наемаш Ейвъри?

— За организиране на сватбата — каза Райън. — Бетани е бременна.

Джак го погледна озадачено.

— По дяволите, синко — каза той след миг. — За тази работа си има предпазни средства.

Райън присви очи.

— Няма сто процента сигурен метод, освен въздържанието. Обясни му значението на тази дума, Ела — Господ знае, че не я е чувал преди.

Джак се засмя кратко.

— Тя ме познава добре, за да се безпокои.

Тайно си помислих, че под властния маниер на Райън той сигурно изпитваше това, което всеки мъж на негово място: тревога, чувство на безсилие и огромна нужда да упражнява контрол над *нещо*.

— Райън — подех спокойно, — разбирам желанието ви да започнете да решавате веднага, но това не е начинът за избиране на сватбен агент. Ако желаете да ме наемете, елате в студиото, когато ви е удобно, и ще го обсъдим. — Докато говорех, извадих визитна картичка от чантата си и му я подадох.

Той се намръщи и я пъкна в джоба си.

— В понеделник сутринта?

— За мен е удобно.

— Ейвъри — обади се Ела, — бихте ли ми дали и на мен една визитка? Нуждая се от помощта ви.

Джак ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Вече сме женени.

— Не е за *това*, Хейвън ще прави парти по случай скорошното раждане на бебето. — Ела взе картичката, която ѝ подадох, и ме

погледна умопително. — Добра ли сте в спасяване от бедствия? Трябва да организирам събитие за зълва ми Хейвън, защото другата ни зълва е заета с отварянето на салон — започва собствен бизнес, — а аз съм ужасна в това отношение и вечно отлагам. Хейвън от своя страна току-що ми каза, че не иска традиционно бебешко парти с приятелки, а ще кани семейства. Всичко е само наполовина организирано и е пълна бъркотия.

— Кога е? — попитах аз.

— Следващия уикенд — каза Ела.

— Ще направя, каквото мога. Не обещавам чудеса, но...

— Благодаря ви. Какво облекчение! Всичко, което можете да направите, ще е страотно. Ако искате, можете да...

— Почакайте за минутка — намеси се Райън. — Защо Ела получи мигновено „да“, а аз не?

— Тя се нуждае от помощта повече — каза Джо напълно безизразно. — Бил ли си на някое от партитата на Ела?

Ела му хвърли предупредителен поглед, макар очите ѝ да блестяха от смях.

— Хей ти, внимавай!

Джо ѝ се усмихна, преди да насочи вниманието си към Райън.

— Какво ще кажеш да отидем да поритаме в неделя — каза той.

— Добре звучи. — Райън млъкна, преди да попита с лукава усмивка. — Джак ще дойде ли този път?

— По-добре се моли да дойда — отвърна Джак, — защото съм единственият, който плаща за проклетата бира.

Джо ме хвана за лакътя.

— Ще се видим след малко — каза той. — Искам мнението на Ейвъри за няколко картини, за които мисля да залагам.

Ела ми намигна, когато Джо ме повлече със себе си.

— Смяташ ли, че братовчед ти наистина ще направи това? — попитах аз Джо. — Ако му е нужно известно време да помисли...

— Рай няма да промени мнението си. Баща му почина, когато беше десетгодишен. Повярвай ми, той никога няма да остави детето да расте без баща.

Влязохме в асансьора.

— Но не звучи сякаш е обмислил всичките си опции.

— Не съществуват опции. Ако бях на негово място, и аз щях да направя същото.

— Да предложиш на жена, която случайно е забременяла, макар че не я обичаш?

— Защо изглеждаш изненадана?

— Амии... просто е малко старомодно... това е всичко.

— Но е правилното нещо, което трябва да се направи.

— Не съм напълно съгласна. Вероятността от развод е много висока, когато един брак започва по този начин.

— В моето семейство ако гаджето ти забременее от теб, поемаш отговорност.

— А Бетани какво иска?

— Исква да се омъжи за мъж с пари. Не я интересува особено кой е, стига да може да я осигури.

— Не може да си напълно убеден.

— Скъпа, всички го знаят. — Джо хвърли мрачен поглед към сцената отвъд стъклото на асансьора. — Райън през повечето време се съсипва от работа, а когато реши да си почине и да се позабавлява, излиза с Бетани Уорнър. Парти мадама. Професионалистка от хайлайфа. Не бива да позволяваш на такова момиче да те хване. Не знам какво, по дяволите, си е въобразявал.

Вратата се отвори и ние се озовахме отново на първия етаж. Джо ме хвана за ръка и ме повлече през тълпата.

— Какво правим? — попитах аз.

— Търся място, където можем да поговорим.

Пребледнях, знаех точно за какво иска да говорим.

— Тук? *Сега*? Няма никакво усамотение.

Джо прозвуча сардонично.

— Можехме да имаме усамотение, ако си беше вдигала телефона, когато ти звънях.

Минавахме през претъпкани с хора стаи, спирайки от време на време за кратки разговори. Дори в това сбирнище от високопоставени познавачи беше ясно, че той е специален. Комбинацията от името му, парите и външния вид бе всичко, от което един мъж се нуждае, за да отключи света. Но той умело отклоняваше нетърпеливия интерес на хората, насочвайки го към самите тях, сякаш те заслужаваха повече внимание.

Накрая влязохме в помещение, облицовано с дърво и изпълнено от рафтове за книги; таванът беше нисък и надвиснал, подът беше покрит с дебел персийски килим. Джо затвори вратата, заглушавайки звуците от разговори, смях и музика. В тишината пулсът ми се ускори, преминавайки в оглушително, повтарящо се тупкане.

— Защо каза, че няма шансове да излезе нещо от това? — попита той.

— Не е ли очевидно?

Джо ме погледна изгарящо.

— Аз съм мъж, Ейвъри. По отношение на връзките за мен нищо не е очевидно.

Колкото и да се опитвах да обясня, знаех, че накрая ще прозвуча самосъжалително или патетично. *Не искам да бъда наранена по начина, по който ще ме нараниш. Знам как става. Искаш секс и забавление, и когато всичко свърши, ще продължиш, но аз няма да съм в състояние, защото ще си разбил онова, което е останало от сърцето ми.*

— Джо, една нощ с теб бе всичко, което очаквах, и то бе чудесно. Но аз... се нуждая от нещо различно. — Спрях, опитвайки се да измисля как да обясня.

Очите му се разшириха и той произнесе името ми тихо, само с дъх. Объркана от промяната в изражението му, инстинктивно отстъпих, когато дойде до мен. Протегна ръце, в гласа му имаше нещо дрезгаво, нещо разтревожено... диво... сексуално.

— Ейвъри, скъпа... ако не съм ти дал това, от което се нуждаеш... ако не съм те задоволил... трябваше само да ми кажеш.

[1] От англ. „внезапна тълпа“. Предварително организирана масова акция, в която голяма група хора се появяват на едно място и за броени минути изпълняват някакво действие, след което се разотиват също така внезапно. — Б.пр. ↑

9.

Осъзнавайки, че ме е разбрал погрешно, запелтечих:

— Не, н-нямах предвид това...

— Ще ти се реванширам. — Обхвана лицето ми с длани и погали с палци страните ми. Устата му докосна моята с еротична нежност, която ме накара да затая дъх. — Нека прекарам още една нощ с теб. Можем да говорим за всичко. За всичко. Ще се погрижа да ти е много хубаво, скъпа... има толкова начини... Единственото, което трябва да направиш, е да дойдеш с мен в леглото, а аз ще се погрижа за теб...

Опитах се да обясня, че е схванал всичко погрешно, но когато отворих уста, Джо ме зацелува отново и отново, като шепнеше обещания за удоволствието, което ще ми даде, нещата, които ще направи за мен. Беше толкова разкаян, толкова решителен... и за свой срам се улових, че е адски секси да съм хваната в прегръдката на едър, възбуден мъж, който не спира да се извинява и да ме целува. Постепенно започна да ми се струва, че не се налага чак толкова да се дърпам. Устата му плякосваше моята, копринена и алчна, пресушавайки силата ми. Безумната химия между нас не само беше добра, тя бе необходима, сякаш имах нужда от него, за да дишам, сякаш тялото ми щеше да спре да функционира, ако престанех да го докосвам.

Той притисна хълбоците ми към своите, агресивната твърдост потърси мястото на копнежа и болката. Извих се и задишах накъсано. Спомняйки си как е било, начина, по който ме беше изпълнил, усетих да ме залива дезориентираща топлина, и единственото, което исках, бе да се отпусна на пода с него и да му се отдам още там. Посрещнах нашествието на езика му, разтворих се за него и в гърлото му отекна стон. Ръката му се плъзна към гърдите ми.

Смътно осъзнавайки, че ситуацията заплашва да излезе от контрол, започнах да се боря и да го блъскам, докато ръцете му се разхлабиха. Освободих се, задъхана. Точно когато се пресегна отново към мен, вдигнах ръка, пръстите ми трепереха.

— Почакай. Почакай. — Дишах, сякаш съм пробягала десетки километри. Джо също. Отидох до едно голямо тапицирано кресло и седнах на страничната му облегалка. Краката ми бяха омекнали. Всичките ми нерви пищяха от възмущение.

— Не мисля, че можем да говорим без буферна зона. Моля те, само... стой там и ми позволи да кажа няколко неща, става ли?

Като пхна ръце в джобовете си, Джо кимна. След това започна да крачи бавно.

— Само за да съм ясна — казах аз, а лицето ми пулсираше от горещина, — бях повече от задоволена онази нощ. Ти си страхотен в леглото, сигурна съм, че много жени са ти го казвали. Но аз искам обикновен мъж, някой, за когото мога да бъда сигурна, а ти... ти не си такъв мъж.

Той спря да крачи. Изгледа ме объркано.

Облизах пресъхналите си устни и се опитах да мисля, пренебрегвайки оглушителния пулс в ушите си.

— Разбираш ли, то е като... преди много години майка ми искаше за рождения си ден чанта „Шанел“. Тя залепи върху хладилника снимка на чантата и не спираше да говори за нея. Доведеният ми баща ѝ я купи. Тя я държеше най-отгоре на рафта в гардероба си в специална предпазна опаковка. Но никога не я носеше. Няколко години по-късно я попитах защо тази чанта си стои вечно в гардероба и никога не излиза с нея. Тя отвърна, че била прекалено красива за всеки ден. Прекалено модерна. Не искаше да я носи, за да не я повреди или изгуби, и освен това тя не пасваше на никоя от дрехите ѝ. Не пасваше и на нея самата. — Млъкнах. — Разбираш ли какво се опитвам да кажа?

Джо поклати глава с раздражение.

— Ти си чантата „Шанел“ — казах аз.

Той се намръщи още повече.

— Да оставим метафорите, Ейвъри. Особено тези, в които съм в някакъв проклет гардероб.

— Да, но разбираш какво...

— Искам реална причина за това, че не желаш да излизаш с мен. Нещо, което мога да разбера. Като например, че не харесваш как мириша, или пък смяташ, че съм негодник.

Погледнах надолу към дамаската на стола, прокарах пръсти по геометричните шарки.

— Харесва ми как миришеш — казах аз, — и изобщо не си негодник. Но... си играч.

Последва безкрайно дълга тишина, преди да чуя изненадания му отговор.

— Аз?!

Вдигнах глава. Не бях очаквала да го видя толкова изумен.

— Откъде ти хрумна тази идея? — попита той.

— Бях с теб, Джо. И лично видях сваляческите ти способности. Разговорът, танцуването, уменията ти да го изиграеш така, че да се чувствам комфортно с теб. А когато отидохме в леглото, ти удобно беше приготвил презерватив на нощното шкафче, така че да няма пауза в действието. Очевидно си предвидил всяка стъпка по-рано.

Той ми хвърли обиден поглед, червенината сгъсти тена му до нюанс на палисандрово дърво.

— Ядосала си се, защото съм имал презерватив? Предпочитала си да го направим без?

— Не! Просто всичко беше толкова... толкова отработено.

Гласът му беше тих, но язвителен:

— Има разлика между това да си опитен и да си играч. Не си водя отчет за бройките. И нямам рутина. А това, че съм си сложил портфейла на нощното шкафче, не ме прави шибан Казанова.

— Бил си с много жени — настоях аз.

— Какво разбираш под „много“? Съществува ли число, което не би трябвало да прехвърлям?

Бодната от презрителната нотка, попитах:

— До преди миналата седмица спал ли си с жена още на първата ви среща?

— Веднъж. В колежа. Бяхме се разбрали предварително. Защо това има значение?

— Опитвам се да изтъкна, че за теб сексът не означава същото, което означава за мен. Това беше единствената ми една нощ със случаен секс, да не споменавам, че е първият път, в който съм спала с някого след Брайън. С теб никога не сме излизали на среща. Може да не гледаш на себе си като на играч, но в сравнение с...

— С Брайън? — Той ме погледна внимателно.

Съжالياвайки, че съм си изпуснала езика, произнесох отсечено:

— Годеникът ми. Бях сгодена и скъсахме. Не е важно. Искан да кажа...

— Кога се случи?

— Няма значение. — Стегнах се, когато Джо започна да ме приближава.

— Кога? — настоя той.

— Преди известно време. — Станах от креслото и отстъпих назад. — Джо, буферната зона...

— Кога за последен път си спала с него? С някого? — Той стигна до мен име задържа за ръцете, когато се дръпнах назад. Блъснах се в рафтовете за книги, притисната от едрата му фигура.

— Да вървим — казах едва-едва. Погледът ми отскачаше, когато се опитах да гледам другаде, само не и директно в него. — Моля те.

Джо беше безмилостен.

— Една година? — Пауза. — Две? — Когато продължих да мълча, той ме погали по ръцете, дланите му ме накараха да настръхна. Гласът му стана нежен. — Повече от две години ли?

Никога не се бях чувствала по-уязвима или унижена. Прекалено много от миналото ми беше разкрито, заедно с лавината от съмнения в себе си и наивността. Когато клюмнах, цялата зачервена, хрумна ми, че може би съм го преценила съвсем различно, отколкото би го направила една по-уверена в емоционално отношение жена.

Хвърлих изпълнен с копнеж поглед към вратата, отчаяно ми се искаше да изляза.

— Трябва да се връщаме на партито...

Джо ме дръпна към себе си. Опитах се да се измъкна, но ръцете му се стегнаха около мен.

— Сега разбирам — чух го да казва след миг. Макар да ми се искаше да попитам какво точно си мисли, че е разбрал, можех единствено да стоя в транс. Мина една минута, после още една. Понечих да кажа нещо, но той ми изшътка. Притисната здраво към неговия повдигащ се и смъкващ се гръден кош, потопена в топлината на тялото му, почувствах, че се отпускам.

Бях изпълнена от горчиво-сладкото предчувствие, че това е последният път, в който ме държи. След това щяхме да се разделим. Да оставим спомена за онази нощ зад нас завинаги. Но аз щях да помня

тази прегръдка, защото тя бе най-хубавото, най-сигурното, най-топлото чувство, което бях изпитвала някога в живота си.

— Спахме заедно прекалено скоро — каза той. — Грешката е моя.

— Не, не беше...

— Беше. Мога да кажа, че ти липсваше опит, но беше склонна и... по дяволите, беше ми прекалено хубаво, за да спра. Не съм се опитвал да се възползвам от теб. Аз...

— Не се извинявай, че си правил секс с мен!

— Спокойно. — Джо ме погали по косата. — Не съжалявам, че се е случило. А само, че се е случило прекалено скоро за теб, за да се чувстваш комфортно. — Той наведе глава и целуна меката кожа до ухото ми, карайки ме да потръпна. — Не беше случайно — прошепна той. — Не и за мен. Но не бих стигнал толкова далеч, ако знаех, че това ще те уплаши.

— Не ме е уплашило — казах аз, раздразнена от намека, че се държа като някоя ужасена девственица.

— Мисля, че е. — Ръката му отиде на тила ми и разтърка нежно малките мускулчета, превръщайки болката в удоволствие. Едва се сдържах да не се извия и да не измъркам като котка.

Опитах се да събера още негодувание.

— И какво те кара да мислиш, че нямам достатъчно опит? Нещо погрешно ли съм направила? Разочаровах ли те? Да не би да съм...

— Да — каза Джо, — беше адски голямо разочарование, когато станах толкова твърд, че започнаха да ми се привиждат звезди. Беше толкова неприятно преживяване да те преследвам оттогава насам. — Той закова ръце от двете ми страни, подпирайки се на книжните рафтове.

— Сега всичко свърши — успях да произнеса. — Мисля, че трябва да го отбележим като един спонтанен момент... — Гласът ми секна, когато той се наведе напред и ме целуна по тила.

— Не може да свърши, при положение, че дори не е започвало — каза той срещу кожата ми. — Ще ти кажа какво ще стане, кафявооко момиче: ще вдигаш телефона, когато ти звъня. Ще ми позволиш да излизам с теб и ще си говорим. Има толкова много неща, които не знаем един за друг. — Той намери пулса ми и устните му се спряха

върху необуздания ритъм. Ще я караме бавно. Ще те опозная. Ти ще ме опознаеш. А после всичко зависи от теб.

— Прекалено късно е — казах между две накъсани вдишвания. — Това, че спяхме заедно, разруши тази част с опознаването.

— Не я е разрушило. Само малко я усложни.

Съгласях ли се да изляза с него отново, значи си търсех страданието. *Просех* си го.

— Джо, не мисля...

— Никакви решения в момента — каза той, вдигайки глава. — Ще говорим по-късно. Засега... — Той протегна ръка. — Да се върнем при другите и да вечеряме. Искам да ти докажа, че знам как да се държа с теб. — Горещият му поглед се плъзна по мен. — Но, кълна се, Ейвъри Крослин... ти никак не ме улесняваш.

* * *

Вечерята беше разточително меню от шест блюда, в дъното на залата свиреха пиано и цигулка. Шатрата беше декорирана в черно и бяло, с бели орхидеи фаленопсис в центъра, и всичко това създаваше идеална обстановка за търг на изкуство. Седяхме с Джо на маса за десет души заедно с Джак, Ела и още неколцина подбрани приятели.

Джо беше в приятно, непринудено настроение, от време на време небрежно отпуснаше ръка на облегалката на стола ми. Групата беше бърлива и забавна, общуваха с лекотата на хора, които го правят често и знаят точно как да водят гладък разговор. Когато братята Травис си разменяха саркастични забележки и доброжелателни остроти, беше очевидно, че искрено се радват на компанията си.

Джо разказа за последното си пътуване, което бе предприел, за да снима за едно тексаско списание „нещата, които човек трябва да направи, преди да умре“, показвайки дейности и места, които никой тексасец не бива да пропусне в живота си, между които да танцува в „Били Боб“^[1] във Форт Уърт, да яде пилешки пържени стекове, залети с бяло грейви на частна вечеря в Сан Антонио, и да посети гроба на Бъди Холи^[2] в Лъбък. Ела обяви, че не обича бяло грейви върху пилешките си стекове, при което Джак прикри устата си.

— Яде ги сухи — призна той, сякаш това беше богохулство.

— Не са сухи — възрази Ела, — пържени са. И ако ме питаш, напуканият и дълбоко изпържен стек, удавен в кафяво грейви, е най-лошото...

Джак леко притисна пръсти към устата ѝ.

— Не на обществено място — смъмри я той. Когато усети, че се усмихва, бързо дръпна ръка и я целуна.

— Ядох пържен пилешки стек на закуска — събщи Джо. — С две пържени яйца отстрани.

Джак го изгледа одобрително.

— Ей това е истински мъж — каза той на Ела.

— Това е кардиоваскуларна трагедия, която може да се случи всеки момент — отвърна дръзко тя, карайки съпруга си да се усмихне.

По-късно, когато двете с Ела вървахме заедно към тоалетните, отбелязах:

— На тази маса няма недостиг на тестостерон.

Ела се усмихна.

— Така са отраснали. По-големият брат, Гейдж, е същият. Но не се притеснявай: въпреки всичките си мускули и бушуване, мъжете Травис са доста просветени. — След което добави с печална усмивка: — По тексаските стандарти.

— Значи Джак помага в домакинството и смяната на памперси?

— О, абсолютно! Но има определени мъжки правила като отваряне на вратата, държане на стола, които никога не се променят. И тъй като Джо очевидно се интересува от теб, ще ти кажа още сега: не си давай труд да се опитваш да си поделите сметката, когато излезете. Той по-скоро ще си направи харакири с ножа за пилешки стек.

— Не знам дали ще излезем — отвърнах предпазливо. — Може би ще е по-добре да не излизаме.

— Надявам се да го направите. Джо е страхотен мъж.

— Може ли да се каже, че е играч? — попитах. — Разбивач на сърца?

— Не бих се изразила по този начин. — След кратка пауза Ела каза честно: — Жените харесват Джо и Джо харесва жените, така че... имаше една-две, които искаха по-голяма обвързаност, отколкото той желаше да даде. Да си го кажем направо, много жени биха го отмъкнали веднага само заради фамилията Травис.

— Не съм от тях.

— Сигурна съм, че това е една от причините да те харесва. — Спряхме до една стоманена скулптура отвън, направена от дебели плочи и висока почти петнайсет стъпки, ръбовете ѝ бяха извити и оформени в органични линии. Ела понижи глас: — Травис се държат доста нормално. Те искат да са част от реалния живот, да го преживяват както всички други, което практически е невъзможно на тяхното ниво. А най-много от всичко искат да бъдат третирани като обикновени хора.

— Ела... те не са обикновени хора. Не ме интересува колко пържени пилешки стекове ядат, те просто не са. Парите, името, външният вид... нищо в тях не е обикновено, независимо колко се преструват.

— Не се преструват — каза Ела замислено, — по-скоро е... ценност, според която искат да живеят. Опитвайки се да изтрият разликата между себе си и другите хора. Държат егото си под контрол и се мъчат да са честни със себе си. — Тя сви рамене и се усмихна. — Предполагам, че заслужават уважение заради усилията... не мислиш ли?

[1] Популярен кънтри и уестърн нощен клуб. — Б.пр. ↑

[2] Американски музикант и пионер на рокендрола. — Б.пр. ↑

10.

В девет часа в понеделник сутринта Райън Чейс пристигна в „Студио Крослин“, решен да направи или да каже каквото е необходимо за „разрешаване на проблема“ и да продължи. Само дето по принцип не се очаква сватбата да е проблем, а нещо радостно. Съюз на двама души, които искат да прекарат живота си заедно.

Но на този етап от кариерата си бях научила, че някои сватби не пасват на шаблона за вълшебна приказка. Така че целта в този случай беше да се измисли какво е *възможно*. Какво може да е подходящо за младоженец, който гледа на сватбата като на задължение.

Поканих Райън в студиото и му представих София, която беше единственият друг човек, който щеше да присъства на срещата. Бях казала на всички останали, включително на Стивън, да не идват до обяд. Когато разведохме Райън наоколо, той изглеждаше приятно изненадан от студиото, внимателно огледа ремонтите ни, редицата фабрични прозорци, останали недокоснати.

— Харесва ми — каза той. — Очаквах всичко да е розово.

Двете със София се разсмяхме.

— Живеем тук — казах аз, — затова трябваше да е удобно и не прекалено натруфено. А понякога наистина планираме и други събития, освен сватби.

— Приятно е, че сте запазили някои от индустриалните елементи. — Райън погледна към двете открити тръби на тавана. — Правя много реставрационни проекти. Стари съдилища, театри, музеи. Харесвам сградите с характер.

Седнахме на синия диван, докато на видеомонитора течаха кадри от минали сватби, организирани от студиото.

— Райън — подзех предпазливо, — мислих много за вашата ситуация. Всяка сватба е свързана с натрупване на много стрес. Но когато добавите стреса от бременността на Бетани и драмата, която Холис допълнително привнася, това ще е...

— Кошмар — довърши той.

— Щях да кажа „предизвикателство“ — рекох шеговито. — Обмисляли ли сте да убедите Бетани да избягате заедно някъде? Защото можем да организираме нещо просто и романтично, и смятам, че така ще е много по-лесно за вас.

София ме погледна смаяно. Знаех, че се пита защо поемам риска да изгубя огромна възможност за нашия бизнес. Но трябваше да повдигна идеята за романтично бягство — иначе съвестта щеше да ме мъчи.

Райън поклати глава.

— Няма начин Бетани някога да се съгласи на това. Казвала ми, че цял живот си е мечтала за голяма сватба. — Той се отпусна малко, сините му очи се стоплиха с няколко градуса. — Но беше мило от ваша страна, че го споменахте. Благодаря, че вземате предвид това как се чувствам. — Това бе изречено без следа от самосъжаление, просто като нещо реално.

— Вашите чувства са важни — казах. — Както и мненията ви. Опитвам се да установя до каква степен искате да вземете участие в процеса по планиране на сватбата. Някои мъже участват във всяко решение, докато други...

— Не и аз — каза той решително. — Ще оставя всичко това на Бетани и на Холис, не че ще имам избор. Но определено не бих искал сватбата да се превърне в *нещо*... — Той спря, опитвайки се да намери правилната дума.

— Una paletada hortera — предложи София. На въпросителните ни погледи тя отговори: — Всъщност няма дума за това на английски... най-добрият превод е „ужасна безвкусица“.

Райън се засмя, проблясването на смях и топлина преобрази лицето му.

— Точно това имах предвид — каза той.

— Добре тогава. В процеса на планиране ще ви осведомявам как се решават нещата. Ако има нещо, което не ви харесва, ще го махнем. Може и да възникнат някои неща, с които да трябва да направим компромис, но като цяло сватбата ще е елегантна. И няма да се превърне в Шоуто на Холис Уорнър.

— Благодаря — каза Райън развълнувано. След това си погледна часовника. — Ако това е всичко засега...

— Почакайте, ами предложението? — попитах.

В челото му се врязаха две бръчки.

— Вероятно ще предложи на Бетани следващия уикенд.

— Да, но знаете ли как точно ще стане?

— Ще взема някакъв пръстен и ще ѝ го дам на вечеря. — Бръчките му се задълбочиха, когато видя изражението ми. — Какво не му е наред?

— Нищо. Но бихте могли да го направите с повече въображение. Можем да измислим нещо ефектно и същевременно лесно.

— Не ме бива в ефектните неща — каза Райън.

— Заведете я на Падре Айлънд — предложи София. — Отседнете в някоя крайбрежна вила за през нощта. На следващата сутрин можете да се разходите по плажа...

— И ще се престорите, че намирате писмо в бутилка — казах аз в пристъп на умопомрачение.

— Не, не — прекъсна ме София, — не в бутилка... в пясъчен замък. Ще наемем професионалисти, които да го построят...

— По дизайн на Райън — предложих аз. — Той е архитект, може да проектира специален пясъчен замък за Бетани.

— Идеално! — възкликна София и двете плеснахме длани.

Райън местеше поглед от едната към другата, сякаш присъстваше на състезание по тенис.

— Тогава ще паднете на коляно и ще ѝ предложите — продължих аз, — и...

— Трябва ли непременно да падам на коляно? — попита Райън.

— Не, но такава е традицията.

Райън разтърка бавно челюстта си, явно идеята не му хареса.

— Мъжете са коленичили, когато са ги посвещавали в рицари — изтъкна София.

— Или са ги обезглавявали — произнесе мрачно Райън.

— Колениченето ще изглежда по-добре на снимките — обадох се.

— Снимки? — Веждите на Райън се вдигнаха. — Искате да предложи на Бетани, докато наоколо се разхождат фотографи?

— Един фотограф — побързах да уточня. — Почти няма да го забелязвате. Ще го замаскираме.

— Ще го скрием в пясъчния замък — предложи София.

Райън прокара нервно ръка през късо подстриганата си кестенява коса, светлината хвърляше по нея махагонови отблясъци.

Погледнах София.

— Няма значение. Присъствието на фотограф по време на предложение ми се вижда страшно безвкусно.

Райън наведе глава, но не и преди да зърна как се усмихва неохотно.

— По дяволите! — чух го да промърморва.

— Какво?

— Предложението да ви наема за сватбен организатор ще се окаже първото хубаво нещо, което Холис е правила някога за мен. Което означава, че може би трябва да й благодаря.

* * *

— Ти вдигна — каза Джо по-късно същата нощ с лека изненада.

Усмигнах се и се облегнах назад върху възглавниците с мобилния телефон в ръка.

— Нали така ми каза да направя.

— Къде си в момента?

— В леглото.

— Да звънна ли друг път?

— Не, не спя, винаги оставам в леглото да почета в края на работния ден.

— Какво обичаш да четеш?

Погледнах купчината романи с бонбонено ярки корици върху нощното шкафче и отвърнах със смутен смях.

— Любовни истории. От онези с щастлив край.

— Опитвала ли си се някога да разбереш как ще свърши книгата?

— Не, това е най-хубавата част. Вечното щастие е нещо трудно постижимо в реалния живот. Но поне мога да разчитам, че го има в една книга.

— Виждал съм страхотни бракове в реалния живот.

— Не остават такива, обаче. Всяка женитба започва като един щастлив край, а след това се превръща в брак.

— Как човек, който не вярва във вечното щастие, се занимава със сватбен бизнес?

Казах му за първата си работа, след като завърших моден дизайн, как съм чиракувала при един нюйоркски дизайнер на сватбени рокли, управлявайки салона с модели, учейки се да анализирам отчетите за продажби, да развивам отношения с купувачите. Бях работила по един от моите дизайни, дори спечелих награда за открояващ се дизайнер. Но когато се опитах да стартирам собствена марка, тя не потръгна. Никой не прояви ентузиазъм да ме подкрепи.

— Бях направо смаяна — казах на Джо. — Колекцията, която бях проектирала, беше красива. Имах страхотна репутация и бях създавала всички тези изумителни контакти. Не можех да разбера какво не е наред. Така че се обадих на Джазмин и тя каза...

— Коя е Джазмин?

— О, забравих, че не съм ти казала за нея. Джазмин е най-добрата ми приятелка в Ню Йорк. Менторка. Тя е главен моден директор на списание „Блясък“. Стилът за нея е религия. Следи тенденциите на улицата, блоговете за пазаруване, социалните медии, културни събития, всичко, и го събира в едно, за да разбере какво чака зад ъгъла. — Млъкнах. — Скучно ли ти е?

— Съвсем не. Та какво ти каза тя?

— Увери ме, че няма нищо, което да не е наред с колекцията ми. Че е проектирана прекрасно. Че всичко издавало идеален вкус.

— Тогава какъв е бил проблемът?

— *Това* бил проблемът. Не съм поела никакви рискове. Не съм разгърнала достатъчно собствените си идеи. Онова допълнително *нещо*, онази искрица оригиналност... я нямало. А после Джазмин ми каза, че съм била фантастична бизнес дама. Че съм била добра в създаването на мрежа и промотиране; че съм притежавала онзи бизнес нюх в модата като никой друг. Трябваше да призная, че онова, което наистина ми доставяше удоволствие, беше бизнесът, а не дизайнерската работа.

— Няма нищо лошо в това.

— Но беше трудно да се пусна от нещо, над което се бях трудила толкова упорито. А не много след това баща ми получи удар. Отидох да го посетя в болницата, запознах се със София и целият ми живот се промени.

— А разваленият годеж? — изненада ме Джо. — Кога се случи?
Въпросът ме напрегна и ме накара да се почувствам некомфортно.

— Не обичам да говоря за това.

— Хубаво. Тогава няма да говорим. — Нежността в гласа му накара гръдният ми кош да се отпусне. Облегнах се по-силно върху възглавниците. — Липсва ли ти Ню Йорк? — попита той.

— Да, понякога. — Направих пауза и казах мрачно: — Винаги. Но има дни, когато не мисля за това толкова много, колкото друг път.

— Какво ти липсва най-много?

— Приятелите. Хората. И... трудно е да се изрази с думи, но... Ню Йорк е единственото място, където можех да бъда човека, който исках да бъда. Той ми придаваше скорост и ме караше да мисля по-мащабно. Боже, какъв град. Исках да успея там... още си мечтая да се върна някой ден.

— Защо си тръгна, тогава?

— Бях малко... не на себе си... след развалянето на годежа... а и баща ми почина скоро след това. Нуждаех се от промяна. И особено се нуждаех от това да бъда със София. Току-що се бяхме открили една друга. Решението да дойда тук беше правилното решение. Но един ден, когато София е готова да поеме контрол, ще се върна в Ню Йорк и ще направя нов опит.

— Мисля, че ще се справиш отлично, където и да живееш. А междуременно можеш да ходиш в Ню Йорк, нали?

— Да, но през последните три години бях прекалено заета. Но скоро наистина ще отида. Искам да видя приятелите си лично. Да отида на няколко мача, да посетя някои от любимите си ресторанти и да намеря улична продажба на индийски шалове от по пет долара, да хапна парче наистина добра пица... освен това там е онзи бар най-горе на Пето авеню, откъдето имаш най-перфектната гледка към Емпайър Стейт билдинг...

— Знам го.

— Наистина ли?

— Разбира се. Онзи с градината.

— Да! Не мога да повярвам, че си бил там.

Джо прозвуча развеселено:

— Бил съм и извън щата Тексас, макар да изглежда обратното.

Той ми разказа за няколко от предишните си пътувания до Ню Йорк. Обменихме истории за места, на които сме ходили, за тези, на които искаме да се върнем, и за онези, на които не искаме. За свободата на самото пътуване, но също и за самотата, за преживяванията, които сме имали, рискувайки да кривнем встрани от утъпкания път.

Когато осъзнах колко е късно, не можех да повярвам, че разговорът е траял повече от два часа. Беше станало нощ. Но нямах никакво желание да спирам. Можех да продължа да си говоря.

— Беше забавно. — Чувствах се разгорещена и леко замаяна. — Трябва някой път да го направим отново. — В кратката тишина, която последва, покрих очите си със свободната си ръка, искаше ми се да върна обратно импулсивните думи.

В гласа на Джо прозвуча намек за усмивка.

— Пак ще ти се обаждам — каза той, — ако обещаеш да отговаряш.

11.

Оказа се, че говорехме всяка вечер в продължение на седмица, включително нощта, когато Джо се прибра късно от снимки в Браунууд. Беше правил сесия на млад конгресмен, току-що избран за Камарата на представителите на специална среща. Конгресменът бил труден обект, контролиращ и непохватен, позирал като политик, въпреки опитите на Джо да го хване в естествен момент. Като връх на всичко бил и самохвалко, качества, които не се толерираха от един Травис.

По време на дългото шофиране до Хюстън Джо ми разказа за фотосесията, а аз го осведомих за планираното от Хейвън парти преди раждането. Щеше да се състои в имението на Травис Ривър Оукс, което си стоеше празно след смъртта на Чърчил главно защото никой не знаеше какво да прави с него. Никой от семейство Травис не искаше да го продаде — това бе мястото, където бяха израснали, — но и никой не желаше да живее в него. Прекалено голямо. Прекалено напомнящо за техните родители, и двамата вече покойници. Но басейнът и дворът върху парцела от три акра щяха да осигурят перфектния декор за едно парти.

— Днес ходих до Ривър Оукс — казах аз. — Ела ме разведе наоколо.

— И какво мислиш?

— Много е впечатляващо. — Масивната каменна къща беше проектирана така, че да изглежда като шато, заобиколено от широки пространства окосени зелени ливади, прецизно подрязани живи плетове и лехи с цветя, образуващи сложни фигури. След като видях стените с тосканска мазилка и прозорците, покрити с огромно количество драперии, се съгласих с твърдението на Ела, че някой трябва да се погрижи и да трансформира застиналата атмосфера от осемдесетте в съвременно място. — Ела каза, че Джак я попитал дали иска да се пренесат там — продължих аз, — тъй като вече са с две деца и апартаментът им е отеснял.

— Тя какво отговорила?

— Казала му, че къщата е прекалено голяма за четиричленно семейство. А Джак възразил, че трябва да се преместят и да продължават да имат деца.

Джо се разсмя.

— Желая му късмет. Съмнявам се, че някога ще успее да придума Ела да се пренесат там, независимо колко деца си родят. Това не е нейният тип място. Нито неговият, ако трябва да съм честен.

— Ами Гейдж и Либърти?

— Те си построиха къща в Тангълууд. И не мисля, че Хейвън и Харди проявяват интерес да живеят в Ривър Оукс повече, отколкото аз проявявам.

— Баща ти би ли искал някой от вас да го запази?

— Не е казал нищо конкретно. — Пауза. — Но се гордееше с това място. То беше мярка за това какво е постигнал.

Джо ми беше разказвал преди това за баща си — енергичен мъж, тръгнал от нищото. Мизерното детство на Чърчил го беше заредило с хъс за успех, почти ярост, която никога не го напуснала. Първата му съпруга Джоана бе починала скоро след раждането на сина им Гейдж. Няколко години по-късно Чърчил се беше оженил за Ава Чейс, очарователна, културна, изключително елегантна жена, чиято амбиция не отстъпвала на тази на Чърчил, а това говорело нещо. Тя бе смекчила някои от острите му ръбове, беше го научила на изисканост и дипломация. И му беше дала двама сина — Джак и Джо, и дребна тъмнокоса дъщеря, Хейвън.

Чърчил бе настоявал момчетата да се възпитават в отговорност и чувство за дълг, за да станат от мъжете, каквито той одобрява. Да станат като него. Бил човек на крайностите: нещата били или добри, или лоши, правилни, или грешни. Виждайки какви стават децата на някои от неговите богати приятели — разглезени и изнежени, — той решил да не възпитава наследниците си като привилегировани. От момчетата му се изисквало да бъдат отлични в училище, особено по математика, област, в която Гейдж бил майстор, Джак го бивало, а Джо в най-добрите си дни имал задоволителни резултати. Талантът му бил в четенето и писането, занимания, на които Чърчил гледал като на неподходящи за мъж, особено защото Ава ги харесвала.

Липсата на интерес от страна на Джо към частните инвестиции на Чърчил и финансовото управление на консултантския бизнес бяха завършили накрая с огромен скандал. Когато Джо станал на осемнайсет, Чърчил искал да го сложи в борда на холдинга си, както бил постъпил с Джек и с Гейдж. Той все се надявал да събере тримата си сина в борда. Но Джо категорично отказал. Не приел дори фиктивна позиция. Гръмоносният облак се виждал от километри. Ава се била споминала от рак две години по-рано и нямало кой да посредничи и да се намеси. Отношенията на Джо с баща му били ледени в продължение на години и не се възстановили напълно чак до инцидента с яхтата.

— Трябваше да се науча бързо на търпение — каза ми Джо. — Дробовете ми бяха травмирани и беше трудно да споря с татко, докато дишах като пекинез.

— Как успяхте да се помирите?

— Излязохме да играем голф. Мразех голфа. Спорт за стари мъже. Но татко настоя да ме замъкне на голф игрището. Научи ме как да въртя стика. Играхме няколко пъти след това. — Появи се усмивка. — Той беше толкова стар, а мен толкова не ме биваше, че нито единият от нас не успя да уцели и половината дупки.

— Но сте прекарвали добре?

— Да. И после всичко беше наред.

— Но... това няма как да е станало. Ако не сте говорили за проблемите...

— Това му е едно от най-хубавите неща да си мъж: понякога оправяме нещата като решим, че са били глупости и просто ги игнорираме.

— Но това не е оправяне — възразих.

— Разбира се, че е. Като медицината по време на Гражданската война: ампутация и продължаваш. — Джо беше млъкнал. — Обикновено човек не може да направи така с една жена.

— Обикновено не — съгласих се сухо. — Ние обичаме да решаваме проблемите като застанем очи в очи с тях и положим усилия за компромиси.

— Голфът е по-лесен.

* * *

За по-малко от седмица екипът ми бе спретнал страхотно парти в ретро стил по случай раждането на бебето на Хейвън. Танк беше осигурил екипа дърводелци на местния театър, за да му помогнат да конструира и боядиса пункта за десерти, наподобяващ крайбрежна машина за аркадни игри. Стивън нае озеленител, който да инсталира временно игрище за миниголф върху земята на имението Травис. Аз и София се срещнахме с хората от кетъринга и се уговорихме за менюто за партито навън, което се състоеше от гурме бургери, печен на грил кебап от скариди и рулца от омари.

Прогнозата за деня на партито беше 32 градуса и влажно. Екипът за събитието пристигна в имението в десет сутринта. След като разположиха редица отворени отстрани шатри покрай басейна, Стивън се върна в кухнята, където ние вадохме декорацията от кутиите.

— Танк — каза той, — ти и твоите момчета ми трябват, за да сглобим арката, а след това... — Стивън млъкна, когато видя София. Очите му се плъзнаха по дългите ѝ стройни крака. — Така ли ще си облечена? — попита той, сякаш тя беше полугола.

София го изгледа объркано, държеше голяма, избеляла морска звезда в ръката си.

— Какво имаш предвид?

— Облеклото ти. — Намръщен, Стивън обърна вниманието си към мен. — Наистина ли ще ѝ позволиш да ходи така?

Бях смаяна. София беше облечена като красиво момиче от четирийсетте с бели панталонки на точки и подходящо горнище, което се връзваше отзад на врата. Дрехите показваха добре оформената ѝ фигура, но в тях нямаше нищо неприлично. Не можех да разбера какво не одобрява Стивън.

— Какво не им е наред? — попитах аз.

— Прекалено къси са.

— Навън са почти трийсет и пет градуса — сопна му се София, — а аз ще работя цял ден. Да не очакваш да се облека като Ейвъри?

Погледнах я раздразнено.

Преди да се облека тази сутрин, бях обмисляла да се пременя с нещо от новите си дрехи, повечето от които висяха в гардероба недокоснати. Но старите навици трудно се изкореняват. Вместо да избира нещо копринено и цветно, аз се върнах отново към една от старите си „униформи“ — бяла памучна туника, която стигаше до

средата на прасците. Беше свободна, без ръкави и я носех върху чифт панталони, набрани отдолу, които въпреки шармантното си име — „панталоните на поета“ — бяха по общо мнение не особено красиви. Но иначе бяха удобни и аз се чувствах комфортно в тях.

Стивън изгледа София пренебрежително.

— Разбира се, че не. Но все пак щеше да е по-добре, отколкото да се облечеш като изпълнителка в стриптийз клуб.

— Стивън, достатъчно! — намесих се остро.

— Ще те уволня за сексуален тормоз! — извика София.

— Не можеш да ме уволниш — озъби й се Стивън. — Само Ейвъри може да ме уволни.

— Няма да се налага, ако първо те убия! — Тя се нахвърли върху него, сграбчила морската звезда като оръжие.

— София! — извиках аз и я дръпнах отзад. — По-спокойно! Остави това долу. Исусе, да не сте се побъркали и двамата?

— Някои тук със сигурност — чух Стивън да казва. — Освен ако планът не е да пуснем София като стръв за милионери.

Това беше прекалено. *Никой* не беше обиждал сестра ми по такъв начин.

— Танк — произнесох със заплашителен тон, — изведи го оттук. Хвърли го в басейна да се успокои.

— Буквално ли? — попита Танк.

— Да, буквално. Хвърли го в басейна.

— *Не в басейна!* — дойде заглушеният вик на Стивън. Танк вече му беше стиснал главата в хватка „ключ“. — Облечен съм в *ленени дрехи*.

Едно от качествата, които ценях у Танк най-много, беше безусловната му преданост към мен. Той повлече Стивън вън от кухнята, тътрейки го тежко с мечешка грация. Никакви опити за измъкване и ругатни не биха го разубедили.

— Ако те пусна — казах аз на София, която напираше да се освободи, — обещавай ми, че няма да ги последваш навън.

— Искам да гледам как Танк го хвърля във водата.

— Разбирам. Наистина. Но това е нашият *бизнес*, София. Чака ни работа. Не позволявай липсата на здрав разум у Стивън да се намесва. — Когато усетих, че се отпуска, разхлабих хватката.

Сестра ми се обърна с лице към мен, изглеждаше разярена и отчаяна.

— Той ме мрази. Не знам защо.

— Не те мрази — възразих аз.

— Но защо...

— София — казах, — той е негодник. Ще говорим за това по-късно. А сега да се хващаме за работа.

Когато видях Стивън два часа по-късно, той беше почти сух. Занимаваше се с последните приготовления на игрището за минигольф.

Когато се приближих, той заговори стегнато, докато нагласяше една наклонена плоскост.

— Шорти „Долче и Габана“. Само химическо чистене. Дължиш ми триста долара.

— А ти ми дължиш извинение — казах аз. — За пръв път се държиш толкова непрофесионално по време на работа.

— Извинявам се.

— Дължиш извинение и на София.

Стивън замълча инатливо.

— Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш какво става?

— Вече обясних. Облеклото ѝ е неподходящо.

— Защото изглежда привлекателна и секси? Това не е проблем за никого другия. Защо *теб* те тормози толкова много?

Отново каменно мълчание.

— Доставчиците са тук — казах накрая. — Оркестърът идва в единайсет. Вал и София почти са приключили с декорацията вътре, после ще ги накарам да започнат с масите в двора.

— Имам нужда от Рий-Ан да ми помогне с шатрите.

— Ще я изпратя. — Млъкнах. — Още едно нещо. Отсега нататък настоявам да се държиш към София с уважение. Макар технически аз да назначавам и уволнявам, двете с нея сме равноправни партньорки. И ако тя поиска да се махнеш, ще се махнеш. Ясно?

— Ясно — промърмори той.

Докато се връщах към къщата, минах покрай Танк, който носеше две огромни връзки хелиеви балони за пункта с десертите.

— Благодаря, че ми помогна със Стивън — казах му.

— Имаш предвид, че го хвърлих в басейна? Няма проблем. Ще го хвърля пак, ако искаш.

— Благодаря ти — повторих с мрачна веселост, — но ако пристъпи чертата отново, лично аз ще го хвърля.

В кухнята Рий-Ан и доставчиците разопаковаха комплектите с чинии и чаши за местата за хранене вътре.

— Къде е София? — попитах.

— Отиде да поздрави някого от семейство Травис. Те току-що пристигнаха.

— Когато свършите с чиниите, помогнете на Стивън за шатрите.

— Разбира се.

Отидох до главната всекидневна и намерих София и групата, изправени пред редицата прозорци. Гледаха към басейна и вътрешния двор, възкликваха, говореха и се смееха. Едно тъмнокосо момченце подскачаше и дърпаше ризата на Джак:

— Татко, заведе ме навън! Искам да отида да видя! Татко! Татко...

— Успокой се — разроши Джак косата му. — Още не са готови за нас.

— Ейвъри! — възкликна Ела, когато ме видя. — Каква страхотна работа си свършила! Току-що казвах на София, че това тук изглежда като Дисниленд.

— Радвам се, че ти харесва.

— Повече никога няма да правя парти без вас двете. Мога ли да ви наема на хонорар?

— Да! — отвърна София веднага.

Засмях се и насочих вниманието си към бебето в ръцете на Ела. Детето беше очарователно пълничко и с розови бузки, с големи сини очи и къдрава руса коса, вързана нагоре.

— Кой е това? — попитах аз.

— Сестра ми Миа — отвърна момченцето, изпреварвайки Ела, — а аз съм Люк и искам да отида на партито.

— Скоро ще е готово — обещах аз. — И ти ще си първият, който ще излезе навън.

Решил, че сега му е паднало да запознава, Люк посочи близката двойка.

— А това е леля Хейвън. Тя има голям корем. В него има бебе.

— Люк — започна Ела, но той продължи упорито: — Тя яде повече от вуйчо Харди и може да погълне цял *динозавър*.

Ела се плесна по челото.

— Люк...

— Аз го направих веднъж — каза Харди Кейтс като клекна. Беше едър, добре изглеждащ мъж, с най-сините очи, които някога бях виждала. — Когато бях момче, бях на къмпинг в Пайни Уудс. С приятелите ми преследвахме броненосци по дъното на една пресъхнала река и видяхме нещо голямо да се движи между дърветата...

Детето слушаше запленено, докато Харди му разказваше невероятна история за това как са гонили един динозавър, как са го хванали с ласо и накрая са го опекли на барбекю. Несъмнено перспективата да се оженият за единствената дъщеря в семейство Травис бе възпряла не малко мъже. Но Харди Кейтс не изглеждаше от мъжете, които могат да бъдат сплашени. Той беше бивш работник на нефтена сонда, който бе стартирал собствена компания за форсиран добив на нефт, която се занимаваше с експлоатирани вече нефтени басейни, за да извлече запасите, останали от по-големите компании. Ела го беше описала като трудолюбив и амбициозен, но достатъчно хитър, за да прикрие извънмерната си амбиция с небрежен чар. Харди изглеждал толкова непринуден, каза Ела, че хората проявявали глупостта да мислят, че го познават, но не го познавали. Травис обаче бяха единомисленици в едно: Харди обичаше Хейвън силно и би умрял за нея. Според Ела, Джак твърдял на шега, че съжاليا човека, тъй като малката му сестра го въртяла на пръста си.

Протегнах ръка да се ръкувам с Хейвън. Тя беше дребничка, с деликатна красота и с тъмни, коси вежди. Не можеше да се сбърка, че е една Травис, въпреки че беше по-тънка и ниска от извисяващите ѝ се братя, до които изглеждаше като тяхна умалена по-нежна версия. Беше в напреднала бременност, с подути глезени и толкова натезжал корем, че ми се искаше да примигна от съчувствие.

— Ейвъри — каза тя, — толкова се радвам да те видя. Благодаря ти, че правиш това.

— Забавлявахме се много — отвърнах ѝ. — Ако има нещо, което искаш да направим, за да стане партито още по-весело, само ми кажи. Да ти дам лимонада? Или вода с лед?

— Не, добре съм.

— Тя трябва да пие нещо постоянно — каза Харди, заставайки отстрани на съпругата си. Дехидратирана е и задържа вода.

— В едно и също време? — попитах.

Хейвън се усмихна.

— Явно, да. — Кой би допуснал, че е възможно? Току-що се върнахме от седмичния преглед. — Тя се облегна на Харди и усмивката ѝ се разшири. — Освен това разбрахме, че ще имаме момиченце.

Люк посрещна тази новина с израз на възмущение.

— Уфф.

Сред всичките поздравления до слуха ми достигна познат дълбок глас:

— Това е добра новина — имаме нужда от повече момичета в семейството. — Сърцето ми ускори ритъм, когато Джо влезе в стаята, строен и атлетичен, в плажни шорти и синя тениска.

Той отиде право при Хейвън, стискайки я в предпазлива прегръдка. След това се пресегна да се ръкува с Харди.

— Да се надяваме, че то ще прилича на майка си.

Харди се ухили.

— Никой не се надява за това повече от мен. — Ръкостискането им продължи още няколко секунди, както при добри приятели.

Джо погледна с обич към Хейвън.

— Как си, сестричке?

Тя му отвърна раздражено:

— Когато не ми се повръща, умирам от глад. Боли ме какво ли не, настроението ми се променя непрекъснато, косата ми пада, а през миналата седмица пращах Харди за пилешки хапки най-малко половин дузина пъти. Като се изключи това, съм страхотно.

— Нямам нищо против да ходя да ти купувам пилешки хапки — увери я Харди. — Трудната част е да те гледам как ги ядеш с гроздово желе.

Джо се разсмя и направи физиономия.

Докато Ела ангажира бъдещите родители в разговор за посещението при лекаря, Джо дойде при мен и ме целуна по челото. Докосването на устата му, лекият полъх на дъха му изпратиха възторжени тръпки по гърба ми. След дългите разговори, които бяхме

водили, трябваше да се чувствам комфортно с него. Вместо това, обаче, бях нервна и странно срамежлива.

— Май днес си била доста заета? — попита той.

Кимнах.

— От шест.

Пръстите му се преплетоха нежно в моите.

— Мога ли да помогна с нещо?

Преди да отговоря, повечето от семейството пристигнаха. Гейдж, най-големият брат на Травис, беше висок и атлетичен като братята си, но маниерът му беше по-спокоен, сдържан, в сравнение с техния бурен чар. Очите му бяха поразително бледосиви, светлите ириса бяха окръжени с по-тъмни ръбове.

Съпругата на Гейдж, Либърти, беше привлекателна брюнетка с топла, открита усмивка. Тя ме представи на сина си Матю, петшестгодишно момче, и на своята по-малка сестра, Карингтън, красива русокоса тийнейджърка. Всички се смееха и говореха едновременно.

Дори и да не познавах предварително Травис, щях да усетя веднага, че са здраво свързани. Човек можеше да го види и почувства от начина, по който общуваха, с фамилиарността на хора, които си знаят разписанията и навиците. Истинската обич между тях не можеше да се сбърка. Това не бяха връзки, които с лекота можеха да се изоставят, нито пък да се вземат за даденост. Нямала никога щастието да бъда част от такава група, дори от нещо, което отдалечено да я напомня, аз бях очарована, но и подозрителна. Питях се как можеш да станеш част от такова семейство и да не бъдеш погълнат.

Изправих се на пръсти и прошепнах в ухото на Джо:

— Трябва да изляза и да пренеса някои неща на игрището за голф.

— Ще дойда с теб.

Започнах да измъквам ръката си от неговата, но хватката му около китката ми се стегна. В очите му блеснаха весели искрици и той промърмори:

— Всичко е наред.

Но аз се отдръпнах, не исках да правя демонстрации пред семейството му.

— Вуйчо Джо — чух Люк да пита, — това ли е гаджето ти?

Изчервих се, а някой избухна в смях.

— Още не — отвърна Джо непринудено и задържа една от френските врати да мина. — Но работя по въпроса. — Той ме придружи до вътрешния двор и се наведе за една чанта с миниатюрни стикове за голф и кош за топки. — Аз ще ги нося — каза той. — Ти води.

Докато пресичахме двора и отминавахме редиците шатри край басейна, спорех вътрешно дали да му кажа, че създава погрешно впечатление у семейството си. Не исках те да мислят, че има нещо друго между нас, освен приятелство. Но не бях сигурна, че това е правилният момент и правилното място.

— Всичко изглежда страхотно — каза Джо, обхващайки с поглед пункта за десерти и бандата музиканти, които се разполагаха близо до къщата.

— Като се има предвид с колко малко време разполагахме, не е лошо.

— Всички оценяват усилията ти.

— Радвам се да помогна. — Млъкнах за миг. — Семейството ти изглежда необикновено сплотено. Дори приличате малко на клан.

Джо го обмисли и поклати глава.

— Не бих казал, че сме като клан. Всички имаме приятели и интереси навън. — Като отиде до един отрязък окосена ливада, той каза: — Признавам, че се виждаме много по-често, откакто татко почина. Решихме да основем фондация за благотворителност с нас четиримата в борда на попечителите. Отне доста време да я създадем и да я ръководим.

— Докато растяхте, биехте ли се и имаше ли съперничество между вас?

Устата на Джо се изви, сякаш се забавляваше на далечен спомен.

— Може да се каже. На няколко пъти двамата с Джак едва не се претрепахме един друг. Когато играта загрубееше прекалено, Гейдж идваше и ни опердашваше, докато се укротим. А начинът да си заслужим наистина голям тупаник беше да откраднем кукла на Хейвън или да я уплашим с паяк — тогава Гейдж ни подгонваше разярен.

— Къде са били родителите ви, когато това се е случвало?

Джо сви рамене.

— През повечето време бяхме оставени сами на себе си. Мама вечно беше съпредседател на едно или друго благотворително събитие,

или беше заета с приятелки. Татко обикновено се появяваше по телевизията или имаше презокеански командировки.

— Съжалявам. Трябва да е било трудно.

— Проблемът не беше, че татко го няма. Проблемът беше, когато се опитах да навакса за изгубеното време. Страхувах се, че ни възпитават меко. — Джо направи жест с торбата със стикове. — Виждаш ли онази подпорна стена там? Едно лято татко беше разтоварил камион с три тона камъни в задния двор и ни каза да построим стена. Искаше да ни научи да ценим тежкия труд.

Примигах при вида на каменната стена, висока три стъпки и дълга приблизително двацет, преди да изтънее и да се спусне с плавен наклон към земята.

— Само вие тримата?

Джо кимна.

— Сякохме камъни с длета и чукове, и ги редяхме при почти трийсет и осем градуса.

— Колко годишни бяхте?

— Десет.

— Не мога да повярвам, че майки ви е позволила.

— Е, не беше щастлива от това. Но след като татко кажеше думата си, промяна не можеше да има. Мисля си, че когато се е сещал после за това, е съжалявал. Но не би се отказал. За него да си промениш мнението беше признак на слабост.

Джо пусна стиковете на земята и отиде да изсипе топките в един боядисан дървен контейнер. Той погледна стената, присвивайки очи срещу слънцето.

— Отне ни три месеца. Но когато приключихме строителството на проклетото нещо, знаехме, че можем да разчитаме един на друг. Бяхме минали през трудностите заедно. Оттогава никога не сме вдигали юмрук един срещу друг. Независимо какво се случва. И никога не сме вземали страната на татко, когато се караше на някого от нас.

Тайно си помислих, че докато фамилното богатство е давало много преимущества, никой от наследниците на Травис не е избегнал натиска от очаквания и задължения. Нищо чудно, че бяха близки — кой друг би разбрал какъв е бил животът им?

Замислено отидох до първата дупка на голф игрището. Наклонът на водолазния шлем, който бях поставила преди, не ми изглеждаше

съвсем правилен. Поправих го. Взех една топка, търкулнах я към него и се намръщих, когато тя отскочи от ръба на илюминатора на шлема.

— Надявам се това да проработи.

Джо извади един стик от чантата, пусна една топка на тревата и я тласна. Топката се търкулна послушно по окосената трева и влезе в отвора.

— Изглежда добре. — Той ми подаде стика. — Искаш ли да опиташ?

Сложих топката на тревата и замахнах енергично. Топката се отплесна, отскочи от ръба и се върна към мен.

— Никога преди не си играла голф.

— Откъде знаеш?

— Главно от там, че държиш стика сякаш е мухобойка.

— Мразя спорта — признах аз. — Винаги съм го мразила. В училище избягвах часовете по физическо, когато беше възможно. Преструвах се, че съм си изкълчила нещо, или че стомахът ме боли. Три различни пъти им казах, че папагалът ми е умрял.

Веждите му излетяха нагоре.

— И затова са те освободили от час по физическо?

— Смъртта на един папагал не е нещо, което се преживява лесно, друже.

— Имала ли си изобщо някога папагал? — попита той сериозно.

— Беше... метафоричен папагал.

— Ти и твоите метафори. — В очите му проблеснаха искрици смях. — Хайде, сега ще ти покажа как да държиш стика. — Той ме заобиколи. — Хвани дръжката. Не, лявата ръка. Отпусни палеца по-надолу по дръжката. Идеално. А сега хвани отдолу с дясната. Точно така. — Той обхвана пръстите ми със своите. Трябваше да си поема допълнително въздух заради онзи, който беше заседнал в гърлото ми. Можех да усетя повдигането и спускането на гърдите му, монолитната му сила. Устата му беше близо до ухото ми. — Краката — разтворени. Свий колене леко и се наведи напред. — Той ме пусна, застана отзад и каза: — Замахни и продължи движението докрай.

Замахнах спокойно и топката се търкулна в отвора с едно удовлетворително „туп“.

— Успях! — извиках аз и се обърнах към него.

Той се усмихна и ме хвана, ръцете му бяха на кръста ми. Вдигнах очи към неговите и времето спря, всичко спря. Сякаш електрически ток бе блокирал всичките ми мускули и единственото, което можех да правя, беше да чакам безпомощно, съзнавайки как ме пронизва.

Тъмната му глава се сведе и устата му намери моята.

Тайно във въображението си бях преживявала отново и отново целувките му, бях усещала вкуса им в сънищата си. Но нищо не можеше да се сравни с това да го усещам реален, горещината и нежността, претърсващия натиск, интензивната чувственост, с която разпалваше бавно желанието ми.

Задъхана, успях да се отдръпна назад.

— Джо, аз... не ми е удобно, особено пред семейството ти. И пред моите подчинени. Някой може да си създаде погрешно впечатление.

— И какво точно впечатление?

— Че между нас има нещо.

По лицето му преминаха едно след друго различни изражения: объркване, раздразнение, присмех.

— А няма ли?

— Не. Ние сме приятели. Това е всичко засега и така ще бъде винаги... освен това трябва да ходя да работя.

Обърнах се и закрачих към къщата в сподавена паника, изпитвайки облекчение с всяка стъпка, която увеличаваше разстоянието между нас.

12.

Оркестърът свиреше жизнерадостни поп парчета, когато гостите започнаха да пристигат. За отрицателно време къщата и вътрешният двор се напълниха. Хората се тълпяха около бюфета, след което тръгнаха по дъсчената пътека към аркадата с десерти. Един барман сервираше тропически питиета в сламена колиба близо до басейна, докато келнерите обикаляха с подноси с ледена вода и чаши с безалкохолен пунш.

— Игрицето за минигольф е хит — каза София, когато се разминахме в двора. — Както и пунктът с десертите. Всъщност, всичко е хит.

— Някакви проблеми със Стивън? — попитах.

Тя поклати глава.

— Ти каза ли му нещо?

— Дадох да се разбере, че всеки, който прояви неуважение към теб, ще бъде изритан.

— Не можем да си позволим да изгубим Стивън.

— *Ще бъде изритан* — повторих твърдо. — Никой не може да ти говори така.

София ми се усмихна.

— Те ато^[1].

През останалия следобед останах заета, стараех се да не се сблъскам с Джо. Няколко пъти, когато се разминавах с него, усещах как се опитва да хване погледа ми, но го игнорирах, боях се, че може да ме заговори. Боях се, че лицето ми може да разкрие прекалено много, или че мога да кажа нещо глупаво.

Това да видя Джо на живо ме накара да се опитам да го възприемам не като приятелски глас по телефона, а като силен мъжкар, който не крие факта, че ме желае. Всяка идея, която можех да имам за платонично приятелство с него, беше изчезнала. Той нямаше да се съгласи на това. Нито пък щеше да ми позволи да се изплъзна без

конфронтация. Мозъкът ми гъмжеше от идеи за това как да се държа с него, какво да кажа.

След като обедът свърши и хората от кетъринга започнаха да мият чиниите, заварих София и Рий-Ан да стоят пред кухненската врата и да пият студен чай. Взираха се напрегнато по посока на басейна и нито една от тях не ме удостои с поглед.

— Какво гледате вие двечките?

София ми направи с ръка знак да млъкна.

Проследих погледите им и видях Джо да излиза от басейна, беше без риза и от него се стичаше вода. Гледката на атлетичното му тяло, бронзово и стегнато, с всички тези мокри мускули, блеснали на слънцето, беше възхитителна. Той изтръска глава като куче, пръскайки вода наоколо.

— Това е най-страхотният мъж, който съм виждала някога — произнесе благоговейно Рий-Ан.

— Наистина си го бива — съгласи се София.

Джо се отпусна край басейна, когато племенникът му Люк отиде при него, понесъл оранжеви надуваеми ръкави за плуване. Джо намери вентила и започна да го надува. Забелязах диагонален хирургичен белег от едната му страна, успореден на ребрата, който стигаше нагоре почти до гърба. Линията беше едва видима, само един-два нюанса по-тъмна от кожата наоколо, но от начина, по който светлината падаше върху нея, можех да кажа, че е леко изпъкнала. Като завъртя Люк, Джо повтори процедурата с втория ръкав.

— Искане ми се да можеше да надуе и моите принадлежности за плуване — изпълнена с копнеж каза Рий-Ан.

— Няма ли нещо полезно, с което да се занимавате? — попитах с раздражение.

— В момента сме в десетминутна почивка — обясни София.

Намръщих се и промърморих:

— Не е правилно да се гледа на мъжете като на сексуални обекти точно толкова, колкото не е правилно те да гледат на нас по този начин.

— Не съм гледала на него като на сексуален обект — възрази Рий-Ан. — Само казвам, че задникът му е страхотен.

Преди да успея да отговоря, София се намеси:

— Мисля, че почивката ни свърши, Рий-Ан. — Тя едва сдържаше смеха си.

Трите отидохме да работим в кухнята с екипа от кетъринга, докато те опаковаха в кутии недокоснатата храна, за да я занесат после директно до един женски приют. Чаши, чинии и аксесоари бяха измити и подсушени, покривките бяха сложени в чанти за пране, боклукът бе събран в съответните торби, а кухнята изтъркана до блясък.

Докато последните гости на партито влизаха да се смесят със семейството в главната всекидневна, Стивън и Танк надзираваха смъкването на шатрите край басейна и пункта за десерти, а останалите от екипа чистеха басейна и двора. Хората от кетъринга и фирмата за почистване си тръгнаха и аз обиколих, за да се уверя, че всичко е точно както сме го заварили.

— Ейвъри. — София излезе в двора, изглеждаше доволна, но доста изморена. — Току-що се разходих из къщата — перфектна е. Травис отдъхнат във всекидневната. Рий-Ан може да ме остави къщи... освен ако не искаш да остана тук с теб?

— Иди с Рий-Ан. Ще попитам Ела дали има нещо друго, което искат да направя.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

София се усмихна.

— Вероятно няма да съм къщи, когато се прибереш. Ще ходя на фитнес.

— Тази вечер? — попитах невярващо.

— Ще има комбиниран курс с въртене и тренировка за торса.

Изгледах я с вдигнати вежди.

— Как се казва?

София се усмихна смутено.

— Още не знам. Винаги взема велоергометър номер двайсет и две. На последния курс ме предизвикваше да се състезаваме.

— И кой спечели?

— Той. Но само защото се разсейвах от седалищните му мускули.

Засмях се.

— Приятни тренировки, тогава.

София си тръгна, а аз продължих да обикалям около басейна. Слънцето нямаше да залезе още няколко часа, но косата светлина беше вече задушена от последния червен огън на деня. Бях потна и краката

ме боляха от непрекъснатото ходене напред-назад по двора. Събух с въздишка сандалите и протегнах стъпала, раздвижвайки сводовете и пръстите си. Боже, какво облекчение...

Когато погледнах във водата, забелязах малък, ярко оцветен предмет на дъното на басейна. Приличаше на детска играчка. Чистачите я бяха оставили там; аз бях единствената навън. Отидох до навеса, където се държаха нещата за басейна, и открих закачена на стената мрежа с дълга дръжка. Беше от онези за събиране на наноси. След като успях да разпъна телескопичната дръжка докрай, се наведох в края на басейна и потопих мрежата колкото се може по-дълбоко. За съжаление, не беше достатъчно дълга.

Една от вратите към вътрешния двор се отвори и затвори. По някакъв начин разбрах, че това е Джо, още преди да е попитал нехайно:

— Трябва ли ти помощ?

Усетих тръпка на тревога, свих се вътрешно, когато се зачудих дали ще иска да говорим.

— Опитвам се да извадя нещо от басейна — отвърнах. — Прилича на детска играчка. — Изправих се и подадох мрежата на Джо. — Искаш ли ти да опиташ?

— Няма да стигне до там. Дълбоко е над четири метра. Имаме трамплин за скачане в онзи край. — Като съблече ризата си, Джо я хвърли на затоплените от слънцето плочки.

— Не бива да... — започнах аз, но той вече се беше хвърлил във водата и се носеше към дъното със силни, ефикасни движения на ръцете.

След малко извади на повърхността детско автомобилче в червено и жълто.

— На Люк е — обясни той, като го остави настрана. — Ще му го занеса.

— Благодаря.

Джо сякаш не бързаше да излезе от басейна. Отметна назад мократа си коса и се подпря с длани на ръба. Знаех, че ще е грубо, ако просто тръгна, затова приклекнах неохотно и погледите ни се оказаха на едно ниво.

— Хейвън хареса ли партито? — попитах аз.

Джо кимна.

— Това беше един хубав ден за нея. За всички нас. Семейството още не бърза да се разотиде — имат намерение да изпратят за китайска храна. — Кратко колебание. — Защо не останеш да вечеряме заедно?

— Трябва да се прибера у дома. Изморена съм и съм потна. Няма да съм добра компания.

— Не е нужно да си добра компания. Това е смисълът на семейството: трябва да те понасят при всички случаи.

Усмихнах се.

— Това е твоето семейство, не моето. Практически не са длъжни да ме понасят.

— Ще го направят, ако го поискам от тях.

Чувайки дрезгавият вик на един присмехулник, вдигнах очи към заплетения гъсталак от лиани и восъчна мирта на границата с езерото. Друг присмехулник отговори. Един агресивен вик след друг.

— Бият ли се? — попитах аз.

— Може да е спор за територията. Но по това време на годината още има шанс да се ухажват.

— Значи е серенада? — Птиците крещяха с мелодичността на скъсано парче ламарина. — Боже, колко романтично!

— Става още по-хубаво, когато стигнат до припева.

Засмях се и направих грешката да погледна в очите му. Бяхме толкова близко. Можех да помириша кожата му, слънцето, солта и хлора. Косата му беше разрешена и ми се искаше да пригладя мокрите къдрици, да поиграя с тях.

— Хей — каза нежно Джо. — Защо не влезеш вътре при мен?

Изразът на очите му изпрати прилив на гореща червенина по лицето ми.

— Нямам бански.

— Скочи с дрехите. После ще изсъхнат.

Поклатих глава смутено.

— Не мога да го направя.

— Ами тогава ги съблечи и плувай по бельо. — Тонът му прозвуча практично, но аз видях палави искри в очите му.

— Ти — информирах го — си си изгубил ума.

— Хайде. Ще бъде хубаво.

— Няма да правя нещо глупаво с теб, само защото ще е хубаво. — След известна пауза добавих с раздражение: — Отново.

Той се засмя по онзи приятен начин, гърлено и секси.

— Ела тук! — Хвана ме за китката с ръка.

— Няма начин да... Хей... — Очите ми се разшириха, когато усетих пръстите му да се стягат около китката ми. — Джо, кълна се, ще те убия!

Едно леко подръпване бе всичко, което се искаше, за да изгубя равновесие. Залитнах напред с писък и цамбурнах във водата, затворена веднага в чакащите му ръце.

— По дяволите! — започнах да го пръскам, като цапах бясно по водата. — Не мога да повярвам, че го направи. Спри да се смееш, идиот такъв! Не е забавно!

Като пръхтеше и се смееше, Джо ме хвана и ме зацелува, където му падне — по главата, по ухото, по врата. Опитвах се да се измъкна, но ръцете му бяха толкова силни и бяха навсякъде. Беше като да се бориш с октопод.

— Толкова си сладка — задъхано каза той. — Като малко мокро коте. Милата ми, не се мъчи, не можеш да ритнеш никого под водата.

Докато той си играеше, а аз се борех, се плъзнахме към дълбокото и краката ми вече не усещаха дъното. Инстинктивно се вкопчих в него.

— Прекалено дълбоко е.

— Държа те. — Джо още стоеше, едната му ръка си почиваше ниско на хълбока ми. Игривостта му премина в безпокойство. — Можеш ли да плуваш?

— Щеше да е по-мило, ако ме беше попитал, преди да ме дръпнеш вътре — казах сопнато. — Да, мога да плувам. Но не добре. Освен това не обичам дълбока вода.

— В безопасност си. — Той ме придърпа по-близо. — Никога няма да позволя нещо да ти се случи. А сега, след като и без това си тук, можеш да останеш още няколко минути. Хубаво е, нали?

Хубаво беше, макар да не възнамерявах да му доставя удоволствието като го призная.

Дрехите ми практически бяха прозрачни, мокрият памук се издуваше и полюляваше като перките на екзотично морско същество. Едната ми ръка попадна на диагоналния белег върху гърдния кош на Джо. Колебливо прокарах пръсти по леката изпъкналост.

— Това от инцидента на яхтата ли е?

— Ъ-хъ. Операция за отстраняване на тромб и частично деформиран бял дроб. — Ръката му се провря дръзко под ръба на туниката ми и намери голия ми кръст. — Знаеш ли на какво ме научи това проклето преживяване? — попита ме той тихо.

Поклатих глава, вперила поглед в очите му, които отразяваха отблясъците на залеза като малки е вещици.

— Да не губя и минута от живота си — каза той. — Да търся причина да съм щастлив да не се сдържам, мислейки, че ще имам повече време по-късно... никой от нас не може да бъде сигурен в това.

— Точно това прави живота толкова плашещ — казах сериозно.

Джо поклати глава като се усмихваше.

— Точно това го прави толкова страхотен. — Той ме вдигна по-високо, по-близко и ръцете ми се увиха около врата му.

Малко преди устните му да срещнат моите, един звук привлече вниманието му. Той погледна през рамо да види кой се приближава.

— Какво искаш? — попита раздражено.

Сепнах се, когато чух лаконичния отговор на брат му Джак:

— Чух някой да крещи.

Ужасена, че съм хваната в басейна и няма къде да се скрия, аз се свих до гърдите на Джо.

— Да не би Ейвъри да е паднала вътре? — попита Джо.

— Не, аз я натопах.

— Хубаво, че се раздвижвате — последва безизразният коментар. — Да ви донеса ли хавлиени кърпи?

— Да, по-късно. В момента предпочитам да сме сами.

— Разбира се.

След като Джак си тръгна, се отскубнах от ръцете на Джо и заплувах към по-плиткото. Той се движеше успоредно с мен, порейки водата с лекотата на делфин. Когато водата стигна до гърдите ми, спрях и се обърнах намръщено към него.

— Не обичам да ме карат да се чувствам неловко. Не обичам да ме дърпат в басейн!

— Съжалявам. — Усилията му да изглежда и да звучи разкаяно имаха само частичен ефект. — Искях да привлека вниманието ти.

— *Моето* внимание?

— Да. — Той ме заобиколи бавно, погледът му се закова в моя. — Пренебрегваше ме цял ден.

— Работех.

— И ме избягваше.

— Добре де — признах, — избягвах те. Не знам как трябва да се държа пред хората. Не съм сигурна какво правим и... — Млъкнах объркано. — Джо, престани да обикаляш така. Имам чувството, че съм в басейна с мъжка акула.

Той се пресегна към мен и ме дръпна напред, и аз заплувах към него. Като залепи една изгаряща целувка на шията ми, прошепна:

— Искан ми се да те ухапя.

Опитах се да се измъкна от ръцете му, но той ме повдигна нагоре, карайки ме умишлено да загубя равновесие.

— Ела тук.

— Какво правиш?

— Искан да говоря с теб. — Той ме отнесе по-навътре във водата, където бях принудена да се притисна плътно към твърдите му рамене.

— За какво? — попитах разтревожено.

— За проблема, който имаме.

— Само защото не искам да имам връзка с теб не означава, че имаме проблем.

— Съгласен съм. Но ако ти искаш да имаме връзка, а не можеш, защото се страхуваш от нещо... тогава значи имаш проблем. И тогава това става и мой проблем.

Кожата на лицето ми се стегна, докато чувствах как страните ми пулсират.

— Искан да изляза.

— Позволи ми да кажа нещо — дай ми само няколко минути — и после ще те пусна. Става ли?

Отговорих с бързо кимане.

Имаше нещо пестеливо и фокусирано в начина, по който той заговори:

— Всеки има тайни, които не желае другите да знаят. Когато преброиш всичките неща, които сме направили, или на нас са ни направили... всичките ни грехове и грешки, и гузни удоволствия... тези тайни представляват сбор от това кои сме. Понякога трябва да поемеш риска да допуснеш някого в живота си, защото вътрешното ти чувство ти казва, че този човек заслужава. Истината е, че всичко може

да се случи. Трябва да вярваш на хората и да се надяваш, че няма да ти разбият сърцето и да, по дяволите, понякога вземаш погрешни решения. — Той направи пауза. — Но трябва да продължаваш да даваш шанс на погрешните хора, докато намериш правилния. Ти се отказваш прекалено рано, Ейвъри.

Почувствах се потисната и отчаяна. Нямах значение, че е прав; не бях готова за това. За него.

— А сега бих искала да изляза. — Гласът ми беше тънък и несигурен.

Джо започна да ме влечи към плиткото.

— Търсила ли си някога данни за себе си онлайн, скъпа?

Объркана, поклатих глава.

— Предимно Стивън се занимава с интернет нещата...

— Нямам предвид бизнеса ти. Имам предвид собственото ти име. Страницата с първите резултати е всичко, свързано с работата ти: блогове, които те споменават, линк към сайт за социални контакти, такива неща. Но на втора страница има линк към една постара статия в нюйоркски вестник... за годеница, която е избягала в деня на сватбата си.

Почувствах, че пребледнявам.

Понякога, когато си мислех за този ден, гледах на него като на нещо, което се е случило на някой друг. Опитах се да направя това сега, но не успях да дистанцирам себе си от онзи спомен. Не можех да изглеждам откъсната и незаинтересована от каквото и да било, когато Джо ме държеше. А той щеше да ме накара да обясня сега за деня, който би трябвало да е най-щастливия в живота ми, как съм била отхвърлена, изоставена и унижена пред всички, чието мнение е значело нещо за мен. За жена с нормално самоуважение онзи ден би бил ужасяващ. За жена, чието самоуважение по начало никога не е било толкова високо, това беше унищожително.

Затворих очи, когато срамът нахлу във всяка вена като отрова. Всеки, който някога е изпитвал истински срам, не се бои от смъртта по начина, по който другите хора се боят... ние знаем, че смъртта е много по-лесна за понасяне.

— Не мога да говоря за това — прошепнах.

Джо привлече главата ми към рамото си.

— Младоженецът се отказал онази сутрин — продължи той спокойно. — Никой не би обвинил булката за рухването. Но вместо това тя започнала да звъни. Променила всичките си планове, така че да може да дари сватбения прием — за който е платила — за местна благотворителност. И прекарала остатъка от деня с двеста бездомници, угощавайки ги на вечеря с меню от пет ястия и музика на живо. Била фина, щедра жена и добре че се е отървала от онзи негодник.

Мина доста време, преди да мога да говоря. Пръстите на Джо бяха обхванали главата ми и той ме държеше така, сякаш ме пазеше от нещо. Нуждаех се от това повече, отколкото бих повярвала, да бъда притисната плътно до него и тялото му да създава онази необходима граница между света и мен.

Беше по-интимно от секс, някой да събере счупените парчета от теб.

Постепенно усетих как топлината нахлува отново в тялото ми, как усещанията се завръщат, и си дадох сметка за голото му рамо до бузата ми, за това колко гореща и гладка е кожата.

— Не исках това да се появява във вестниците — казах аз. — Помолих приюта да не казват нищо.

— Трудно е такъв жест да се запази в тайна. — Той допря устата си до ухото ми и го целуна. — Можеш ли да ми кажеш нещо съвсем малко, скъпа? Само това какво ти каза той онази сутрин.

Преглътнах с усилие.

— Брайън ми звънна и ме информира, че няма да бъде на церемонията. Помислих си, че има предвид, че ще закъснее, затова го попитах да не е попаднал в задръстване, а той отвърна, че не, нямало да дойде изобщо. Бях толкова шокирана, че не казах нищо. Не можех дори да попитам защо. Той ми каза, че съжалява, но не бил сигурен дали някога ме е обичал... или може би ме е обичал, но любовта си е отишла.

— Ако е истинска — произнесе тихо Джо, — тя не си отива.

— Откъде знаеш?

— Защото това означава да е истинска.

Движехме се бавно през водата, обръцахме и се носехме лениво напред-назад. Нямах връзка с нищо, освен с Джо, нямах контакт с твърда почва. Той контролираше всичко, водеше ме, плъзгайки се

отпуснато, и аз бях успокоена от странната чувственост на преживяването.

— Брайън не ми е изневерявал или нещо такова — хванах се, че казвам. — Той имаше ужасен стил на живот — никой, който работи на Уол Стрийт не бива дори да се опитва да има връзка, преди да навърши най-малко трийсет. Графикът му беше безумен. Осемдесетчасова работна седмица, здраво пиене, никакви тренировки, никакво свободно време... Брайън никога не можеше да спре за достатъчно дълго, за да разбере какво всъщност иска.

Когато Джо направи един бавен кръг, осъзнах, че се увивам около него като русалка.

— Понякога си мислиш, че обичаш някого — казах, — но в действителност той просто се е превърнал в навик. В последната минута Брайън е осъзнал, че се чувства така по отношение на мен.

Джо дръпна ръцете ми около врата си и пръстите ми се склучиха на тила му. Погледнах в неговите очи, изгубена в тъмна, равномерна топлина. Движението ни из басейна се поднови, аз се държах за него, носейки се без усилие. Каквото и да беше мнението на Джо за Брайън — а без съмнение си беше създал такова, — той го държеше засега за себе си. Мълчеше, чакаше търпеливо да му кажа каквото аз поискам. Това някак си направи по-лесно да призная останалото, това, което само София знаеше.

— Отидох при баща ми, след като Брайън се обади — казах. — Бях му платила билета да дойде от Тексас, така че да ме отведе по пътеката към олтара.

Майка ми се вбеси, когато разбра за това. Двете с нея никога не сме били особено близки — предполагам, че и двете изпитахме облекчение, когато напуснах, заминавайки да уча. Обичах я, но винаги съм знаела, че нещо не е наред между нас. Тя се жени и развежда два пъти, след като татко ни изостави, но от всички мъже в миналото ѝ мразеше най-много него. Все разправяше, че бракът ѝ с него бил най-голямата грешка, която някога е правила. Не мисля, че ме е поглеждала, без да ме възприеме като дъщеря на голямата си грешка.

Сега бяхме в дълбокото. Стиснах ръце около врата на Джо.

— Разбирам те — каза той с насърчителен тон. — Продължавай. Кажете ми за сватбата.

— Майка ми заяви, че нямало да дойде, ако Ели е там. Каза, че трябвало да избира между тях. И аз избрах него. Това бе краят на нашите отношения — майка ми и аз почти не си говорим оттогава. Поканих я да дойде в Хюстън и да се запознае със София, но тя отказа. — Отпуснах се, когато Джо ме отведе до по-плитката вода. — Не знам защо толкова отчаяно исках Ели да дойде. Предполагам съм си мислила, че ако ме отведе до олтара, това ще компенсира изгубените години. И ще оправи всичко.

Лицето на Джо беше неразгадаемо, когато погледна към мен.

— Какво стана, когато му каза, че Брайън е отменил сватбата?

— Подаде ми кърпичка и ме прегърна, а аз продължавах да си мисля: „Това е моят баща и е дошъл заради мен, и мога да се опра на него, когато съм в беда, и може би си струваше да изгубя Брайън, за да разбера това“. Но после той каза...

— Какво? — подтикна ме Джо, когато млъкнах.

— Той каза: „Ейвъри, това така или иначе нямаше да трае вечно“. Каза ми, че мъжете не са устроени да бъдат моногамни — биологията ги кара да преследват жените — каза ми, че повечето мъже накрая се разочароват от съпругите си. Каза, че би искал някой да му е казал по-рано, че независимо колко си влюбен — независимо колко си убеден, че си намерил „правилната“ — накрая винаги разбираш, когато вече е прекалено късно, че си се лъгал. — Усмихнах се мрачно. — Това беше начинът на баща ми да бъде мил. Опитваше се да ми помогне, като ми каже истината.

— Това е неговата истина. А не на другите.

— Също и моята.

— Как ли пък не! — Гласът на Джо се беше променил, вече не беше толкова търпелив. — Прекарала си повечето от времето си да планираш една след друга сватби. Започнала си такъв бизнес. Някаква част от теб вярва в това.

— Вярвам в брака за някои хора.

— Но не за себе си? — Когато стана ясно, че не се каня да отговоря, той каза: — Разбира се, че не. Двамата най-важни мъже в живота ти са ти ударили един-два яки юмука по време, когато не си можела да се защитиш. — След което добави разпалено: — Искан ми се да се върна назад и да ги сритам по задниците.

— Не можеш. Баща ми почина, а Брайън не си заслужава.

— И все пак може да го сригам някой ден. — Хватката на Джо върху мен се промени, ръцете му станаха по-дръзки, по-интимни. Небето беше станало кърваво-оранжево, горещият вечерен въздух ухаеше остро на лантана. — Кога, според теб, ще си готова за друга връзка?

В наелектризираната тишина, която последва, не посмях да му кажа какво наистина мисля... че предъвкването на горчивите стари спомени ми е напомнило колко много исках да избегна да се обвързвам с него.

— Когато намеря правилния мъж — отвърнах накрая.

— И какъв точно трябва да е той?

Стегнах се, когато почувствах пръстите му да се плъзгат под закопчалката на сутиена ми.

— Независим — казах аз. — Някой, който е съгласен, че не трябва да преживяваме всичко заедно. Мъж, който не възразява да имаме различни интереси и различни приятели, и различни домакинства. Защото обичам през повечето време да съм сама...

— Това, което току-що описа, не е връзка, Ейвъри. А приятелство със секс без емоционално обвързване.

— Не, аз нямам нищо против да бъдем двойка. Просто не искам една връзка да доминира всичко.

Бяхме спрели отстрани на басейна, гърбът ми опираше в стената. Пръстите на краката ми почти не докосваха дъното, което ме караше да стоя притисната към силната извивка на раменете му. Наведох поглед и се хванах, че гледам гърдите му, очарована от начина, по който водата бе затъмнила и загладила косъмчетата.

— Звучи напълно като матрицата, която си имала с Брайън — чух го да казва.

— Не напълно — опитах се да се оправдая. — Но да, нещо подобно. Знам, че това е правилното за мен.

Почувствах сръчно дръпване на сутиена, тежките подплатени чашки се освободиха. Задъхах се, краката ми запляскаха във водата в опит да се дръпна. Ръцете му се плъзнаха към гърдите ми, галеха ме под водата, дразнеха втвърдените връхчета. Той ме притисна назад към стената, бедрото му се вмъкна между моите.

— Джо — опитах се да протестирам.

— Сега е мой ред да говоря. — Гласът му в ухото ми си беше чист грях. — Аз съм правилният човек за теб. Може да не съм това, което търсиш, но съм това, което искаш. Достатъчно дълго си била сама, скъпа. Време ти е да се събудиш с мъж в леглото. Време ти е за онзи вид секс, който да те простре по гръб, да те вземе и да те остави толкова разтърсена, че да не можеш да налееш сутрешното си кафе. — Той ме придърпа още по-плътно срещу бедрото си, интимният натиск накара коленете ми да отслабнат от желание, докато цапах във водата. — Ще имаш това всяка нощ, всеки път, когато искаш. Аз имам време за теб, както и енергията за това. Ще те накарам да забравиш всички мъже, които си познавала преди мен. Уловката е, че първо трябва да ми повярваш. Това е трудната част, нали? Не можеш да допуснеш някого прекалено близко. Защото човек, който те познава така, може да те нарани...

— Достатъчно. — Блъснах го несръчно, исках да го накарам да млъкне.

Главата му се сведе и той ме целуна отстрани по врата, като използва езика си, карайки ме да се сгърча. По средата на извиването и пляскането вклини и двата си крака между моите и плъзна ръка по задника ми. Изскимтях, когато ме повдигна срещу себе си, тук, карайки ме да усетя колко е голям, колко е готов, и всичките ми усещания да се фокусират върху онзи твърд, мъчително желан натиск.

Стиснал косата ми с ръка, Джо намери устата ми и ме целуна дълбоко и жадно. Другата му ръка продължаваше да притиска хълбоците ми към неговите, принуждавайки ме да се нося в неговия еротичен, многообразен ритъм, а аз не можех да повярвам колко безбожно безсрамен е и колко приятно е горещото му и твърдо тяло до моето. Беше преднамерен, правеше точно това, което му е приятно, подхранвайки всяко удоволствие с първична похот.

Когато удоволствието се увеличи, вече не издържах, трябваше да обвия крака около него, нервите ми крещяха „да, да, сега“, и нищо нямаше значение, освен ръцете и устата, и тялото му, начинът, по който ме превзема, доставяйки все повече и повече удоволствия на поразените ми сетива. Единственото, което исках, беше да го целувам и да се гърча срещу тази неумолима твърдост, и исках това толкова отчаяно, чувството, което бе започнало да се надига към мен с интуитивна сила...

— Скъпа, не... — каза Джо дрезгаво, като се отдалечи с потръпване. — Не тук. Почакай. Това не е... не.

Притисната към стената на басейна, аз го гледах неразбиращо и изпълнена с ярост. Не можех да мисля логично. Бях възбудена и крайниците ми пулсираха. Мозъкът ми започна бавно да схваща, че няма да свършим.

— Ти... ти...

— Знам. Съжалявам. По дяволите. — Като дишаше тежко, той се извърна, мускулите на гърба му се издуха и се очертаха релефно. — Не мислех да се стига толкова далеч.

Известно време бях неспособна да говоря от гняв. По някакъв начин този мъж ме беше накарал да му се доверя и да стана още по-язвима, отколкото съм била с друг, а после, след като ме бе докарал до полуда от сексуално неудовлетворение, беше спрял в последната минута. *Садист*. Проправих си път към по-плитката част на басейна и се опитах да закопчея сутиена си отзад. Но бях разтреперана и с несигурни ръце, а мократа ми риза упорито залепваше към кожата ми.

Джо дойде зад мен и провери пръсти под ризата.

— Обещах, че ще я караме бавно — прошепна той, докато закопчаваше сутиена ми. — Но изглежда не мога да отлепя ръцете си от теб.

— Не трябва да се безпокоиш за това сега — казах разпалено. — Защото няма да те докосна и с триметров прът, освен ако не висиш от ръба на скала, а и тогава ще използвам пръта, за да те *набия*.

— Съжалявам... — Джо понечи да обвие ръце около мен изотзад, но аз го отблъснах и се отдалечих, пръскайки вода във всички посоки. Той ме последва, като продължи извинително: — След като първият ни път стана така, не можех да позволя втория ни път да се случи в плувен басейн.

— Няма да има втори път. — Измъкнах се от водата. Чувствах мокрите си дрехи като бронирана ризница. — Няма да вляза в къщата в този вид. Трябва ми хавлиена кърпа. И чантичката ми, която е на кухненския плот. — Седнах на един шезлонг, опитвайки се да гледам с колкото е възможно повече достойнство, докато водата се оттичаше по мен.

— Ще донеса. — Джо направи пауза. — Относно вечерята...

Изгледах го унищожително.

— Забрави за вечерята — произнесох бързо. — Прибирам се веднага.

След като той донесе хавлиени кърпи и се избърсах как да е, отидох до колата си, а Джо ме следваше по петите. Косата ми беше на фитили, дрехите ми лепнеха. Вечерният въздух беше още топъл, а аз бях загрята, направо вдигах пара. Когато седнах на седалката в колата си, усетих как тапицерията се просмуква с водата от дрехите ми. Ако интериорът на автомобила ми мухляса, помислих си ядосано, щях да го накарам да плати за претапициране на седалките.

— Почакай. — Джо хвана единия край на вратата, преди да успея да я затворя. За мое възмущение, той не изглеждаше ни най-малко разкаян. — Ще вдигнеш ли телефона, когато ти се обадя? — попита той.

— Не.

Това сякаш не го изненада.

— Тогава ще дойда у вас.

— Не, благодаря. Достатъчно грубости претърпях от теб.

От начина, по който прехапа долната си устна, можех да кажа, че се опитва да съдържа саркастичен коментар. Губейки битката, той произнесе:

— Ако се бях държал грубо с теб малко по-дълго, сега щеше да си много по-щастлива.

Пресегнах се към вратата на колата и я затворих с трясък. След което му показах среден пръст през прозореца. Когато запалих двигателя, Джо се извърна... но не и преди да видя усмивката му.

[1] Обичам те (исп.). — Б.пр. ↑

13.

Неделя вечер мина без думица от Джо. Както и понеделник вечер. Чаках с нарастващо нетърпение да се обади. През цялото време носех телефона навсякъде с мен, хвърляйки се върху него при всяко обаждане или съобщение.

Нищо.

— Не ми пука дали ще звънеш, или не — промърморих, поглеждайки мълчаливия телефон, който се зареждаше. — Ако трябва да бъда честна, не би могло да ме интересува по-малко.

Което беше лъжа, разбира се, но ми беше приятно да го казвам.

Истината беше, че не можех да спра да преживявам онези безтегловни мигове с Джо в басейна, спомена, който ме караше да се свивам, натрапчив и безумно приятен. Начинът, по който той ми беше говорил... искрено, без да ми спестява нищо, чувствено и сексуално... бях усетила как думите му проникват в мен направо през кожата. И обещанията, които ми даваше... дали някое от тях бе възможно?

Идеята да оставя нещата с него да се случат, беше ужасяваща. По-силни чувства. По-високо летене. Не знаех какво ще стане след това, какви вътрешни механизми могат да бъдат разстроени от височината, какво количество кислород ще бъде отнето от кръвта ми. И дали безопасното кацане съществува като опция.

В четвъртък сутринта трябваше да насоча целия си фокус върху Холис Уорнър и дъщеря ѝ Бетани, които посещаваха студиото за първи път. Райън ѝ беше направил предложение през уикенда и от онова, което Холис ми беше казала по телефона, Бетани е била възхитена от идеята с пясъчния замък. Уикендът бил романтичен и приятен, и току-що сгодената двойка обсъждала възможни дати за сватба.

За мой ужас — както и за ужас на София — Уорнърови искаха церемонията да се състои след четири месеца.

— Ограничени сме от времето — каза ми Бетани и ръката ѝ се плъзна по равния ѝ корем. — Четири месеца е всичко, с което

разполагаме, преди да проличи прекалено много за сватбената рокля, която искам.

— Разбирам. — Изражението ми остана безизразно. Не смеех да погледна София, която седеше наблизко със скечпада си, но знаех, че тя сигурно си мисли същото: никой не може да направи мегасватба за такъв срок. Всяко прилично място щеше да бъде ангажирано, същото можеше да се каже и за добрите търговци и музиканти. — Обаче — продължих аз, — такава тясна времева рамка ще ограничи възможностите ни. Обмисляли ли сте първо да родите бебето? По този начин...

— *Не.* — Бетани ми хвърли смразяващ син поглед. В следващия момент лицето ѝ се отпусна и тя се усмихна сладко. — Аз съм старомодно момиче. За мен сватбата трябва да се направи преди бебето. Ако това ще означава сватбата да е малко по-малка, с Райън не възразяваме.

— Аз обаче възразявам срещу по-малка сватба — намеси се Холис. — Всичко по-малко от четиристотин души гости е неприемливо. Този случай ще покаже на Старата гвардия, че ние сме семейство, с което трябва да се съобразяват. — Тя ми хвърли лека усмивка, която не се връзваше със свирепия ѝ неподвижен поглед. — Това е сватбата на Бетани, но е моето шоу. Искам всички да го запомнят.

Това не беше първият път, в който съм организирала сватба, в която хората предлагат различен дневен ред. Но беше първият път, в който майката на булката толкова откровено признаваше, че иска да превърне събитието в свое шоу.

Сигурно не беше лесно да израснеш в сянката на такава майка. Някои от децата с доминиращи родители ставаха после боязливи и несигурни, опитвайки се отчаяно да не привличат внимание. Бетани явно бе направена от същото кораво тесто. Макар да искаше стилна сватба, беше ясно, че най-много от всичко държи на експедитивността. Не можех да не се запитам дали не се боеше, че Райън може да се измъкне от примката.

Майката и дъщерята седяха една до друга на синия диван, с прехвърлени по един и същи начин крака. Бетани бе великолепна млада жена, стройна и гъвкава, косата ѝ беше дълга, бяло руса и напълно права. На лявата ѝ ръка проблесна годежен пръстен с голям

диамант, когато тя праметна грациозно ръка върху облегалката на дивана.

— Майко — обърна се тя към Холис, — двамата с Райън вече решихме, че ще каним само гости, с които сме лично свързани.

— А *моите* лични връзки? Бивш президент и първа дама...

— Няма да ги каним.

Холис погледна дъщеря си така, сякаш тя не се чуваше какво говори.

— Разбира се, че ще ги поканим.

— Била съм на сватби със Сикрет сървис, мамо. С обучени да надушват бомби кучета, с магнитомери, всичко заключено в радиус от осем километра... Райън няма да се съгласи с това. Не мога да го притискам и за това.

— Защо никой не се притеснява, че притиска *мен*? — попита Холис и се засмя ядосано. — Всички знаят, че майката е домакинята на сватбата.

— Това не означава, че можеш да тиранизираш всички, като правиш каквото си поискаш.

— Аз съм тази, която тиранизират. Аз съм тази, която се опитват да изтласкат.

— Чия е тази сватба? — попита Бетани. — Ти си имала своята сватба. Трябва ли да имаш и моята?

— Моята не беше *нищо* в сравнение с това. — Холис ми хвърли скептичен поглед, сякаш да покаже колко невъзможна е дъщеря ѝ. — Бетани, знаеш ли колко много неща имаш в живота си, които аз не съм имала?

— Разбира се, че знам. Ти не спиращ да говориш за това.

— Никой няма да бъде изтласкан — намесих се бързо. — Всички имаме една и съща цел — да направим за Бетани сватбата, която заслужава. Да изясним договорните задължения и след това можем да започнем да работим по списъка с главните гости. Сигурна съм, че можем да намерим начин да го окастрим. Ще се консултираме с Райън, разбира се.

— Не съм ли аз тази, която трябва да реши... — започна Холис.

— Сигурна съм, че можем да покажем Бетани като булка на месеца в списанията „Южняшки сватби“ и „Модерна булка“ — прекъснах я аз, като се опитах да я разсея.

— Както и в „Тексаска булка“ — добави София.

— Да не споменаваме някои местни медии, които ще бъдат изпратени да отразят събитието — продължих. — Първо ще започнем с неустойимо описание...

— Всичко това ми е известно — намеси се Холис раздражено. — Интервюирали са ме безброй пъти за моите галаприеми и събития за набиране на фондове.

— Майка ми знае всичко — каза Бетани със саркастичен тон.

— Един от най-привлекателните аспекти на тази история — казах аз — е радостта на майка и дъщеря, които планират заедно сватбата, докато дъщерята очаква собствено дете. Това може да е страхотна въдица за...

— Няма да споменаваме бременността — прекъсна ме решително Холис.

— Защо не? — попита Бетани.

— Старата гвардия няма да одобри. За тези ситуации се е мълчало и са се крили, което и сега според мен е най-добрият начин.

— Не съм те питала — сопна ѝ се Бетани. — Не съм направила нищо, от което да се срамувам, и няма да го крия. Женя се за бащата на детето си. Ако на старите кучки не им харесва, ще трябва да се опитат да живеят в двайсет и първи век. Освен това коремът ми ще личи по времето, когато сватбата ще се състои.

— Ще се наложи да следиш за килограмите си, скъпа. Това, че трябва да се яде за двама, е мит. По време на цялата си бременност наддахдох само седем и половина килограма. А ти отсега изглеждаш пухкава.

— Бетани — извика София с изкуствено радостен тон, — двете е теб ще си уговорим време за обсъждане на оригинални идеи и цветови решения.

— И аз ще дойда — каза Холис. — Идеите ми ще ви харесат.

* * *

След като Уорнърови излязоха от студиото, двете със София се отпуснахме на дивана и изпъшкаме едновременно.

— Чувствам се сякаш ме е блъснала кола — казах аз.

— Дали така ще се държат през цялото време?

— Едва сега започва. — Вперих очи в тавана. — Предполагам, че до момента, в който започнем да правим плана за разполагане на гостите, вече ще има пролята кръв.

— Кой е Старата гвардия? — попита София. — И защо Холис непрекъснато говори за него?

— Не е *той*, а *те*. Група по-възрастни, влиятелни семейства, които искат нещата да останат каквито са били. Стара гвардия може да има в обществото, политиката, спортните организации, почти във всяка група, за която се сетиш.

— О, а аз си мислех, че говори за някого от армията, когото познава.

Може би заради заядливата среща, която току-що бяхме провели, и внезапното облекчение от напрежението, но невинната забележка на София ми се видя невероятно забавна. Разсмях се.

В този миг към мен полетя възглавница и ме цапардоса по лицето.

— Това пък защо е? — поисках да знам.

— Смееш ми се.

— Не се смей на теб, а на това, което каза.

Уцели ме втора възглавница. Изправих се и я хвърлих към нея. Като се кискаше неудържимо, София се облегна върху облегалката на дивана. Наведох се и я затиснах с възглавницата, приклякайки, когато тя се опита отново да ме удари.

Бяхме толкова улисани, че не забележахме кога входната врата се е отворила и затворила.

— Ъ-ъ... Ейвъри? — дойде гласът на Вал. — Донесох сандвичи за обяд и...

— Остави ги на плота — извиках аз и се наведох над дивана, като продължих да бъхтя София. — Имаме среща на изпълнителните директори. — *Фрас*.

София предприе контраатака, докато аз се хвърлих към възглавниците на дивана. *Фрас*. *Фрас*.

— Ейвъри. — Нотката в гласа на Вал накара сестра ми да спре. — Имаме посетител.

Надигнах глава и погледнах над облегалката на дивана. Очите ми се разшириха, когато видях Джо Травис да стои до вратата.

Ужасена се отпуснах на дивана и се скрих от погледа му. Лежах там и сърцето ми биеше оглушително. Беше тук. Беше дошъл, както предупреди, че ще направи. Почувствах се замаяна. Защо не беше избрал момент, когато съм спокойна и с професионално поведение, вместо да ме заварва насред бой с възглавници със сестра ми, сякаш сме дванайсетгодишни.

— Изпускахме парата — чух София да казва, все още задъхана.

— Може ли да гледам? — попита Джо.

— Мисля, че засега свършихме.

Джо заобиколи мебелите и застана над мен, докато продължавах да лежа по гръб. Погледът му мина бързо по дължината на тялото ми. Бях облечена с друга от безформените си, но скъпи рокли, черна и без ръкави. Въпреки че по принцип ми стигаше до средата на прасеца, тя се бе вдигнала над коленете, когато се бях строполила на дивана.

Не можех да го погледна, без да си спомня последния път, когато бяхме заедно, начина, по който се бях извивала, бях го целувала и му бях разказала всичко. Изчервих се от унижение от главата до пръстите на краката. По-лошото беше, че Джо се усмихна, сякаш разбра точно какво е предизвикало неудобството ми.

— Имаш страхотни крака — произнесе той, когато се пресегна и пръстите му се обвиха около моите. Бях издърпана е невероятна лекота. — Казах ти, че ще дойда — прошепна той.

— Щеше да е хубаво да беше предупредил по-отрано. — Издърпах бързо ръката си от неговата и оправих роклята си.

— И да ти дам възможност да избягаш? — Той отметна назад един кичур от косата ми, който бе паднал над очите, и сложи друг зад ухото ми с фамилиарност, която не можеше да се сбърка. Осъзнавайки погледите на Вал и София, прочистих гърлото си и произнесох с професионален тон:

— С какво мога да ти помогна?

— Минах да видя дали искаш да излезем за обяд? Има един кахунски ресторант в центъра, който не е модерен, но храната е хубава.

— Благодаря, но Вал вече е донесла сандвичи.

— За теб не съм донесла нищо, Ейвъри — извика Вал от кухнята. — Само за мен и София.

По дяволите. Погледнах над раменете на Джо, за да се провикна към Валъри, но тя ме игнорира, занимаваше се с нещо в кухнята.

София ми се усмихна, очите ѝ светеха дяволито.

— Иди да обядваш, сестричке. — След което добави: — Можеш да се бавиш колкото искаш — графикът ти е свободен през останалата част от следобед.

— Имах планове. Мислех да прегледам всички служебни разходи.

София хвърли на Джо умолителен поглед.

— Моля те, задръж я колкото се може повече — каза тя и той ѝ се усмихна.

— Ще го направя.

* * *

В кахунския ресторант имаше плотове със столове с метални облегалки от едната страна, а от другата редица сепарета. Атмосферата беше очаквано шумна, въздухът изпълнен с разговори и стържене на прибори по меламинови чинии, потракване на ледени кубчета във високи чаши с подсладен чай. Келнерите носеха подноси с димяща храна: етуфе^[1] с рачешки опашки върху пържени в масло пирожки, „бедно момче“^[2] и други местни изкушения.

За мое облекчение разговорът остана в безопасна територия. Когато описах срещата с Уорнърови, Джо се развесели и прояви съчувствие.

Келнерката донесе поръчката ни, две чинии с риба алектис, пълнена със скариди и рачешко месо, изпечена във фолио, с маслено винен кадифен сос. Всяка хапка беше кремообразна и нежна, стопявайки се върху езика ми.

— Имам скрит мотив да те поканя да излезем днес — каза Джо, докато ядеше. — Трябва да се отбия в един приют за животни и да снимам няколко нови кучета. Искаш ли да дойдеш да ми помогнеш?

— Ще се опитам... но не съм сигурна, че ме бива много с кучета.

— Страхуваш ли се от тях?

— Не, просто никога не е имало кучета наоколо ми.

— Ще е хубаво. Ще ти кажа какво да правиш.

След обяда отидохме до приюта, малка тухлена постройка с многобройни прозорци и бели корнизни. На една табелка с изрисувани

котки и кучета пишеше: „Дружество за спасение на животни «Щастливи опашки».“ Джо извади фотоапарата и един брезентов чувал от багажника на джипа и ние влязохме в приюта. Коридорът беше светъл и приятен, имаше интерактивен екран, където посетителите можеха да разглеждат снимки и описания на наличните животни.

Един възрастен мъж с облак бяла коса излезе иззад гишето да ни посрещне, сините му очи проблясваха, докато се ръкуваше с Джо.

— Мили ли ти звънна за последната група?

— Да, сър. Каза ми, че са ви изпратили четири от един градски приют.

— Тази сутрин пристигнаха още. — Мъжът обърна дружелюбния си поглед към мен.

— Ейвъри, това е Дан — каза Джо. — Той и съпругата му Мили построиха това място преди пет години.

— Колко кучета държите тук? — попитах.

— Средно около сто. Опитваме се да вземаме онези, които не могат да бъдат осиновени на други места.

— Ще отидем отзад и ще се подготвим — каза Джо. — Донеси ни първото, когато си готов, Дан.

— Става.

Джо ме поведе към мястото за обучение в дъното на сградата. Помещението беше просторно, каучуковият под беше на черни и бели квадрати. Покрай едната стена имаше нисък винилов диван. Кош с играчки за кучета и пластмасова детска къщичка за игра.

Като извади „Никона“ от чантата му, Джо сложи един обектив и нагласи светломера и режима на работа. Всичко това бе извършено с бързината и непринудеността на човек, който го е правили милион пъти преди.

— Първо изчаквам няколко минути, за да се запозная с кучето — каза той. — Някои от тях са нервни, особено ако са били пренебрегвани или измъчвани. Важното е да помниш, че не бива да доближаваш кучето веднага и да не навлизаш в неговата територия. Защото тогава ще те възприеме като заплаха. Ти си водачът на глутницата — предполага се, че последователят трябва да дойде при теб. Никакъв зрителен контакт в началото, стоиш спокойно и го игнорираш, докато свикне с теб.

Вратата се отвори и Дан влез с голямо черно куче с парцаливи уши.

— Това е Айви — каза той. — Мелез лабрадор ретривър. Сляпа с едното око, след като била хваната в бодлива тел. Никой не може да ѝ направи хубава снимка заради цвета ѝ.

— Плътното черното е много трудно за светкавица — каза Джо. — Мислиш ли, че тя ще може да се справи, ако закача крушка на тавана?

— Разбира се. Айви е ловджийско куче. Няма да се уплаши от някаква лампа.

Като остави настрана фотоапарата, Джо изчака Айви да отиде при него и да подуши ръката му. Той я погали и я почеса по шията. Здравото ѝ око се притвори от удоволствие и тя запъхтя радостно.

— Кой е добро момиче? — попита Джо, като клекна и я разтърка по гърдите и врата.

Айви отиде до коша с играчките, извади един плюшен крокодил и го занесе на Джо. Той хвърли играчката във въздуха и Айви я хвана ловко. Тя я върна обратно, размахваше опашка ентусиазирано и това се повтори още няколко пъти. Накрая изостави играчката и дойде при мен, душейки с любопитство.

— Искате да се запознаете — обясни Джо.

— Какво трябва да правя?

— Стой спокойно и я остави да ти подуши ръката. След това можеш да я погалиш по муцуната.

Айви подуши полата ми, след това завря студения си нос в ръката ми.

— Здравсти, Айви — прошепнах аз и я погалих. Кучешката челюст се отпусна и тя седна веднага, а опашката ѝ затупа по пода. Здравото ѝ око се затвори, когато продължих да я гая.

По инструкция на Джо вдигнах един светлоотражател, докато той направи няколко снимки на Айви. Тя се оказа благодатен обект за снимане, излегната на червения диван с играчка между лапите.

След нея бяха доведени последователно още три кучета, зайчар мелез, йоркширски териер и чихуахуа с къса козина, за която Дан каза, че била най-трудна за осиновяване. Тя беше бежово бяла, с очарователна муцунка с големи, меки очи, но имаше два големи недостатъка: беше десетгодишна и беззъба.

— Собственикът ѝ трябвало да отиде да живее в дом за възрастни — обясни Дан, когато внесе малкото създание в стаята, — състоянието на зъбите на кучето се влошило, и накрая трябвало да бъдат извадени до един.

— Може ли да оцелее без зъби? — попитах загрижено.

— Стига да яде мека храна. — Дан внимателно остави чихуахуата на пода. — Заповядай, Коко.

Кучето изглеждаше толкова деликатно, че ме прониза тръпка на тревога.

— До каква възраст живеят?

— Това може да изкара пет години, може би и повече. Имаме приятел, неговата чихуахуа живя осемнайсет години.

Коко ни наблюдаваше неуверено. Опашката ѝ тупна веднъж, втори път, в жест на надежда, което накара сърцето ми да се свие. За моя изненада тя дойде при мен в изблик на смелост, миниатюрните лапички заситниха по пода. Наведох се да я взема. Тя почти не тежеше: беше лека като перце. Можах да усетя как сърцето ѝ бие срещу пръстите ми. Когато се разтегна да ме близне по брадичката, видях тънки пукнатини по върха на езика ѝ.

— Защо езикът ѝ е толкова сух? — попитах.

— Не може да го държи в устата си заради липсата на зъби. — Дан излезе от стаята, подхвърляйки през рамо: — Оставям ви да си гледате работата.

Занесох чихуахуата до дивана и я оставих внимателно върху него. Ушите ѝ клюмнаха и тя подви опашка между краката си. Вдигна поглед към мен и започна да диша учестено.

— Всичко е наред — успокоих я аз, отдръпвайки се. — Стой спокойно.

Но Коко изглеждаше силно разтревожена, примъкна се до края на дивана, сякаш се готвеше да скочи и да ме последва. Върнах се и седнах до нея. Когато я погалих, тя изпълзя в скута ми и се опита да се сгуши.

— Колко е любвеобилна само — засмях се аз. — Как да я накарам да седи сама?

— Нямам представа — отвърна Джо.

— Мислех си, че знаеш как да се отнасяш към кучетата.

— Скъпа, няма начин да я убедя, че една винилова седалка е по-удобна от скута ти. Ако продължиш да я държиш, ще увеличи обектива и ще намаля дълбочината на фона колкото е възможно повече.

— Значи фонът ще бъде размазан?

— Да. Опитай се да я накараш да се отпусне. С тези увиснали уши изглежда уплашена.

— Как искаш да изглеждат ушите ѝ?

— Щръкнали и леко напред.

Държах Коко в различни пози, наричах я миличка, ангелче, сладкишче, казвах ѝ, че ако се държи добре, ще я почерпя каквото иска.

— Сега ушите ѝ щръкнали ли са? — попитах.

Устните му се извиха:

— Моите във всеки случай са. — Като клекна, той направи още много снимки, фотоапаратът щракаше без прекъсване.

— Смяташ ли, че някой ще я осинови?

— Надявам се. Не е лесно да накараш някого да вземе възрастно куче. Не му остава много, а здравословните проблеми тепърва идват.

Коко ме погледна с лъскави очички и беззъба усмивка. Усетих как нещо ме бодва при мисълта какво ли ще се случи на това беззащитно и некрасиво създание.

— Ако животът беше по-прост... — чух се да произнасям, — ако бях друг тип човек... щях да те взема вкъщи при себе си.

Щракането на фотоапарата спря.

— Искаш ли?

— Няма значение. Не мога. — Бях изненадана от жалостивата нотка в гласа си.

— Всичко е наред.

— Нямам опит с домашни любимци.

— Разбирам.

Вдигнах Коко и я погледнах. Тя ме гледаше сериозно с онова дребно личице на стара дама, с увиснали лапки и с поклащаща се във въздуха опашка.

— Имаш прекалено много проблеми — казах ѝ аз.

Джо се приближи, изглеждаше развеселен.

— Не си длъжна да я вземаш.

— Знам. Просто... — Засмях се невярващо и кратко. — Някак си не мога да си представя как ще си тръгна оттук без нея.

— Остави я и премисли — каза Джо. — Можеш винаги да дойдеш утре.

— Ако не я взема сега, няма да се върна. — Сложих я в скута си и започнах да галя козината ѝ, чудейки се какво да правя.

Джо седна до мен и ме прегърна през раменете. Мълчеше, остави ме да мисля.

— Джо? — попитах след няколко минути.

— М-да?

— Можеш ли да ми изтъкнеш една разумна причина да взема това куче у дома със себе си? Някаква, каквато и да е? Защото то не е достатъчно едро, за да ме пази, не ми е нужно като обслужващо куче или като пазач на стадо. Така че ми дай една причина. Моля те.

— Ще ти дам три. Първо: едно куче ще ти даде безрезервна обич. Второ: притежаването на куче намалява стреса. Трето... — Ръката му се плъзна и той обърна лицето ми към себе си, палецът му милваше челюстта ми. Погледна в очите ми и се усмихна. — По дяволите, направи го, щом искаш — каза той.

* * *

По пътя към къщи спряхме в магазин за домашни любимци, за да купим храна. Заедно с основните неща взех една пазарска торба с мрежести страни и мека подплата. Веднага щом сложих Коко в нея, тя се настани удобно и провря глава през отвора. Сега бях жена с кученце в чанта, само дето вместо пухкав померан или миниатюрно пуделче, моето беше беззъба чихуахуа.

Студиото беше празно и тихо, когато пристигнахме. Джо пренесе нещата ми от колата, включително щайга за домашни любимци, и подаръка — кутия с кучешка храна. Сложих дунапренова постелка и меко одеялце в щайгата. Коко пропълзя в нея с готовност.

— Иска ми се да я изкъпя — казах аз, — но тя и без това е прекалено възбудена. Ще я оставя да свикне с новото обкръжение.

Джо сложи кутията с кучешка храна на плота.

— Вече звучиш като експерт.

— Хм! — Започнах да складирам консерви в кухненския килер.
— София ще ме убие. Трябваше да я попитам, преди да правя това. Само дето тя щеше да каже „не“, а аз въпреки това щях да донеса Коко вкъщи.

— Кажи й, че съм те притиснал.

— Не, тя знае, че не бих направила нещо, ако наистина не го искам. Но благодаря за предложението да поемеш отговорността.

— Винаги. — Джо направи пауза. — Сега ще тръгвам.

Обърнах се да го погледна, нервите ми пищяха в очакване, когато той се приближи.

— Благодаря за обяда — казах аз.

Погледът му се плъзна по мен.

— Аз ти благодаря, че дойде да ми помогнеш в приюта. — Той ме прегърна и ме притисна към коравите си мускули. Ръцете ми се вдигнаха по гърба му. Чистият му земен аромат ми беше познат и той беше сто пъти по-добър от всеки парфюм. След малко ме пусна и си тръгна.

— Чао, Ейвъри — дойде дрезгавият му глас.

Гледах го с разширени очи, докато вървеше към вратата.

— Джо...

Той спря с ръка на бравата и погледна през рамо.

— Няма ли... — Изчервих се, преди да продължа: — Няма ли да ме целунеш?

Той ми хвърли мрачна усмивка:

— Не. — И си тръгна, затваряйки внимателно вратата подир себе си.

Докато продължавах да гледам след него с възмущение, Коко надникна с любопитство от щайгата си.

— Какво е това? — попитах гласно, крачейки в малки окръжности. — Изведе ме на обяд и ме върна тук с чихуахуа втора употреба, и като връх на всичко няма целувка за довиждане, нито пък споменаване кога ще се обади... Що за игра играе този човек? Това изобщо среща ли беше?

Коко ме гледаше очаквателно.

— Гладна ли си? Жадна ли си? — Посочих един ъгъл в кухнята.
— Купичките ти са ей там.

Тя не помръдна.

Тънката ѝ опашка се поклати.

След като прехвърлих каналите на телевизора, попаднах на епизод от телевизионен сериал, който двете със София следяхме. Въпреки мелодраматичното въртене на очи и прически и грим от осемдесетте, историята беше пристрастяваща. Трябваше да разбере как завършва.

— Телевизионните сериали учат на важни уроци от живота — беше ми казала София веднъж. — Например ако си в любовен триъгълник с двама красиви мъже, които никога не носят ризи, не забравяй, че този, когото отхвърлиш, ще се озлоби и ще устрои заговор срещу теб, за да те съсипе. А ако си красива, но бедна и малтретирана, има голяма вероятност да се превърнеш в кучка с друг мъж, който те завежда на мястото, което заслужаваш във влиятелно семейство.

Забавлявах се като четях английските субтитри на Коко, влагайки силно чувство в диалозите: „Кълна се, че ще си платиш добре за тази обида!“ и „Сега трябва да се бориш за тази любов!“. Докато пръсках езика на Коко с минерална вода по време на рекламните, казах:

— Я почакай. Ти не се нуждаеш от превод. Ти си чихуахуа. Вече говориш испански.

Чувайки входната врата да се отваря и затваря, хвърлих поглед от дивана. София влезе. Изглеждаше скапана.

— Какво става? — попитах.

— Помниш ли мъжа от курса по въртене?

— Велоергометър двајсет и две?

— Ъ-хъ. Излязохме за по едно питие. — Тя въздъхна. — Беше *отвратително*. Разговорът блокираше непрекъснато. Беше по-скучно, отколкото да гледаш узряване на банан. Единственото, което прави този човек, е да тренира. Не обича да пътува, защото така му се нарушавал графикът. Не чете книги, не се интересува от новини. Но най-лошото е, че непрекъснато гледаше мобилния си телефон през този час. Кой мъж чете есемесите си по време на среща? Най-накрая оставих двајсет долара на масата да си платя моята част от сметката и казах, че не искам да се меся във времето му за телефона. И си тръгнах.

— Много съжалявам.

— Сега не мога да се наслаждавам дори да гледам мускулите му, докато тренираме. — София включи телефона си да се зарежда. — А

как мина твоят обяд?

— Страхотна храна.

— Ами Джо? Добре ли прекарахте? Очарователен ли беше?

— Забавно беше. Но трябва да ти призная нещо.

Тя ме погледна очаквателно.

— Да?

— След обяда отидохме да пазаруваме.

— Какво?

— Легло и каишка за куче.

Веждите ѝ се вдигнаха.

— Малко извратено като за първа среща.

— Леглото и каишката са за истинско куче — поясних аз.

Лицето на София пребледня.

— Чие?

— Наше.

Заобикаляйки дивана, София ме погледна невярващо. Погледът ѝ падна върху чихуахуата в скута ми. Коко се притисна към мен и се разтрепери.

— Това е Коко — обявих.

— Къде е кучето? Единственото, което виждам, е къртица с изпъкнали очи. И мога да я подуша оттук.

— Не я слушай — казах на Коко. — Просто се нуждаеш от подобър стилист.

— Попитах те веднъж дали не искаш да си вземем куче, и ти каза, че това е ужасна идея!

— Бях права. Ужасна идея е, ако говорим за куче с нормални размери. Но това е перфектно.

— Мразя чихуахуа! Три от лелите ми имат такива. Те се нуждаят от специална храна и специални каишки, и специални стълбички, за да се качват на кушетката, освен това пишкат по петстотин пъти на ден. Ако имаме куче, искам такова, което да тича заедно с мен.

— Ти не тичаш.

— Защото нямам куче.

— Сега имаме.

— Не мога да тичам с чихуахуа! Тя ще предаде богу дух след половин миля.

— Както и ти. Виждала съм те как тичаш.

София изглеждаше разярена.

— Ще изляза и аз ще купя куче. Истинско куче.

— Добре, иди. Донеси половин дузина.

— Може и да го направя. — Тя се намръщи. — Защо езикът ѝ е изплезен така?

— Няма зъби.

Погледите ни се сблъскаха в наелектризираната тишина.

— Не може да държи езика си в устата — продължих аз, — така че е хронично сух. Но една дама в магазина за домашни любимци предложи да го масажираме с органично кокосово масло всяка вечер и да го пръскаме с минерална вода през деня... какво толкова смешно има?

София беше започнала да се задушава от смях. Всъщност тя едва можеше да говори, толкова силно сумтеше и хъхреше.

— Имаш такива високи стандарти. Обичаш красиви, изискани неща. А това куче е толкова противно и дръгливо, и... Мили боже... страшна грозотия. — Сядайки до мен, тя протегна ръка към Коко, за да я подуши. Кучето я помириса и ѝ позволи да го погали.

— Не е противно. Просто не е красиво в обичайния смисъл на думата.

— И какво ще рече това?

— Че е красиво по свой си начин. Като Кейт Бланшет или Мерил Стрийп.

— Джо ли те убеди в това? Правиш го заради него, да те помисли за състрадателна.

Изгледах я високомерно.

— Знаеш, че никога не съм искала някой да ме мисли за състрадателна.

София поклати глава примирено.

— Хайде, Мерил Стрийп — каза тя на Коко, опитвайки се да я издърпа от скута ми. — Ven aquí^[3]. — Коко се сви назад и задиша тревожно.

— Астматична грозотия — каза София и се отпусна отново на дивана с въздишка. — Майка ми пристига утре — каза тя след малко.

— Боже, пак ли дойде време? — Направих физиономия. — Вече?

На всеки два-три месеца майката на София, Аламеда, ни идваше на гости от Сан Франциско за една нощ. Тези посещения

представляваха винаги часове наред безмилостни разпити за приятелите на София, здравето ѝ, работата ѝ и сексуалните ѝ занимания. Аламеда никога не бе простила на дъщеря си, че е отишла толкова далеч от семейството си и че се е разделила с един млад мъж на име Луис Орисага.

Цялото семейство — саркастичен смях — на София се беше опитвало да я притисне да се омъжи за Луис, чиито родители били уважавани и богати. Според София Луис бил надменен и егоистичен, и освен това ужасен в леглото. Аламеда ме обвиняваше, че съм помагала на София да изостави Луис и да започне нов живот в Хюстън. В резултат на това Аламеда едва успяваше да се държи цивилизовано в мое присъствие.

Заради София се опитвах да бъда мила с Аламеда. В известен смисъл изпитвах симпатия към нея, както към всеки друг, наранен от баща ми. Тъй като не можеше да намери отдушник на гнева си към бившия си съпруг, тя бе превърнала София в изкупителна жертва. Знаех как се чувства, даже много добре. София беше винаги депресирана ден-два след гостуването на майка си.

— Тук ли ще отседне?

— Не, нали знаеш, че не обича да спи на разтегателния диван. Заболявал я гърбът. Ще се регистрира в хотела утре следобед и ще дойде тук за вечеря в пет.

— Защо не излезете някъде навън за вечеря?

София отпусна глава на гърба на кушетката и я завъртя отрицателно.

— Иска аз да ѝ стотвя, така че да може да ми каже след това, че нищо не е било както трябва.

— Как искаш — да изляза, или да остана, докато е тук?

— По-добре остана. — След което добави с колеблива усмивка: — Добра си в отклоняването на стрелите.

— Ще се опитам. — Изпитах прилив на обич към нея. — Винаги, София.

[1] Ястие с ориз и миди, популярно най-вече в Югозападна Луизиана. — Б.пр. ↑

[2] Традиционен сандвич в Луизиана със скариди и омари в хрупкава франзела. — Б.пр. ↑

[3] Ела тук (исп.). — Б.пр. ↑

14.

След обсъждането на проблемите и идеите, София предложи две концепции за сватбата на Уорнърови. Първата беше традиционна официална сватба, идеално осъществима и впечатляваща. Щеше да последва внушителна церемония в методистката църква „Мемориал драйв“, а флотилия от перленобели лимузини щеше да превози гостите до залата за приеми в кълтри клуба на „Ривър Оудс“, украсена с кристали и рози. Щеше да е изискано и елегантно, от онези събития, които всеки би очаквал. Но не и това, което ние бихме искали Уорнърови да изберат.

Вторият план за сватба беше абсолютно разбиващ. Мястото беше „Филтър Билдинг“ на езерото Уайт рок, близо до Далас. Историческата сграда беше с поразителен, обърнат към водата индустриален дизайн, тухлен градеж върху конзоли, открити подпорни конструкции от желязо и много прозорци с изглед към езерото. Беше почти сигурно, че Райън ще одобри мястото, което щеше да се понрави на архитектурния му вкус.

Вдъхновена от сградата от времената на Депресията, София си представяше пищна сватба в стил „Гетсби“ в кремаво, бронзово и златно, с шаферки в рокли с ниски талии и нанизы от мъниста, а мъжете във вечерни костюми. Масите щяха да бъдат застлани с покривки, обшити с мъниста, а украсите от цветя щяха да представляват композиции от орхидеи и пера. Гостите щяха да бъдат транспортирани от хотел в Далас до езерото Уайт рок в редица ретро автомобили Ролс ройс и Пиърс-Ароу.

— Ще го направим дръзко — каза София. — Пъстро, но модерно. Искаме да е вдъхновено от ерата на джаза, без да се придържаме прекалено стриктно към това, иначе ще изглежда като маскарадно парти. — Екипът в студиото единодушно одобри концепцията стил „Гетсби“

С изключение на Стивън.

— Всички знаете, че Гетсби е трагичен образ, нали? — попита той. — Лично на мен не би ми харесала сватба, базирана на темите за власт, алчност и предателство.

— Колко жалко! — София направи физиономия. — Толкова би ти подходило!

Вал се намеси, преди двамата да започнат да се препират:

— „Великият Гетсби“ е една от онези книги, за които всички са чували, но никой не е чел.

— Аз съм я чел — отвърна Стивън.

— Защото в гимназията са го изисквали — изсумтя презрително София.

— Не, за свое собствено удоволствие. Това се казва литература. Трябва да опиташ някой път, ако успееш да се откъснеш от испанските сапунени опери.

Веждите на София се отпуснаха надолу.

— Кой ти е казал за тях?

— Аз — признах смутено. — Съжалявам, София... не си дадох сметка, че искаш да го държим в тайна.

— Отсега нататък — натърти тя — не му казвай *нищо* за мен.

— Добре. — Погледнах я извинително, а на Стивън хвърлих унищожителен поглед. Той ме игнорира, вземайки телефона си. — Ще проведа няколко разговора. Ще съм навън. Не мога да слушам всичките тези глупости.

— Бъдете снизходителни към него днес — обади се Танк веднага, след като Стивън се отдалечи достатъчно. — Той и гаджето му скъсаха през уикенда.

Очите на София се разшириха.

— Той има гадже?

— Започнаха да излизат преди няколко седмици. Но в неделя гледали футболен мач у тях, тя внезапно изключила звука и каза на Стивън, че според нея не бивало повече да се виждат, защото на него не можело да се разчита в емоционално отношение.

— Той какво отвърнал?

— Попитал дали не може да почака с този разговор до полувремето.

При изпълнените ни с възмущение погледи Танк каза оправдателно:

— Играеха „Каубоите“.

На вратата се позвъни.

— Това е мама — въздъхна София.

— Всички ръце на оръжията! — казах аз, шегувайки се само отчасти. Тъй като всички в студиото бяха срещали Аламеда при предишните ѝ идвания, не губиха време да приберат по най-бързия начин принадлежностите си, за да си тръгнат. Никой нямаше желание да води любезни разговори с жена, лишена напълно от чувство за хумор. Приказките с нея бяха все едни и същи, вечни оплаквания, скрити под други оплаквания, като комплект от кукли матрьошки.

София стана, придърпа тюркоазеното си горнище и отиде неохотно да посрещне майка си. Изправи рамене, преди да отвори вратата, и произнесе весело:

— Мамо! Как беше пътуването? Как...

След което се дръпна рязко назад, сякаш се бе сблъскала с надигаща се кобра. Без да мисля се надигнах от дивана и отидох при нея. Лицето на сестра ми беше останало без цвят, с изключение на яркорозовите петна на всяка от страните ѝ, като сигнални флагове, причинени от паническа тревога.

Аламеда Кантера беше на прага, изглеждаше както винаги, очите ѝ бяха студени, а устата горчиво свита като на човек, измамен от живота. Иначе беше привлекателна жена, фигурата ѝ беше дребна и спретната в сако и дънки, и яркорозова блуза. Гъстата ѝ черна коса беше вдигната и събрана отзад на тила в стегнат кок. Неподходящ стил за човек, чиито твърди черти можеха да бъдат прикрити с нещо омекотяващо около краищата. Но на млади години, преди Ели да я озлоби, сигурно е била красива.

Тя водеше някого със себе си, млад мъж около дваисетте. Беше чернокос, с малко тежка структура, късото му, но мускулесто тяло бе в панталон цвят каки и закопчана до горе риза. Макар да беше красив, изражението му говореше за самодоволен, коварен мачо, от тези, които инстинктивно не харесвах.

— Ейвъри, това е Луис Орисага — прошепна София.

Мамка му, помислих си.

Въпреки че познавах Аламеда, не можех да повярвам, че е довела бившия приятел на дъщеря си тук, непоканен и *силно* нежелан. Без да е проявявал физическо насилие, Луис беше упражнявал контрол над

София по всички други възможни начини, решен да угаси всяка искрица независимост.

Явно никога не му беше хрумвало, че София може да не е била щастлива във връзката им. За него беше шок, когато тя прекрати отношенията им и се премести в Хюстън, за да започне бизнес с мен. Беше изпаднал в ярост, която го бе довела до тежко пиянство, многобройни побоища по баровете и чупене на мебели. След по-малко от година той се беше оженил за седемнайсетгодишно момиче. Имали дете, беше информирала Аламеда сестра ми при едно от посещенията си, като не спираше да говори, че това трябвало да бъде нейно внуче, и че София трябвало да има бебе.

— Защо си тук? — обърна се София към Луис. Тя звучеше толкова по младежки и уязвима, че се изкушавах да я блъсна назад и да затръшна вратата пред тези двамата, за да я оставят на мира.

— Поканих Луис да ме придружи — отвърна Аламеда агресивно-весело, очите ѝ бяха като на птица. — Скучно е да шофирам през целия този път сама, а трябва да го правя, тъй като ти *никога* не идваш да ме посетиш, София. Казах на Луис, че никога не е напускал сърцето ти... затова все още си сама.

— Но ти си женен — каза София с объркан поглед.

— Вече сме разведени — отвърна Луис. — Дадох на съпругата си прекалено много. Бях прекалено добър към нея. Всичко това я разглези и я накара да пожелае да ме остави.

— Разбира се — не успях да се сдържа да не подхвърля.

Коментарът ми беше напълно игнориран.

— Имам син, Бернардо... — каза Луис на София.

— Най-красивото дете — припя Аламеда.

— Почти двегодишен е — продължи Луис. — Вземам го всеки втори уикенд. Нужна ми е помощ, за да го отгледам.

— Ти си най-късметливското *момиче*, миличка — каза Аламеда на София. — Луис е решил да ти даде още един шанс.

Обърнах се към София:

— Ударила си джакпота — казах сухо.

Тя беше прекалено разтърсена, за да се усмихне.

— Трябваше първо да ме попиташ, Луис — каза тя. — Когато напусках Хюстън те предупредих, че не искам да те виждам повече.

— Аламеда ми обясни всичко — отвърна той. — Сестра ти те е убедила да се преместиш, когато си страдала след смъртта на баща ти. Не си знаела какво правиш.

Отворих уста да възразя, но София ми изшътка да замълча, без дори да ме поглежда.

— Луис — каза тя, — знаеш защо заминах. Никога няма да се върна при теб.

— Нещата са различни. Аз се промених, София. Сега знам как да те направя щастлива.

— Тя вече е щастлива! — избухнах аз.

Аламеда ме изгледа презрително.

— Ейвъри, това не те засяга. Това са семейни работи.

— Не бъди груба с Ейвъри! — София се изчерви от гняв. — Тя е моето семейство.

Последва залп от испанска реч, тримата заговориха едновременно. Не можах да схвана повече от няколко думи. В дъното Рий-Ан, Вал и Танк чакаха с чанти и лаптопи.

— Нужда от помощ? — попита Танк многозначително.

Благодарна за присъствието му, промърморих:

— Още не.

София изглеждаше силно притеснена, когато се опита да се защити. Приближих се, искаше ми се да се намеся от нейно име.

— Извинете, може ли да правим това на английски? — попитах отсечено. Изглежда никой не ме чу. — Фактът е — опитах отново, — че София има страхотен нов живот тук. Успешна кариера. — Когато това не доведе до никакъв видим ефект, добавих: — Тя има нов мъж до себе си.

За мое задоволство, внезапно настъпи мълчание.

— Точно така — каза София, хващайки се за сламката. — Имам мъж и сме сгодени.

Очите на Аламеда се присвиха и станаха като цепки.

— Никога не си споменавала нищо за него преди. Кой е? Как се казва?

Устните на София се разтвориха:

— Той е...

— Извинете. — Стивън се вмъкна в студиото през полуотворената врата. Спря с въпросително изражение, като гледаше

обърканите ни лица в напрегнатата тишина. — Какво става?

— Queridol — възкликна София и се хвърли към него.

Преди Стивън да успее да реагира, тя обви ръце около шията му, притегли главата му надолу и притисна устни в неговите.

15.

Стивън замръзна от изненада. Затаих дъх и мълчаливо се помолих да не я отблъсне. Ръцете му, увиснали във въздуха като на кукла на конци, се отпуснаха бавно към раменете ѝ. *Съжали се над нея, Стивън*, помислих си аз отчаяно. *Поне този път.*

Но реакцията на Стивън нямаше нищо общо със съжалението. Ръцете му се обвиха около нея и той започна да я целува, сякаш никога нямаше да спре. Сякаш тя бе опасно пристрастяваща субстанция, с която трябваше да се борави внимателно, да се разпределя разумно, защото иначе човек може да умре от свръхдоза. Концентрираният глад в тази сляпа, страстна целувка сякаш се излъчваше и загръщаше цялата стая.

Някъде зад мен чух как нещо тупна на пода. Танк беше изпуснал лаптопа си. Той и двете асистентки се взираха в преплетената двойка с увиснали от изумление ченета.

Като се наведе да вдигне лаптопа си, Танк обяви:

— Всичко е наред. Падна върху килима.

— На кого му пука — каза Рий-Ан, без да откъсва смаяния си поглед от Стивън и София.

— Вие можете да си тръгвате вече — казах им аз и посочих задния вход.

— Забравих да изчистя кафе машината — каза Вал.

— Ще помогна — обади се Рий-Ан.

— *Вън!* — изкомандвах.

Те неохотно се затъртриха през кухнята и отидоха до задния вход, поглеждайки непрекъснато през рамо.

Стивън прекрати рязко целувката и тръсна глава, сякаш за да изтрезнее. Погледът му се премести от изчервеното лице на София към застаналите на прага гости.

— Какво, по...

— Мама е дошла — побърза да му каже София. — Довела е бившето ми гадже Луис.

Стиснах ръце в юмруци, докато чаках реакцията на Стивън. Той знаеше достатъчно за миналото на София, за да разбере колко ужасна е ситуацията. Ако някога бе търсил възможност да унижи София... не, да я съсипе, тя му се предоставяше в момента.

— Станало е недоразумение — продължи София, отчаяният ѝ поглед се заби в неговия. — Мама е мислела, че има шанс да се върна при Луис, затова го е убедила да я придружи до тук. Тъкмо бях започнала да обяснявам, че не е възможно, защото... защото...

— Аз и ти сме заедно — каза Стивън, последната дума се изви с леко въпросителен тон.

София кимна енергично.

— Виждала съм го преди — каза Аламеда на София обвинително. — Той работи тук. Ти дори не го харесваш!

Не можех да видя лицето на Стивън, но когато заговори гласът му беше тих и огорчен.

— Не беше любов от пръв поглед — призна той, без да пуска София. — Но привличането беше налице от началото.

— За мен също — каза София веднага.

— Понякога, когато чувствата се задълбочат — каза Стивън, — е трудно да разбереш как да се справиш с тях. А и София не е типът жена, в каквата съм си мислил, че ще се влюбя.

София го погледна намръщено.

— Защо не?

Той я погледна в очите и започна да си играе с един кичур от косата ѝ.

— Нека изброя: ти си непоносим оптимист, започваш да украсяваш за Коледа три месеца по-рано и слагаш блясък на всичко, което ще го задържи достатъчно дълго. — Пръстите му минаха по извивката на ухото ѝ и продължиха в милувка по бузата. — Когато се вдъхновиш за проект, започваш да търкаш ръцете си като селянин, кроящ пъклен план. Редовно ядеш люти чушки, достатъчни да накарат човек да халюцинира и да се спомине. Толкова думи не произнасяш правилно. Сиомга. Пажамма. Всеки път, когато чуеш телефон да звъни, си мислиш, че е твоят, освен когато наистина е твоят. Онзи ден те гледах да паркираш пред студиото и мога да се закълна, че пееше с цяло гърло. — Той се усмихна бавно. — Накрая признах, че това са идеалните основателни причини да се влюбя в някого.

Сестра ми беше занемяла.

Всички бяхме занемели.

Стивън откъсна поглед от София и протегна ръка да се здрависа с Луис.

— Аз съм Стивън Кавана — каза той. — Не ви обвинявам, че искате София да се върне при вас. Но тя определено е заета.

Луис отказа да отвърне, сгъна ръце пред гърдите си и погледна кръвнишки.

— Не сте искали разрешението ми — сопна се Аламеда на Стивън. — И София е без пръстен. Няма такова нещо като годеж без пръстен.

Смилайки информацията, той погледна надолу към София.

— Ти... ѝ каза за годежа — произнесе той бавно.

София кимна нервно.

— Практически, те са се разбрали, че са сгодени — намесих се аз. — Стивън планираше да го обсъди с вас тази вечер, Аламеда. След вечеря.

— Той не може да вечеря с нас — озъби се Аламеда. — Поканила съм Луис.

— Аз първа поканих Стивън — заяви София.

— *Достатъчно!* — прогърмя Луис. Той се пресегна към София. — Искам да говоря с теб навън. Насаме.

Стивън блокира движението със смайваща бързина, отблъсквайки ръката на Луис.

— Дръпни се, по дяволите! — произнесе той с тон, от който косъмчетата на тила ми настръхнаха. Това съвсем не бе онзи Стивън, който се хвалеше, че никога не губи контрол.

— Стивън — прекъсна го София, опитвайки се да не позволи на ситуацията да излезе от контрол. — *Querido mio*, всичко е наред, аз... ще направя, каквото иска. Мога да говоря с него.

Стивън погледна Луис, погледът му беше твърд.

— Тя не се интересува.

Враждебността нажежи въздуха, докато двамата мъже се гледаха. Горчиво съжалих, че съм отпратила Танк. В миналото беше давал своята лепта при разтървяване на биещи се, а тук намирисваше на бой.

— Луис — каза Аламеда разтревожено, — може би трябва да се върнеш в хотела, аз ще се оправя с дъщеря си.

— Никой няма да се оправя с мен! — избухна София — Не съм марионетка! Мамо, кога най-после ще разбереш, че мога да вземам решения сама?

Устата на Аламеда трепереше, очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя бръкна в чантата си за кърпичка.

— Направих всичко за теб. Целият ми живот беше за теб. Само се опитвам да ти попреча да извършиш и още грешки...

— Мамо — произнесе София с раздражение, — двамата с Луис не сме подходящи един за друг. — Аламеда хълцаше прекалено силно, за да чуе. София се обърна към Луис: — Съжалявам. Желая всичко най-хубаво на теб и на сина ти...

— Eres babosal — избухна Луис. — От начина, по който София се скова, се досетих, че това е обида. Той направи знак към Стивън. — Когато разбере колко глупава и мързелива си, и как лежиш като умряла риба в леглото, ще те изхвърли. Ще те зареже дебела и бременна с неговото копеле, точно както баща ти е зарязал Аламеда.

— Луис! — възкликна шокирана Аламеда през сълзи.

Луис продължи злобно:

— Някой ден ще дойдеш и ще пълзиш пред мен, София, а аз ще ти кажа, че това заслужаваш заради...

— А това е абсолютно всичко, което бихме искали да чуем за мнението ти — намесих се аз, виждайки, че Стивън губи търпение. Отидох до вратата и я отворих широко. — Ако се нуждаеш от такси, ще ти поръчам с удоволствие.

Луис излетя, без да каже дума.

— Как ще стигне до хотела? — запита с плачлив глас Аламеда. — Дойдохме с моята кола.

— Да се оправя — казах аз.

Аламеда попи очите си, заобиколени с тъмни кръгове от грим като на миеща мечка.

— София — изскимтя тя, — ти ядоса Луис толкова много. Той не знаеше какво говори.

Преглъщайки един саркастичен отговор, аз сложих ръка на рамото на възрастната жена, и я поведох към дъното на студиото.

— Аламеда, по коридора вляво има баня за гости. Сигурно искаш да оправяш грима си.

С глухо възклицание тя се отправи нататък.

Обърнах се и открих, че София е в прегръдките на Стивън.

— Съжалявам... че те намесих — тъкмо казваше тя с нещастен глас. — Но не се сетих за нищо друго.

— Не съжалявай. — Той наведе глава и я целуна, беше обхванал нежно тила ѝ с ръка. Можех да я чуя как остро си поема дъх.

Слисана, минах покрай тях и отидох в кухнята, сякаш нищо необичайно не се е случило. Механично започнах да вадя чистите чинии от миялната машина.

— Ще помогна с вечерята — чух Стивън да казва накрая. — С какво разполагаме?

София прозвуча замаяно:

— Не мога да си спомня.

* * *

През останалата вечер Стивън беше олицетворение на идеалното гадже. Никога не го бях виждала да се държи така преди. Любящо. Открито. Не можех да кажа доколко е реално. Той настоя да помогне на София да готви, а аз и Аламеда седяхме на бар столчетата до плота и гледахме.

Стивън и София бяха работили безброй часове заедно, но никога не бяха изглеждали комфортно един с друг. До този момент. Те току-що бяха открили нов вид заедност.

Тъй като беше работила в семейния им ресторант, София беше опитна готвачка. Тази вечер тя правеше пиле с моле^[1], любимото ястие на Аламеда. За разядка София сложи една купа с домашно изпържен тортила чипс, тънък и хрупкав, заедно с пюрирана салца, която караше езика ми да пулсира от лютивина.

Докато Стивън приготвяше маргарити, отидох да намеря Коко, и я доведох да се запознае с Аламеда. Макар че с майката на София не си приличахме по нищо, най-после намерихме нещо, което да ни свързва. Аламеда и всичките ѝ лели обожаваха кучетата от порода чихуахуа. Тя взе Коко в скута си, загука ѝ на испански и се възхити на розовата ѝ кожена каишка, обсипана с кристали. Откривайки, че съм охотен слушател за всичко, свързано с чихуахуа — Аламеда се впусна в съвети за храненето и поддържането им.

Стивън остави на масата салата, направена с печена царица, натрошено бяло сирене, нарязан кориандър и пикантен кремообразен дресинг от лайм.

— Как ти се вижда? — попита той София.

Тя се усмихна и му отвърна мимоходом, докато отиваше към хладилника.

— Какво беше това? — попита той.

София извади съд с маринованото в кафе пиле.

— Казах, че може да добавиш още малко дресинг.

— Това го разбрах. Питам за испанските думи. Какво означават?

— О! — Изчервявайки се, София остави тежката стоманена тенджерата на печката. — Нищо. Просто израз.

Стивън отиде до нея, подпря ръце на плота, заграждайки я изотзад. Завря нос във врата ѝ и прошепна:

— Не можеш да ме наричаш с някакви имена и да не ми казваш какво означават.

Червенината на лицето ѝ се сгъсти.

— Това не беше име, беше... добре де, няма смисъл, когато се преведе.

Той не отстъпваше.

— Каж ми все пак.

— Media paraña.

— Кое е...?

— Половин портокал — обади се Аламеда. На челото ѝ се образува бръчка, когато се пресегна за чашата си маргарита. — Казваме, че означава „по-добрата половина“. Сродна душа. Изражението на Стивън беше трудно за разгадаване. Но той наведе глава и целуна София по бузата, преди да се отдръпне. София започна да бърка съдържанието на една близка тенджерата, явно без да съзнава какво прави.

Ако Аламеда е имала някакви съмнения дали връзката им е истинска, бях напълно сигурна, че в този момент са изчезнали. Стивън и София бяха дяволски убедителни като двойка. Кое ме притесни. С предстоящата сватба на Уорнърови сега не беше време за пламенна връзка и съпътстващите я буря и натиск.

Имаше също така вероятност Стивън да се върне към обичайното си аз утре сутрин. Колкото и да го познавах, не можех да

кажа какво става в главата му. Би ли изоставил цялото това преживяване? Несъмнено и София се питаше същото.

Пилето се получи шедьовър, обляно в кадифен тъмен сос от неподсладен шоколад, подправки и земната топлина на люти чушки. Стивън се прояви като очарователен събеседник, готов да отговаря на въпросите на Аламеда за своите родители, които живееха в Колорадо. Майка му беше цветарка, а баща му пенсиониран учител, бяха женени от трийсет години. Под натиска на Аламеда Стивън призна, че може да не поиска да остане завинаги в бизнеса с организиране на събития и вижда себе си като управляващ по-големи, корпоративно свързани проекти, или пък да се насочи към връзки с обществеността. Засега, обаче, имало още много какво да научи в студиото.

— Само да не бях толкова ниско платен — добави той с безизразен тон и двете със София се разсмяхме.

— След последния ти бонус? — попитах аз с фалшиво възмущение. — И увеличената ти здравна застраховка?

— Нуждая се от повече стимули — каза Стивън. — Какво ще кажеш за един курс по йога? — Той небрежно отпусна ръка върху облегалката на стола на София.

София поднесе една сгъната тортиля към устата му, за да го накара да млъкне. Той послушно си отхапа едно парче.

Аламеда се усмихна тънко, докато ги гледаше. Тя никога нямаше да хареса Стивън, помислих си аз. Бях почти сигурна, че той й напомня за баща ми. Въпреки че на практика Стивън не приличаше на Ели, той беше висок и рус, и притежаваше същата красота на мъж от висшата класа. Бих могла да кажа на Аламеда, че Стивън е замесен от съвършено друго тесто, но това нямаше да промени нищо. Аламеда бе решила да не одобри никой мъж, който София сама си избере.

Имахме флан за десерт и малко, силно кафе с канела. Накрая Аламеда обяви, че е време да си тръгва. Сбогуването беше неловко, пропито с усещането за това, което не бе изречено. Аламеда нямаше да се извини, че е довела Луис в Хюстън, а София продължаваше да кипи вътрешно, че й е била устроена засада.

Аламеда не беше кой знае колко любезна към Стивън, който от своя страна беше свръх учтив.

— Ще разрешите ли да ви изпратя до колата, госпожо Кантера? — попита той.

— Не, искам Ейвъри да дойде с мен.

— Разбира се — отвърнах. *Всичко. Всичко, само да се разкараш оттук.*

Излязохме на паркинга пред студиото. Стоях до колата, докато Аламеда влизаше в купето. Тя въздъхна тежко и се отпусна на шофьорската седалка, без да затваря вратата.

— Какъв човек е той? — попита тя, без да ме поглежда.

Отговорих ѝ сериозно:

— Добър човек. Стивън не бяга, когато нещата се закучат. Винаги е спокоен в критични моменти. Кара всичко, що е на колела, може да прави изкуствено дишане и сърдечен масаж, да оправя водопроводи. Работи по осемнайсет часа на ден, без да се оплаче, и по-дълго, ако е необходимо. Мога да се закълна, Аламеда: той не е като баща ми.

По мрачните бръчки на лицето ѝ премина безрадостна усмивка.

— Всички са като баща ти, Ейвъри.

— Тогава защо се опитвате да съберете София и Луис? — попитах аз смаяна.

— Защото поне ще я върне да живее по-близко до семейството ѝ — отвърна Аламеда. — *До истинското ѝ семейство.*

Разгневена, аз се опитах да запазя спокойствие.

— Знаете ли, Аламеда, имате отвратителен навик да критикувате собствената си дъщеря, и аз не съм сигурна какво очаквате да постигнете. Ако очаквате това да я подтикне да пожелае да живее до вас, няма да стане. Може би трябва да опитате друга тактика?

Пронизвайки ме с поглед, Аламеда затръшна вратата на колата и запали двигателя. След като се отдалечи, аз се върнах в студиото, където София затваряше миялната машина, а Стивън бършеше блендера. И двамата мълчаха. Запитах се какво ли са си казали, докато съм била навън.

Взех Коко и я обърнах към себе си.

— Ти се държа много добре тази вечер — казах ѝ. — Такова добро момиче си. — Тя се напрегна да ме оближе. — Не по устните — възпрях я. — Знаем къде е била устата ти.

Стивън взе ключовете си от плота.

— Време е да се изгъркалвам — каза той. — След всичкото ядене, това може да се приеме в буквалния смисъл.

Усмихнах му се.

— Ти спаси деня. Благодаря ти, Стивън.

— Да, благодаря ти — повтори с тих глас София. Цялото оживление беше изчезнало от лицето ѝ.

Тонът на Стивън беше неутрален.

— Да не го споменаваме.

Замислих се как да напусна елегантно.

— Ще разрешите ли...

— Не — каза Стивън бързо. — Вече тръгвам. Ще се видим утре сутринта.

— Хубаво — отвърнахме едновременно със София.

Заехме се с обичайните дейности, докато Стивън излизаше. Аз взех една салфетка и избърсах и без това вече чистия плот. София изплакна вътрешността на умивалника, който вече беше измит. Веднага след затварянето на вратата започнахме да говорим.

— Той какво каза? — поисках да знам.

— Нищо специално: попита ме дали искам да запазя останалата салца и къде държим найлоновите пликове за фризера. — София покри лицето си с ръце. — *Мразя го!* — Разтревожих се, когато я чух да хлипа.

— Но... — казах аз смаяно — той наистина беше мил с теб тази вечер.

— *Именно* — отвърна тя злъчно. Пореден хлип. — Като принц от Дисни. И си позволих да се преструвам, че е реално, и б-беше чудесно. Но сега всичко свърши и утре той ще се превърне в т-тиква.

— Принцът не се превръща в тиква.

— Тогава аз ще се превърна в тиква.

Пресегнах се към салфетника и измъкнах една салфетка.

— Не, и ти няма да се превърнеш в тиква. Каретата се превръща в тиква. А ти се прибираш вкъщи с една обувка и група травмирани гризачи.

Между пръстите на София се чу треперлив смях. Тя взе салфетката. Избърса мокрите си очи и каза:

— Той мисли онези неща, които каза. Грижа го е за мен. Знам, че беше истина.

— Всички знаят, София. Точно затова Луис се ядоса и си тръгна толкова бързо.

— Но това не означава, че Стивън иска връзка.

— Може би и ти не искаш — казах сухо. — Понякога започването на връзка е най-лошото нещо, което можеш да причиниш на някого, когото обичаш.

— Само дъщеря на Ели Крослин може да каже такова нещо — дойде гласът ѝ иззад салфетката.

— Вероятно е истина, обаче.

София ме погледна.

— Ейвъри — произнесе тя буйно, — нищо, което нашият баща ти е казал, не е вярно! Нито едно обещание. Нито един съвет. Той е най-лошата половина от всяка от нас. Защо винаги тази половина трябва да печели? — Като хлипаше, тя скочи и избяга от стаята.

[1] Мексикански сос от зеленчуци, семена, ядки, канела и шоколад. — Б.пр. ↑

16.

За мое задоволство, да не споменаваме това на София, Бетани Уорнър хареса концепцията за сватба от джаз епохата във „Филтър билдинг“.

Холис беше по-трудна за убеждаване, притесняваше се, че арт деко елементите може да изглеждат прекалено студени. Но след като София ѝ показа скиците и мострите от разточителните подробности, включително композициите от живи цветя, украсени с нанизы от перли и блестящи кристални брошки, Холис беше ентусиазирана.

— И все пак винаги съм си представяла Бетани в традиционни сватбена рокля — терзаеше се Холис. — Не нещо модерно.

Бетани се намръщи.

— Не е модерно, след като всичко наоколо е от деветнайсети двайсети век, мамо.

— Не искам да обикаляш наоколо в нещо, което изглежда като маскараден костюм — настояваше Холис.

Намесих се бързо, грабнах скичника от София и седнах между майката и дъщерята.

— Разбирам. Трябва ни нещо класическо, но не прекалено тематично. Не съм мислила за рокля със смъкната талия за теб, Бетани. По-скоро за нещо такова... — Взех една химикалка и нарисувах тясна рокля с висока талия. Импулсивно добавих цепка отпред на полата, падаща на плохи от коприна и тюл. — По-голямата част от горницето ще бъде общита с мъниста и пайети. — Начертах вътре геометрични фигури. — А вместо воал над челото ще минава двойна панделка с диаманти и перли. Или ако искаш да е малко по-драматично...

— *Това е.* — Бетани потупа въодушевено с пръст по рисунката. — Точно каквото исках. Харесва ми.

— Красиво е — призна Холис и ми хвърли доволен поглед. — Сега ли го измисли, Ейвъри? Ти си била много талантива.

— Сигурна съм, че можем да направим нещо подобно...

— Не, не подобно — прекъсна ме Бетани. — Искам точно *това*.

— Да, ти я нарисува, Ейвъри — каза Холис.

Поклатих глава смутено.

— Не съм правила дизайн на рокли от няколко години. А старите ми контакти са в Ню Йорк.

— Намери някого, с когото да си сътрудничиш, Ейвъри — каза ми Холис. — Ще летим до Ню Йорк за пробите колкото пъти се налага.

След като срещата свърши и Уорнърови си тръгнаха, София възкликна:

— Не мога да повярвам, че харесаха концепцията „Гетсби“. Мислех, че шансовете са петдесет на петдесет и като нищо ще изберат кънтри клуба.

— Аз бях напълно сигурна, че Холис ще поиска по-стилната опция. Тя иска да я възприемат като напредничава и модерно мислеща.

— Но не и ако това няма да се понрави на Старата гвардия — каза София.

Усмяхнах се, когато отидох да взема Коко от щайгата ѝ.

— Обзалагам се, че някои от Старата гвардия са от ерата на джаза.

— Защо беше оставила Коко там, докато Уорнърови бяха тук?

— Някои хора не обичат наоколо да се мотаят кучета.

— Мисля, че се чувстваш неудобно от нея.

— Не говори такива неща пред бебчето — възразих аз.

— Това куче не ми е бебче — каза София с неохотна усмивка.

— Хайде, помогни ми да ѝ оправя ноктите.

Седнахме една до друга пред плота, докато държах Коко в скута си.

— Едната от нас трябва да извика Стивън и да му каже, че Уорнърови са харесали концепцията ни — казах аз. — Извадих лака за кучешки нокти в същия розов цвят като този на кристалите върху каишката на Коко.

— Ти го направи — каза София.

До този момент София и Стивън бяха в задънена улица. Той беше необикновено мил с нея в предишните няколко дни, но нямаше и помен от нежността, която бе демонстрирал при гостуването на Аламеда. Когато подтикнах София да му каже нещо, тя ми бе отвърнала, че още събира смелост.

— София, за бога! Иди и говори с него! Прояви активност.

Тя взе нежната лапичка на Коко и я задържа неподвижно.

— Защо не спазваш собствените си съвети? — отвърна ми дръзко тя. — Не си говорила с Джо, откакто излизахте на вечеря.

— Моето положение е различно.

— Как така?

Внимателно положих един слой лак върху ноктите на Коко.

— Първо на първо, защото Джо има много пари. Няма начин да тръгна с него, без да ме сметнат за златотърсачка.

— Джо така ли гледа на това? — попита София със съмнение.

— Няма значение. Всички други гледат така. — Кучето местеше сериозно очи от едната към другата, докато говорехме. Затворих лака и започнах да духам върху лъскавите нокти на Коко.

— Ами ако е решил да изчака ти да го потърсиш? Ако и двамата сте прекалено инатливи, за да направите първата крачка?

— Тогава поне ще съм запазила гордостта си.

— Гордостта не купува месо в магазина.

— Надяваш се да те попитам какво означава това, но няма да го направя.

— Можеш също така да започнеш да спиш с него — каза София, — тъй като всички други мислят, че го правиш.

Очите ми се разшириха.

— Защо ще мислят така?

— Защото сте купили куче заедно.

— Не, не сме! Аз купих кучето! Джо просто беше там.

— Това е знак за обвързаност. Показва, че двамата мислите за общо бъдеще.

— Коко не е съпружеско куче — казах разпалено, но като погледнах към нея, осъзнах, че нарочно ме дразни. Завъртях очи, отпуснах се и оставих внимателно Коко на пода.

Когато се върнах на стола си, София ме изгледа тъжно.

— Ейвъри... мислих си за много неща, откакто Луис се появи онзи ден. И реших, че довеждането му тук е едно от най-милите неща, които майка ми е правила някога за мен.

— Ако е така — казах аз, — повярвай ми, че това е чиста случайност от нейна страна.

София се усмихна едва-едва.

— Знам. Но помогна. Защото да видя Луис след толкова време ме накара да осъзная нещо: че ако не продължа, давам власт на Луис над мен. Сякаш той ме държи като заложница. Той принадлежи на миналото ми... не мога да му позволя да влияе върху бъдещето ми. — Лешниковите й очи минаха по смаяното ми изражение, когато продължи: — Ти и аз сме прекалено еднакви, Ейвъри. Хората с тънки кожи като нас не трябва да приемат нещата толкова дълбоко... получаваме прекалено много натъртвания.

И двете притихнахме за момент.

— Всеки път, когато си помисля да продължа — казах аз накрая, — се ужасявам от идеята, сякаш ще скачам от самолет с парашут. Нощем. Над поле с кактуси. Не виждам как ще се накарам да го направя.

— Ами ако самолетът се запали? — попита София. — Тогава ще можеш ли да скочиш?

По лицето ми премина несигурна усмивка.

— Е, това със сигурност ще ми послужи за мотивация.

— Тогава следващия път, когато си с Джо, се опитай да си кажеш, че се намиращ в горящ самолет. И единственият ти избор е да скочиш.

— Над поле с кактуси?

— Каквото и да е, е по-добро от горящ самолет — каза тя логично.

— Има смисъл.

— Значи ще се обадиш на Джо?

Поколебах се, изненадах се от копнежа, който почувствах, когато заговорихме за него. Два дни, и той ми липсваше ужасно. Не само го исках, *нуждаех* се от него. *Обречена съм*, помислих си и въздъхнах примирено.

— Не — поклатих глава, — няма да му се обадя. Ще измисля начин да го накарам да дойде тук, без да трябва да го моля.

Тя ме погледна слисано.

— Като например да инсценираш собственото си отвличане?

Засмях се.

— Не бих стигнала толкова далеч. — След няколко секунди размисъл, добавих: — Но това ми дава идея...

* * *

В събота вечерта затворих студиото и си взех дълга, прекрасна вана. След това пуснах косата си на вълни и си пръснах лек одеколон на китките. Облякох си лилави домашни панталони от коприна и украсено с дантела горнище, което разкриваше от деколтето повече, отколкото бих дръзнала да покажа на публично място.

— Излизам за момичешка вечер — долетя гласът на София, докато слизах по стъпалата.

— С кого?

— С Вал и още няколко приятелки. — София ровеше из чантата си. — Вечеря, филм и вероятно питие след това. — Тя ме погледна и се усмихна. — Може да остана у Вал. Ще искаш цялата къща за себе си, когато Джо те види с тази премяна.

— Може да ме наругае заради скроения номер, и да си тръгне след това.

— Не мисля така. — София ми изпрати въздушна целувка. — Не забравяй плана — каза тя и излезе.

Обикаляйки празната къща, изгасих голяма част от лампите, запалих няколко свещи и си налях чаша вино.

Когато седнах на дивана пред телевизора, Коко се покатери по малката стълбичка, за да се настани до мен.

Беше минала една трета от филма, когато на входната врата се позвъни.

Коко изприпка от дивана и забърза към вратата с лай. Нервите ми звънтяха, когато станах и я последвах, носейки чашата с вино. След като си поех дълбоко дъх, отворих вратата и видях Джо, облегнат на рамката ѝ. Беше разбиващо красив в тъмносин костюм, риза и вратовръзка.

— О, здравей — казах аз с тон на лека изненада, като отворих малко по-широко. — Какво правиш тук?

— Трябваше да снимам на събитие за набиране на средства тази вечер. Но тъкмо когато тръгвах, установих, че чантата с фотоапарата ми е празна. С изключение на това. — Джо вдигна един лист хартия, изписан с изрязани от списание букви, и подредени в заплашителна

бележка. На листа пишеше: *Обади ми се, за да си получиш фотоапарата.*

— Случайно да знаеш нещо за това? — попита той.

— Възможно е. — Когато погледнах в очите му с цвета на тъмна меласа, видях с облекчение, че не е ядосан. Всъщност, имах впечатлението, че дори е развеселен.

— Било е вътрешна работа — каза Джо. — Джак има ключ за апартамента ми, но щеше да знае. Така че трябва Ела да ти е помогнала.

— Не признавам нищо. — Отворих вратата до край. — Ще влезеш ли за чаша вино?

Джо тъкмо щеше да отговори, но погледът му падна върху деколтето ми и полуоткритите ми гърди, и след това сякаш не можеше да откъсне очи.

— Вино? — напомних му аз, докато сърцето ми биеше като обезумяло.

Джо примига и се насили да ме погледне в лицето. Трябваше да прочисти гърлото си, преди да ми отговори.

— С удоволствие.

Коко изтопурка обратно до дивана, когато с Джо тръгнахме към кухнята.

— Очакваше ли компания? — попита Джо, виждайки чистата чаша за вино до бутилката.

— Човек никога не знае.

— Човек знае, че шансовете са много високи, когато липсва фотоапарат „Никон“ за хиляди долари.

— На сигурно е. — Налях охладено пино гриджио и му подадох чашата.

Джо отпи, кристалното столче на винената чаша блестеше срещу силните му пръсти.

Да бъда с него, да сме на една ръка разстояние ме изпълваше с емоция, граничеща с екзалтация. За мен щастието беше толкова неуловимо и крехко, колкото онези балони, които Ели беше носил на София. В момента, обаче, то сякаш ме изпълваше, пронизваше костите ми и мускулите, насищаше кръвта ми.

— Надявам се, че не те карам да закъснееш за събитието — казах аз.

— Беше отменено.

— Кога?

Усмивка докосна устните му.

— Преди минута и половина. — Остави виното настрана, съблече сакото си и го преметна през облегалката на стола. След това разкопча ръкавелите си и нави ръкавите нагоре. Развълнуваното пърхане се събуди в стомаха ми, когато той започна да сваля вратовръзката си.

След като разкопча горното копче на ризата си, Джо вдигна чашата си и ме погледна в очите.

— Не ти звънях, защото се опитвах да ти дам пространство.

— Има разлика между това да дадеш пространство на някого и да го игнорираш.

— Скъпа, не те игнорирам. Опитвам се да не се държа като ловец.

— Защо не ме целуна, след като излязохме онзи ден?

Бръчиците около външните ъгълчета на очите му се задълбочиха.

— Защото знаех, че ако започна, няма да мога да спра. Може би си забелязала, че имам трудности в това да си слагам спирачките, когато съм с теб. — Той стана и опря ръце от двете страни на стола ми, практически заграждайки ме. — Сега си взела фотоапарата ми като заложник... за какъв откуп говорим?

Трябваше да успокоя нервите си, преди да отговоря.

— Мисля, че трябва да преговаряме на горния етаж. В спалнята ми.

Джо ме съзерцава дълго, преди да поклати глава.

— Ейвъри... когато това се случи, ще поискам неща, които ще ти е трудно да дадеш. Ще е различно от първия път. И не мога да поема риска, ако не си готова.

Сложих ръце на раменете му.

— Липсваше ми — казах аз. — Липсваше ми това да си говорим нощем, да слушам как е минал деня ти и да ти разказвам за моя. Дори те сънувах. Тъй като вече си окупираше голяма част от мен, можем да спим заедно.

Джо беше много тих, погледът му се закова върху зачервеното ми лице. Досега ме беше опознал достатъчно добре, за да е наясно колко ми беше трудно да призная как се чувствам.

— Не знам дали съм готова за това — продължих аз, — но знам, че ти вярвам. И знам, че искам да се събудя с мъж в леглото утре сутрин. По-точно с теб. Така че ако ти...

Преди да завърша, Джо се наведе и ме целуна. Пръстите ми се стегнаха върху ръцете му, за да запазя равновесие. Поех си въздух, после още. Целувката стана по-силна, по-лакома, устата му разтвори моята. Без да я прекъсва, той ме дръпна от стола и ме притисна в ъгъла, сякаш трябваше да бъде удържана със сила, а намекът за мъжка агресия беше безумно възбуждащ.

— Джо... — произнесох задъхано, а устата му се плъзна към шията ми. — Аз... имам голямо легло горе, застлано с... италиански чаршафи и ръчно изработена копринена кувертюра... и възглавници с пух и перушина...

Джо отдръпна глава и ме погледна весело, очите му блестяха.

— Не е нужно да ме примамваш на леглото, скъпа...

Той спря, когато откъм сакото му се разнесе звънене. Намръщи се и започна да рови по джобовете.

— Съжалявам — промърмори. — Така ми звъни, когато е някой от семейството.

— Разбира се.

Той извади телефона и погледна есемеса.

— Исусе... — Изражението му се промени.

Нещо лошо се беше случило.

— Хейвън е в болницата. Трябва да отида.

— И аз идвам — казах импулсивно.

Джо поклати глава.

— Не бива...

— Почакай две минути — извиках аз, докато тичах по стъпалата.

— Обличам една блуза и някакви дънки. Не тръгвай без мен.

17.

По пътя към болницата ми хрумна, че може би съм прекалила, настоявайки да придружа Джо. Каквото и да ставаше с Хейвън, то беше семеен въпрос и те може би нямаше да искат да има външен човек. От друга страна, исках да помогна с каквото мога. И по-важното: исках да бъда там заради Джо. Бях започнала да разбирам колко много означават Травис един за друг, знаех, че ще бъде съсипан, ако нещо се случи със сестра му.

— Какво пишеше в есемеса за състоянието на Хейвън?

Джо безмълвно ми подаде телефона.

— Прееклампися — прочетох аз гласно съобщението от Ела.

— Никога не съм чувал за това преди.

— Аз съм чувала, но не знам точно какво означава. — След няколко минути намерих страница за преекламписята в интернет. — Повишено кръвно налягане, задържане на вода и повишаване нивото на белтъчините в бъбреците и черния дроб.

— Сериозно ли е?

Поколебах се.

— Може да стане наистина сериозно.

Ръцете му стиснаха още по-здраво волана.

— Опасно ли е за живота?

— „Гарнър“ е световноизвестна болница. Сигурна съм, че Хейвън ще е добре. — Телефонът звънна и аз погледнах екранчето. Беше Ела. — Искаш ли да...?

— Говори ти с нея, докато шофирам...

Натиснах бутона.

— Ела? Здравсти, Ейвъри е...

Гласът на Ела беше тих, но можех да чуя тревожните нотки в него.

— Ние сме в чакалнята на отделението по неонатология. Идвате ли с Джо?

— Да, почти пристигнахме. Какво става?

— Тази сутрин Хейвън се събуди с главоболие и гадене, но боже, това беше съвсем обичайно за нея. Не можеше да задържи нищо в стомаха си и се върна в леглото. Когато се събуди този следобед, се появиха проблеми с дишането. Харди я докара в болницата, прегледаха сърцето, белите дробове и пуснаха няколко изследвания. Кръвното ѝ удари тавана, а нивото на белтъчините е три пъти по-високо, отколкото трябва да бъде, освен това говореше несвързано, което уплаши Харди. Добрата новина е, че пулсът на бебето е нормален.

— Колко седмици остават до термина?

— Четири, струва ми се. Но тя ще е добре, дори да се роди преждевременно.

— Почакай. Да не би да казваш, че Хейвън в момента ражда?

— Ще направят секцио. Добре, хайде, Либърти и Гейдж току-що влязоха и искат да чуят последните новини. — Връзката прекъсна.

— Правят Цезарово сечение — казах аз на Джо.

Той изруга под нос.

Погледнах отново страницата в интернет.

— Преекламписята обикновено преминава за четирийсет и осем часа след раждането на бебето — опитах се да го успокоя. — Ще ѝ дадат лекарство за високото кръвно. Бебето ще се роди преждевременно, но то е вече достатъчно развито и няма да има проблеми в бъдеще. Така че всичко ще е наред.

Джо кимна, но не изглеждаше особено убеден.

* * *

Чакалнята на неонатологичното отделение беше обзаведена с малки масички, дивани и сини тапицирани столове. Острото осветление от тавана придаваше на атмосферата лунна белота. Най-близките членове на семейство Травис бяха разбираемо напрегнати и мълчаливи, когато влязохме с Джо. Джак, обаче, прояви отново своя несекващ хумор.

— Здравсти, Ейвъри — каза той като ме прегърна и добави уж изненадано: — Още ли излизаш с Джо?

— Аз настоях да дойда с него — отвърнах. — Надявам се да не се натрапвам, но си помислих, че...

— Съвсем не — прекъсна ме Либърти, зелените ѝ очи блестяха дружелюбно.

— Радваме се, че си тук — добави Гейдж. Погледът му се премести от моето лице към това на Джо. — Все още няма новини за Хейвън.

— Какво прави Харди? — попита Джо.

— Държи се за момента — отвърна Джак. — Но ако тя се влоши още... той няма да го понесе добре.

— Никой от нас няма да го понесе — каза Джак и групата притихна.

Пренаредихме няколко стола и седнахме в чакалнята. Джо и аз се настанихме на дивана.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш? — попита ме Джо. — Мога да те изпратя вкъщи с частната кола на болницата — каза той тихо. — Това тук няма да свърши скоро.

— Ти искаш ли да си тръгна? Може би е по-добре за семейството, ако няма външни хора? Само бъди честен, защото аз...

— Ти не си външен човек. Но не е нужно да страдаш в болницата само защото аз съм тук.

— Не страдам. Освен това искам да остана, стига и ти да го искаш. — Подвих крака под себе си и се облегнах на него.

— Искам да си тук. — Той ме притисна по-плътно.

— Какво имаше предвид под „частна кола на болницата“? — попитах аз. — Това някаква нова услуга ли е?

— Всъщност, не. Болницата има ВИП програма, както я наричат, за благотворители. Семейството е правило дарения преди, а татко им остави наследство в завещанието си. Така че ако някой от нас дойде в болницата, се предполага, че трябва да чакаме във ВИП стая, която е в някакво далечно крило на болницата... над теб кръжат хора непрекъснато и се чудят как да ти угодят. Всички се съгласихме да избягваме да ни обслужват като випове, когато е възможно. — Той направи пауза. — Но ще наруша правилата, ако искаш да се прибереш вкъщи с кола.

— Щом ти не искаш да си ВИП — казах му, — не се опитвай да превърнеш мен в такава.

Джо се усмихна и притисна устни към слепоочието ми.

— Някой ден — прошепна той, — ще те изведе на хубава, нормална среща. Без драми. Ще отидем на вечеря в ресторант като цивилизовани хора.

След няколко дълги, мълчаливи минути Джак обяви, че отива за кафе и попита дали някой иска. Всички отказаха. Той тръгна и след малко се върна със стиропорена чаша с димяща течност.

Ела се намръщи притеснено.

— Джак, не е хубаво да пиеш горещи напитки от такъв тип чаши — в кафето попадат различни химикали.

Джак погледна сардонично.

— Пил съм горещо кафе от такива чаши през целия си живот.

— Това го обяснява — обади се Джо.

Макар Джак да го изгледа предупредително, в угълчетата на устните му имаше предателска усмивка, когато седна до Ела. Той ѝ предложи бисквита.

— Взел си я от автомата за закуски? — попита тя подозрително.

— Не можах да се сдържа — отвърна той.

— Какво му е лошото на автомата за закуски? — попитах.

— Храната е вредна — обясни Ела, — а самите автомати са смъртно опасни. Те убиват повече хора за година от акулите.

— Как може един такъв автомат да убие човек? — попита Либърти.

— Пада и го затиска — отвърна Ела разгорещено. — Случва се.

— Не съществува автомат, който може да ликвидира един Травис — информира я Джак. — Прекалено са ни корави главите.

— Гарантирам за това — каза Ела. Тя скришно си взе една бисквитка от отвореното пакетче и я захрупа.

Усмихнах се и облегнах глава на рамото на Джо. Ръката му се плъзна през спуснатите ми къдрици.

Внезапно успокояващото движение на ръката му спря и аз усетих как тялото му се напруга. Вдигнах глава и проследих погледа му.

В чакалнята беше влязъл Харди, но сякаш не разпознаваше и не виждаше никого. Лицето му беше измъчено и бяло като платно, очите му — електрическо сини. Той отиде в най-отдалечения угъл на стаята и седна, широките му рамене се сведоха, сякаш се опитваше да се съвземе от магарешки ритник в гърдите.

— Харди... — произнесе някой тихо.

Той трепна и поклати леко глава.

В рамката на вратата застана един лекар. Гейдж отиде до него и двамата разговаряха няколко минути.

Изражението на Гейдж беше неразгадаемо, когато се върна. Ние опънахме вратове да хванем всяка дума, когато той заговори тихо.

— Има усложнение вследствие на преекламписията. Основното е разкъсване на червените кръвни клетки. Има опасност Хейвън да получи чернодробна недостатъчност и евентуален удар. — Той спря и преглътна мъчително, погледът му срещна този на Либърти. — Израждането на бебето е първата стъпка — продължи с равен тон. — След това ще й дадат стероиди и ще й влеят плазма, и по всяка вероятност ще направят кръвопреливане. Може би след час ще имаме новини. Засега седим и чакаме.

— По дяволите! — изруга Джо тихо. Той погледна към далечния ъгъл на стаята, където Харди седеше с наведена глава, подпрял ръце на бедрата си. — Някой трябва да отиде да седне при него. Дали да не...

— Аз ще отида, ако нямаш нищо против — промърмори Гейдж.

— Отивай.

Гейдж стана и тръгна към самотната фигура в ъгъла.

Бях изненадана от желанието на Гейдж да отиде при Харди, спомняйки си какво ми беше казал Джо веднъж — че двамата мъже не се обичали особено. Джо беше доста неясен за подробностите, но бе дал да се разбере, че Харди е създал някакви неприятности за Гейдж и Либърти. Изглежда между Харди и Либърти беше имало история — бяха пораснали заедно, дори в детството си били за известно време гаджета.

— Как стана така, че Харди се ожени за Хейвън? — Бях попитала.

— Не знам точно нито как, нито кога е започнало — Каза Джо. — Но след като Хейвън и Харди тръгнаха, то беше като да се опитваш да спреш движещ се влак. Накрая всички осъзнахме, че Харди я обича, което единствено има значение. Въпреки че... Гейдж и Харди продължават да странят един от друг, освен ако няма събитие, на което се събираме цялото семейство.

Хвърлих дискретен поглед към дъното на стаята, където Гейдж седеше до Харди и го потупваше братски по гърба. Явно Харди дори не забелязваше. Той беше потънал в някакъв свой ад, където никой не

можеше да стигне до него. След няколко минути обаче раменете му се повдигнаха и отпуснаха във въздишка. Гейдж го попита нещо и той поклати глава в отговор.

В следващия час Гейдж остана до Харди, разменяха от време на време по някоя дума, но главно мълчаха. Никой друг не се приближи до тях, бяхме наясно, че емоциите на Харди са на ръба, че можеше да понесе присъствието на най-много един човек.

Защо този човек трябваше да бъде Гейдж, обаче, беше трудно за разбиране.

Хвърлих на Джо въпросителен поглед. Той се наведе напред и прошепна:

— Хейвън винаги е била любимката на Гейдж. Харди знае, че ако нещо се случи, Гейдж ще бъде почти толкова съсипан, колкото самият той. И освен това... те са семейство.

В чакалнята влезе млада сестра.

— Господин Кейтс?

Той се изправи на крака, лицето му бе разкривено от такова страдание, че се съмнявах, че тя, или някой друг, би могъл някога да забрави. Тя забърза към него с телефона си. — Имам снимка на дъщеря ви — каза тя. — Направих я, преди да я сложат в инкубатора. Тежи идеалните килограм осемстотин и двайсет. И е висока четирийсет и три сантиметра.

Всички Травис се насъбраха около телефона и започнаха да възкликват от облекчение.

Харди погледна снимката и произнесе с дрезгав глас:

— Съпругата ми...

— Госпожа Кейтс претърпя операция без никакви сериозни проблеми. В момента се събужда в реанимацията... ще отнеме известно време. Докторът ще бъде тук след минутка и ще ви уведоми...

— Искам да я видя — каза Харди бързо.

Преди обърканата сестра да успее да отговори, се намеси Гейдж:

— Харди, аз ще говоря с доктора, докато ти си с Хейвън.

Харди кимна и напусна чакалнята.

— Той наистина не трябваше да прави това — тормозеше се сестрата. — По-добре да отида след него. Ако искате да погледнете бебето, тя е в специалното отделение с кувьози.

Тръгнахме нататък заедно с Джо, Ела и Джак, докато Гейдж и Либърти останаха в чакалнята да говорят с доктора.

— Горкият Харди — прошепна Ела, докато вървахме по коридора. — Адски е притеснен.

— Аз съчувствам на Хейвън — каза Джо. — Не знам подробности за това, през което е преминала, и не искам. Знаем само, че е преживяла адска битка.

Влязохме в специалната детска, където новороденото беше сложено в кувъз. Тя беше свързана към кислородна тръба и устройства за наблюдение, а около кръста ѝ беше увита синя възглавничка.

— Какво е това? — попитах тихо.

— Портативно фототерапевтично устройство за недоносени — обясни Ела. — Използваха го и за Миа, когато се роди. За лечение на жълтеница.

Бебето примигна и сякаш се унесе, розовата устица се отвори и затвори. Главичката ѝ беше покрита с нежна черна коса.

— Трудно е да се каже на кого прилича — каза Джак.

— Ще бъде красива — каза Ела. — Как може да не е, след като Хейвън и Харди са ѝ родители?

— Не бих казал, че Харди е красив — изкоментира Джак.

— Ако те беше чул да го казваш — отбеляза Джо, — Харди щеше да ти скрие задника.

Джак се ухили и попита Ела:

— Хейвън казвала ли ти е как ще кръстят бебето?

— Не.

Върнахме се в чакалнята, където Гейдж и Либърти тъкмо привършваха разговора си с лекаря.

— Те са предпазливи оптимисти — докладва Гейдж.

— Ще отнеме три-четири дена, преди проблемите с кръвното и белтъка в урината да отшумят. Вече са ѝ направили кръвопреливане и сигурно ще направят още едно, за да ѝ помогнат с тромбоцитите. Също така ще я поставят на кортикостероидна терапия и ще я следят отблизо. — Той поклати глава, изглеждаше разтревожен.

— Вливат ѝ магнезий, за да я предпазят от удар.

Либърти разтърка лице и въздъхна.

— Защо няма барове в болниците? Обикновено това е мястото, където най-много се нуждаеш от питие.

Гейдж обви с ръка жена си и я притисна към себе си.

— Трябва да се прибереш вкъщи и да видиш децата. Какво ще кажеш Джак и Ела да те откарат, а аз да остана още малко? Ще се повъртя тук и ще говоря с Харди.

— Звучи добре — промърмори Либърти.

— Трябвам ли ви за нещо? — попита Джо.

Гейдж поклати глава и се усмихна.

— Мисля, че сме добре тук. Приберете се с Ейвъри и си починете. Заслужихте си го.

18.

Събудих се сутринта, осъзнавайки неясно, че не съм сама. Докато преодолявах размазаните слоеве на съзнанието си, си спомних за събитията от предишната нощ... как се прибрах от болницата с Джо... как го поканих да спи в спалнята ми. И двамата бяхме изтощени, измъчени от часовете в чакалнята, прекарани на неудобните столове, емоционално изтерзани. Бях си облякла една нощница и се бях качила в леглото при Джо. Чувството да съм притисната в едрото му, топло тяло беше възхитително, и само след секунди съм заспала.

Джо беше зад мен, едната му ръка беше подпъхната под главата ми, а краката му бяха под моите. Лежах тихо и слушах равномерното му дишане. Питайки се дали е буден, оставих пръстите на краката си леко да го докоснат по стъпалото. Устата му бавно се приближи до тила ми и намери едно толкова чувствително място, че усетих тръпка на удоволствие чак в стомаха.

— Има мъж в леглото ми — отбелязах, като попипах слепешком с ръка, усещайки мускулестото бедро и гладкостта на ханша му. Китката ми бе хваната и смъкната надолу, докато пръстите ми срещнаха твърда, издута плът и копринена мъжка кожа. Поех си бързо дъх, очите ми се разшириха.

— Джо... прекалено рано е.

Ръката му отиде на гърдата ми и я погали през тънката материя на нощницата, притискайки леко зърното и предизвиквайки втвърдяването му.

Опитах отново, но прозвучах неубедително дори за собствените си уши.

— Не съм фен на сутрешния секс.

Но той продължи да целува шията ми и вдигна нощницата ми над коленете.

Изсмях се кратко и невярващо и изпълзах към другия край на леглото.

Джо се хвърли и ме притисна с приглушен смях. Покри ме, бедрата му се прилепиха към хълбоците ми, накара ме умишлено да почувствам тежестта му, тялото му беше заредено с похот. Моментът беше весел, но имаше преднамереност в начина, по който ме опипваше, преценяване, което ме остави без дъх.

— Поне ме остави първо да си взема душ — помолих жално аз.

— Искам те така.

Започнах да се дърпам.

— По-късно. Моля те.

Джо наведе глава и прошепна:

— Не решаваш ти. Аз решавам.

Притихнах. По някаква причина чуването на тези тихи думи, докато бях прикована долу, ме накара да потръпна цялата. Гласът му се изви горещ в ухото ми:

— Принадлежиш ми и ще те имам. Тук. И сега.

Не можех да си поема достатъчно въздух. Никога не ми се бе случвало да съм до такава степен възбудена. Очите ми бяха влажни, както и онова място между бедрата.

Позицията му се промени, ръката му се плъзна под нощницата и между бедрата ми, претърсвайки ме интимно. Сгърчих се, когато той разтърка влагата и пъкна двата си пръста в мен. Хълбоците ми започнаха да се поклащат в стегнат, безразсъден ритъм и той се напасна към него перфектно, като притискаше все по-дълбоко, надграждайки усещане след усещане, докато не започнах да се свивам при всеки тласък.

Като ме обърна по гръб, той коленичи между бедрата ми и ги вдигна. Целуна глезена ми, прасеца и продължи нагоре. Прехапах устни и се сгърчих, когато целувките се приближиха опасно до чатала ми.

— Недей — опитах се да възразя точно преди да почувствам горещо, гладко загребване през тръпнещата си плът. Не можех да избягам от влажното подръпване на устата му. Започнах да хлипам, защитата ми рухна под тежестта на удоволствието.

Той беше неумолим, концентрирайки се върху потръпващото горещо място с езика си, милувките придобиха ритъм, който водеше всеки импулс и усещане, и всеки удар на сърцето в един-единствен фокусиран поток. Краката ми се разтвориха и аз издадох звук сякаш

съм била ранена, когато заслепяващата кулминация започна. Прекалено много, за да бъде понесена, прекалено интензивна, тялото ми бе обхванато от силни вибрации.

Джо прекара много време, за да продължи горенето, дори след като притихнах, устата му ме галеше с диaboлична нежност. Накрая той вдигна глава и целуна корема ми. Бях толкова замаяна, че едва регистрирах, когато той се откъсна за момент, за да вземе нещо от нощното шкафче. След което се наведе над тялото ми, разтваряйки с лакът бедрата ми, а аз вдигнах отслабналите си ръце към него. Повличайки ме в безумна езда, той се отдръпна само колкото да тласне отново, преднамерената сила на всеки удар ме разтваряше, хълбоците ми се вдигаха с всеки тласък. Понякога ритъмът беше дразнещ и бавен, понякога по-бърз и по-дълбок, а той внимаваше за всяка реакция, независимо колко слаба е, научавайки какво ме възбужда, какво ми доставя удоволствие. Любеше ме както никой досега, и въпреки че усещането беше непознато, можех да го разпозная. Затворих очи, когато той влезе в мен с бавно въртене. В гърлото ми се надигна хленч. Нямахме задръжки, нямаше благоприличие, нямаше контрол. Още разрушителни спазми, моето удоволствие подхранваше неговото. Джо простена и затрепери в ръцете ми. Държах го, целувах го по шията, наслаждавайки се на тежестта на тялото му върху мен.

Накрая той се обърна и ме издърпа върху себе си, останахме да лежим дълго преплетени един с друг. Бях в някакво вцепенение, в съзнанието ми кръжаха хаотични, разбъркани мисли. Миризмата на пот и секс се смесваше в еротичен аромат, който изпълваше всеки дъх. Под главата ми гърдите на Джо се вдигаха и спускаха равномерно. Едната му ръка се движеше по мен, галейки ме нежно.

Целунах рамото му.

— Сега ще отида да си взема душ — казах с дрезгав глас. — Не се опитвай да ме спреш.

Той се усмихна, обърна се настрани и ме загледа как ставам от леглото.

Отидох в банята на несигурните си крака и пуснах душа. Гърлото ми беше стегнато от усилие да сдържа сълзите си. Беше трудно да се чувстваш толкова беззащитен, уязвим... и в същото време в това имаше неизразимо облекчение.

Водата още не беше станала достатъчно топла, за да се пъхна под струята, когато Джо влезе. Острият му поглед улови всеки нюанс от изражението ми, преди да успее да го скрия. Той протегна ръка под душа и провери температурата, след което влезе с мен в облицованата със стъкло кабина. Невиждащо подложих лице под водата.

Джо безмълвно насапуниса ръцете си и започна да ме къпе, докосванията му бяха по-скоро нежни, отколкото сексуални. Облегнах се на него, не възразих дори когато пръстите му се пъхнаха между краката ми и разтвориха меките гънки, за да ги облее горещата вода. Той ме обърна така, че водата да тече по гърба ми и се оказах притисната отгоре до долу към мокрото му мускулесто тяло.

— Прекалено скоро? — чух го да пита.

Поклатих глава, с вкопчени на кръста му ръце.

— Не... само че сега беше по-различно от първия път.

— Казах ти, че ще е по-различно.

— Да, но аз... не знам защо.

Той прошепна до ухото ми:

— Защото това сега означава нещо.

Можех да отговоря само с кимване.

* * *

След бърза закуска с кафе, препечени филийки и яйца, Джо трябваше да тръгне. Щеше да се прибере вкъщи, за да се преоблече, преди да се срещне с един от директорите на благотворителната фондация Травис, за да обсъдят последните инициативи, върху които семейството е решило да се фокусира.

— След всичко, което се случи снощи — каза Джо, — аз може би съм единственият Травис, който ще се появи. — Той си открадна една бърза целувка. — Вечеря довечера? — Втора целувка, преди да отговоря: — В седем? — Още една целувка. — Приемам това за „да“.

Стоях там с идиотска усмивка на лицето, когато той тръгна.

Малко по-късно, докато пиех втора чаша кафе, София слезе по стъпалата с розов халат и чехли във формата на пухкави зайчета.

— Джо още ли е тук? — попита тя шепнешком.

— Не, няма го.

— Как беше снощи?

Усмихнах се слабо.

— Динамично. Прекарахме по-голямата част в една чакалня в болница „Гарнър“. — Когато седнахме една до друга пред плота, разказах на София за усложненията в бременността на Хейвън, за раждането на бебето и какво са правили Травис.

— Беше своего рода отваряне на очите — казах аз. — Виждала съм семейства да празнуват заедно, да се карат заради някакви невероятно тъпи проблеми. Но никога не съм виждала семейство отблизо в подобна ситуация. Начинът, по който се подкрепят един друг... — Млъкнах, беше ми трудно да намеря думите. — Изуми ме, че Гейдж, който е имал проблеми с Харди в миналото, беше човекът, който седна до него и го успокоява, а Харди му позволи, и това бе заради семейната връзка, тази... тази необикновена връзка, която е толкова важна за всички тях.

— Това не е необикновено — каза София. — Това е семейството.

— Да, знам, че това е семейството, но никога не съм виждала какво *прави* едно семейство. Не и нещо подобно. — Млъкнах. — Никога не съм била част от голямо семейство. И не съм сигурна, че би ми харесало. Те всички се познават толкова добре. Прекалено добре. Няма да имам никаква усамотеност.

— Съществуват задължения, когато си част от семейство — призна София. — И проблеми. Но да се грижите един за друг... чувството да принадлежиш някъде... това е чудесно.

— Липсва ли ти това, че не си близо до роднините? — попитах аз.

— Понякога — призна София. — Но когато не те приемат такъв, какъвто си, това в действителност не е семейство. — Тя сви рамене и отпи от кафето. — Разкажи ми останалото — подтикна ме тя. — След като Джо те върна вкъщи.

Лека червенина покри лицето ми.

— Очевидно е спал тук.

— И?

— Няма да те посвещавам в подробности — възразих аз и София се засмя весело, когато червенината ми се сгъсти.

— Мога да кажа, че е минало добре само като гледам лицето ти — каза тя.

Опитах се да я отклоня.

— Нека си съставим планове за деня. Късно следобед трябва да прегледаме какво е направено дотук по сватбата на Уорнърови и да изпратим отчет на Райън. Мисля, че ще одобри повечето неща, но искам да сме сигурни... — Млъкнах, когато на вратата се позвъни. — Трябва да е доставка. Освен ако не очакваш някого.

— Не. — София отиде до вратата и надникна през един от тесните странични прозорци. Тя се завъртя и опря гръб във вратата, приличаше на асистентка на хвърляч на ножове по време на репетиция. — Стивън е — каза тя и очите ѝ се разшириха. — Защо е тук?

— Нямам представа. Да го попитаме.

Тя не помръдна.

— Какво иска, според теб?

— Той работи тук — напомних ѝ търпеливо. — Да го пуснем да влезе.

Сестра ми кимна напрегнато. Обърна се да отключи вратата и я отвори с подчертана сила.

— Какво искаш? — попита го без предисловие.

Стивън беше облечен както обичайно — в дънки и спортна блуза с къс ръкав. Беше трудно да се разчете изражението му, когато погледна надолу към нея.

— Оставих вчера тук калъфа на телефона си — каза той предпазливо. — Минах да си го взема.

— Здравсти, Стивън — обадох се. — Калъфът ти е на масичката за кафе.

— Благодаря. — Той влезе вътре с изключителна предпазливост, сякаш в студиото имаше скрита бомба, готова да експлодира.

Коко се изкачи по стълбичката на дивана и наблюдаваше как Стивън взема калъфа си за телефон. Той спря да погали малката ѝ главичка и да я почеше зад ушите, но когато след малко престана, тя докосна с лапа ръката му и пъкна глава под дланта му, подканвайки го да продължи.

— Как върви? — попитах аз.

— Добре.

— Искаш ли кафе?

— Аз... не съм сигурен...

— Хубаво.

Докато продължаваше да гали Коко, той хвърли крадешком поглед към София.

— Носиш плюшени чехли — каза той, сякаш това потвърждаваше някакво подозрение, което е имал от известно време.

— Е, и? — попита София мрачно в очакване на саркастичен коментар.

— Харесват ми.

Тя го погледна объркано.

Двамата бяха толкова съсредоточени един върху друг, че не забелязаха дискретното ми излизане от кухнята.

— Отивам на селския пазар — съобщи Стивън. — Трябва да има хубави праскови. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Защо не? Само трябва да сменя пижамата си с някакви нормални дрехи и... — София направи пауза. — Пижамата — повтори тя. — Така трябва да се произнесе. Нали?

Не се сдържах и спрях да ги погледна от стълбището. Имах пълна гледка към лицето на Стивън. Той се усмихваше на София, очите му блестяха.

— Начинът, по който го произнасяш — каза той, — винаги звучи като „пажама“. — Той се поколеба, след което вдигна ръка и я погали по бузата.

— Пажамата — повтори София точно като преди.

Загубил всички задръжки, Стивън я придърпа в прегръдките си и прошепна нещо тихо.

Дълго мълчание. Треперливо поемане на дъх.

— Аз също — чух да казва София.

Той я целуна и тя прилепна към него, ръцете ѝ се вдигнаха към косата му. Двамата бяха обзети от взаимна нежност, докато се целуваха несръчно по страните, брадичките, устата.

Не много отдавна, помислих си аз, докато се изкачвах по стълбите, гледката на Стивън и София страстно прегърнати би била немислима.

Всичко се беше променило толкова бързо. Дългият равен път, който бях начертала за мен и София, се беше оказал с толкова много неочаквани завои, че се запитах дали няма да стигнем на някакво съвсем различно място от предварително планираното.

* * *

Получавах чести новини за състоянието на Хейвън от Ела и Либърти, и разбира се, от Джо. Макар Хейвън да се беше подобрила рязко, тя още не беше достатъчно добре, за да приема посетители, освен най-близките си. Дъщеричката ѝ, Розали, заякваше и наддаваше добре, и често я водеха при Хейвън, за да не губят контакт една с друга.

Докато прехвърлях снимките, които Джо беше направил и качил на таблета си, спрях на един изумителен фотос на Харди, който държеше Розали в едрите си ръце и бе навел усмихнатото си лице толкова ниско, че миниатюрните пръстчета на бебето докосваха носа му.

— Очите ѝ са сини — казах аз, когато увеличих изображението.

— Когато майката на Харди дойде вчера, каза, че неговите били същия цвят, когато се родил.

— Кога ще изпишат Хейвън и Розали от болницата?

— След още една седмица, мисля. Харди ще е на седмото небе с тези две момичета у дома. — Джо направи пауза. — Но се надявам, че сестра ми няма да иска да има други деца. Харди казва, че не може да преживее това отново, дори Хейвън да иска да опитат.

— Има ли отново риск от прееклампсия, ако забременее?

Джо кимна.

— Хейвън може и да няма нищо против да останат с едно дете — казах аз. — Или Харди да промени мнението си. Човек никога не може да предвиди какво ще направят хората. — След като стигнах до последната снимка, върнах таблета на Джо.

Бяхме в неговата къща в Олд Сикст Уорд, очарователна вила с малко по-малка придружаваща къща отзад. Джо беше боядисал интериора на двете постройки в нежно кремавобяло, а перваза в орехово кафяво. Обзавеждането беше скромно и мъжко, състоеше се от няколко красиви, реставрирани мебели. Джо прекара повече време да ми показва по-малката къща, където работеше и държеше фотографското си оборудване. За моя изненада, имаше дори тъмна стаичка, която той призна, че рядко използва, но не би се отървал от нея никога.

— От време на време ще снимам по някоя лента, защото има нещо магическо в получаването на негатив в тъмната стаичка.

— Магическо? — повторих с въпросителна усмивка.

— Ще ти покажа някой път. Нищо не може да се сравни с това да видиш как се появява изображение в коритото с проявител. И всичко е въпрос на занаят: не можеш да кажеш дали експонацията е прекалено светла, или прекалено тъмна, не можеш да видиш подробностите от потъмняването и изсветляването, така че трябва да действаш по усет, да правиш това, на което те е научил опитът ти дотук.

— Значи предпочиташ това пред фотошопа?

— Не, фотошопът има прекалено много предимства. Но въпреки това ми харесва идеята да изчакам да видя изображение в тъмната стаичка. Отделянето на време и виждането на образа в необичайна перспектива... това не е толкова практично, както дигиталната фотография, но е много по-романтично.

Харесвах неговата страст в работата. Харесваше ми, че смята една малка стаичка без прозорци, пълна с корита с химически препарати, за романтична.

Като разглеждах файловете с фотографии на един монитор, открих серия снимки, които е правил в Афганистан... красиви, силни, приковаващи вниманието. Някои от пейзажите приличаха на извънземни. Двама възрастни мъже, седящи пред тюркоазено синя стена... силует на войник на фона на червено небе, спрял на планинска пътека... куче, гледано от същата височина, крак във войнишка обувка на преден план.

— Колко време си бил там? — попитах.

— Само месец.

— Как реши да заминеш?

— Един приятел от колежа снимаше документален филм. Той и снимачният му екип бяха прикрепени към отряд войници в една артилерийска база в Кандахар. Но се наложи фотографът да си замине по-рано. Така че ме помолиха да се заема и да довърша работата му. Бях изпратен на същата двудневна тренировъчна сесия, която беше преминал екипът, където имаше какво да се учи, най-вече как да не прецакаш нещата в бойна обстановка. Кучетата на предните линии бяха невероятни. Нито едно от тях не трепваше при звука на куршум.

Един ден по време на обиколка видях как един лабрадор надуши експлозив, който металните детектори не бяха успели да хванат.

— Било е много опасно.

— Да, но това беше много умно куче. Знаеше какво прави.

— Имах предвид, че е било опасно за теб.

— О! — Устните му се извиха. — Аз съм много добър в това да избягвам неприятности.

Опитах се да отвърна на усмивката, но в гърдите ме бодна, когато си помислих, че е поемал такъв риск.

— Би ли правил пак нещо подобно? — не се сдържах и попитах. — Да приемеш работа, където можеш да бъдеш ранен или... още по-лошо?

— Всеки от нас може да бъде ранен независимо къде е — каза той. — Когато дойде твоят ред, те намира. — Погледът му се закова в моя, когато добави: — Но не бих влязъл в такава ситуация, ако ти не искаш да го правя.

Намекът, че моите чувства биха могли да отменят негово решение, не беше много успокоителен. Но част от мен реагира на него, жадуваше да има това влияние върху него. Кое то ме притесни още повече.

— Хайде — прошепна Джо, извеждайки ме от малката сграда. — Да влезем в къщата.

Влязох в малката спалня. Леглото персон и половина беше покрито с обикновени бели чаршафи и бял юрган. Възхитих се на таблата, панел, изработен от вертикални дървени летви.

— Откъде си взел това?

— Хейвън ми го даде. Било е врата на стар товарен асансьор в жилищния им блок.

Инспектирайки таблата по-отблизо, видях отдавна избеляла дума, изписана с едри червени букви отстрани... ОПАСНОСТ... Усмихнах се. Прокарах ръка по гладката повърхност на отметнатия чаршаф.

— Красив е. Голям брой нишки на квадратен сантиметър.

— Нямам представа какъв е броят на нишките.

Свалих обувките си и се свих на леглото. Извих се на една страна и му хвърлих провокативен поглед.

— Явно не споделяш разбирането ми за луксозни чаршафи.

Джо се отпусна до мен.

— Повярвай ми, ти си най-люксовото нещо, което е имало някога в това легло. — Ръката му бавно последва извивката на кръста и хълбока ми. — Ейвъри... искам да те снимам.

Веждите ми се вдигнаха.

— Кога?

— Сега.

Погледнах към блузата си без ръкави и дънките.

— В тези дрехи?

Той лениво проследи една шарка на бедрото ми.

— Всъщност... мислех си, че можеш да съблечеш това.

— Мили боже! Ти сериозно ли ме молиш да ти позирам за голи снимки?

— Можеш да се прикриеш с чаршаф.

— Не!

От начина, по който Джо ме погледна, можех да кажа, че пресмята как да получи това, което иска.

— Какъв е смисълът? — попитах притеснено.

— Двете ми любими неща на този свят сте ти и фотографията. Искам да се наслаждавам на двете едновременно.

— А какво ще се случи после с тези снимки?

— Те са си за мен. Няма да ги показвам на никого.

— Правил ли си това преди? — попитах подозрително. — Това някакъв ритуал с гаджетата ти ли е?

Джо поклати глава.

— Ти си първата. — Той направи пауза. — Не, втората. Веднъж ме накараха да снимам реклама за автомобил с манекенка, върху която имаше само сребристая боя. Излизах с нея няколко пъти след това. Всъщност никога не ми е била гадже.

— Защо си скъсал с нея?

— След свалянето на сребристая боя вече не ми беше толкова интересна.

Не можах да сдържа неохотния си смях.

— Позволи ми да те снимам — опита се да ме склони Джо. — Повярвай ми.

Хвърлих му умолителен поглед.

— Защо изобщо обмислям това?

Очите му блеснаха със задоволство.

— Това означава „да“. — Той стана от леглото.

— Това означава, че ще те убия, ако ме излъжеш — провикнах се след него. Чувайки се, завъртях очи. — Говоря като героиня от телевизионен сериал. — Съблякох се бързо и се качих в леглото, като потръпвах от хладината на чаршафите.

След минута Джо се върна в стаята със своя „Никон“ и малка светкавица. Той дръпна транспарантите, оставяйки прозорците покрити единствено със завеси, които омекотяваха ярката следобедна светлина. Когато махна кувертюрата от леглото, аз дръпнах чаршафа бързо до брадичката си.

Джо ме гледаше по различен начин от преди, преценявайки важните неща, сенките, визуалната геометрия.

— Не се чувствам удобно гола — казах аз.

— Проблемът е, че не си често гола. Трябва да ходиш без дрехи деветдесет и пет процента от времето и тогава ще свикнеш.

— Би ти харесало — промърморих аз.

Джо се усмихна и се наведе да целуне откритата кожа на рамото ми.

— Толкова си красива без дрехи — прошепна той, продължавайки към врата ми. — Всеки път, когато те видя в някоя от онези широки ризи, си мисля за всички тези секси извивки отдолу, и това дяволски ме възбужда.

Погледнах го смутено.

— Не ти ли харесва начина, по който се обличам?

Той спря да ме целува:

— Красива си, независимо с какво си облечена.

Озадачаващото беше, че знаех, че наистина го мисли. Можех да се закълна, че беше истина, че е било истина от самото начало. Несъвършенствата на фигурата ми за него не бяха несъвършенства — той винаги гледаше на тялото ми със смесица от възхищение и страст, което беше адски ласкателно.

Помислих си, че е напълно възможно да съм го тествала, без да съзнавам това, опитвайки се да разбере дали безформените рокли, големите горнища и провиснали панталони ще окажат влияние върху него. Явно не бяха. Джо ме смяташе за красива. Защо трябваше да се харесвам по-малко, отколкото той ме харесваше? Какъв смисъл имаше

да оставя тези красиви дрехи да висят на закачалките в гардероба ми необличани?

— Имам някои наистина стилни дрехи, които Стивън ми помогна да избера — казах аз. — Само че така и не намерих подходящото време да ги облека.

— Не трябва да променяш нищо заради мен.

По някакъв инатлив начин ми се прииска да облека нещо ново и красиво днес, нещо, което да подхожда на начина, по който той ме вижда.

По инструкции на Джо легнах на една страна, несръчно подпряла глава на ръката си.

Той клекна и позиционира фотоапарата. Чу се изщракване и лампата на нощното шкафче светна, обливайки ме в светлина, за да балансира следобедния блясък откъм прозореца.

— Нямах причина да се срамуваш от обектива — каза той. — Всеки сантиметър от теб е прекрасен. — Той спря да нагласи статива на светкавицата, провери го отново и се фокусира върху мен. Гласът му беше спокоен и окуражителен. — Може ли да ми покажеш крака си?

Поколебах се.

— Единият поне? — опита се да ме придума той.

Предпазливо измъкнах горния си крак и го отпуснах върху чаршафа.

Погледът на Джо се плъзна по дължината му и той поклати глава, сякаш представляваше по-голямо изкушение, отколкото един мъж би могъл да понесе. Остави фотоапарата настрана и се наведе да целуне коляното ми.

Пресегнах се и погалих тъмната му глава.

— Ще изпуснеш фотоапарата си.

— Не ме е грижа.

— Щеше да те е грижа, ако беше паднал на пода.

Ръката му тръгна да се провира под чаршафа.

— Може би, преди да започнем да снимаме...

— Не — казах, — върши си работата.

Той измъкна ръката си.

— След това? — попита с надежда.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Ще видим.

Усмивката ми беше уловена с мигновено изщракване. Джо продължи да снима от различни ъгли, нагласяйки фокуса с експертна прецизност.

— Защо го правиш ръчно? — попитах аз, подпъхвайки чаршафа по-плътно под ръцете си.

— При това осветление мога да намеря правилния фокус по-добре, отколкото би станало автоматично.

Беше seksi да гледам ръцете му върху фотоапарата, умелия начин, по който го държеше и действаше с него. Имаше някакво особено удоволствие в това да наблюдаваш мъж да прави нещо, в което е добър. Изражението му беше вгълбено и съсредоточено, докато ми направи серия снимки как лежа по корем, хълбоците ми бяха закрити с чаршаф, но задникът ми беше оголен. Отпуснах глава върху сгънатите си ръце и му хвърлих кос поглед. Чу се неколкократно изщракване.

— По дяволите, фотогенична си — промърмори той и се приближи до леглото. — Кожата ти улавя светлината като перла. — Докато продължи да прави снимки под различни ъгли, като ме хвалеше и флиртуваше, и ме милваше, когато имаше шанс, установих, че започва да ми става приятно.

— Струва ми се, че използваш това като оправдание да ме опипваш — коментирах аз.

— Странични ползи — каза той, качвайки се на леглото при мен. Без да изпуска фотоапарата си, ме възседна с лекота.

— Хей — възразих аз и придърпах чаршафа по-високо върху гърдите си.

Изправен на колене, Джо насочи апарата точно над мен и направи няколко снимки. При тази близост нямаше как да не забележа колко издути са дънките му. Протегнах палаво пръсти към чатала му и ги пъгнах в цепките между копчетата.

Джо се зае да нагласява фокуса.

— Ейвъри, не ме разсейвай!

— Опитвам се да ти помогна. — Разкопчах най-горното копче.

— Това не е помагане. Всъщност... — Той издиша рязко, когато се заех с второто копче. — Всъщност е точно обратното на помагане. — Издърпах ръката си. — Бъди добро момиче и ме остави да направя още няколко снимки. Харесва ми какво правим с тази поза. — След

като остави една целувка върху дланта ми, той вдигна ръката ми нагоре около главата в прелъстителна поза. Пръстите му нагласиха лакътя ми, омекотявайки ъгъла. При всяка промяна на тежестта му усещах съблазнителния натиск срещу слабините си.

Вдигайки фотоапарата, Джо отново се изправи на колене. Гледах в обектива, докато той ме гледаше и си мислех за последния път, когато бяхме правили секс, как беше стоял отстрани до леглото, как беше повдигнал краката ми върху раменете си, как ме бе възбуждал и бе влязъл бавно в мен.

Докато лежах така, стоплена от еротичния спомен, изпитах непознато чувство на спокойствие. Задръжките ми бяха паднали и вече не се опитвах да крия нищо. Беше до такава степен пълната противоположност на това, което бях очаквала, че устните ми се разтвориха в учудена усмивка.

Последваха още няколко снимки.

— Готово — обяви Джо и свали фотоапарата.

— Какво имаш предвид?

— Направих снимката, която исках.

Примигах.

— Как можеш да кажеш?

— Понякога го чувствам, още преди да съм видял. Всичко се подрежда и секундата, в която натисна копчето, знам, че съм постигнал добрата снимка.

Когато се пресегна да сложи фотоапарата на нощното шкафче, аз отново протегнах ръка към копчетата на дънките му и чух тихия му смях. Той съблече тениската си и я хвърли настрана. Заета със заниманието си, аз продължавах с копчетата, косата ми се плъзгаше по голия му корем. Близнах линията с къдрави косъмчета, която водеше в дънките му, езикът ми се плъзна по твърдата коприна. Той издаде страстен звук, ръцете му се протегнаха към главата ми, пръстите му леко трепереха. Още едно копче, и още едно, след което дръпнах ръба на боксерките му.

Джо понечи да ми помогне. Преди да смъкне дънките си, бях върху него, хванала дебелия ствол с две ръце. Беше горещ, тънката кожа се движеше лесно върху твърдата плът. Допрях уста до него и той притихна, дънките се навиха около коленете му, дробовете му работеха с усилие. Рисувах го с език, поемайки солта и сатена, и

буйния пулс, удоволствието му беше толкова силно, че можех да почувствам ехото му в собственото си тяло. Когато чух заглушения му, умолителен стон, започнах да вдигам глава сантиметър по сантиметър, като не преставах да смуча. Цялото му тяло беше напрегнато, а лицето му зачервено.

Изпълзях върху него и той зарови едната си ръка в косата ми, придърпвайки главата ми към своята. Когато събу дънките си, го възседнах и се пресегнах надолу да го оправя. С дрезгав шепот той се помръдна да ми помогне, ръката му беше върху моята.

Започнах да го яздя бързо и енергично, с безразсъдна страст. В опит да удължи удоволствието, Джо хвана хълбоците ми, принуждавайки ме да забавя темпото. Ръцете му играеха по мен, галеха ме, увещаваха ме да се наведе напред. Вдигайки глава, той улови зърното ми и го пое дълбоко. Аз се гърчех, усещах топлината му в мен, тялото ми беше изпълнено и преливаше от усещания. Той ме дръпна още по-надолу и се опитахме да се приближим един до друг колкото е възможно по-плътно, използвайки ръце, крака, усти, дишайки същия въздух, отговаряйки на целувките и милувките си.

Много по-късно, след като беше качил снимката на лаптопа си, Джо ми я показа. Обилната светлина беше придала на кожата ми перлен блясък, а косата ми блестеше в кехлибарено-червено. Очите ми бяха с тежки клепки, устните пълни и леко разтворени. Жената на снимката беше съблазнителна, подканяща, сияеща.

Аз.

Докато гледах изображението в почуда, Джо обви ръце около мен изотзад и прошепна в ухото ми:

— Всеки път, когато те погледна... виждам това.

19.

— Всички да мълчат — нареди София и нагласи силата на звука.
— Не искам да пропусна нито една дума.

— Записваш го, нали? — попита Стивън.

Всички в студиото се бяха събрали да гледат излъчването на местно телевизионно магазинно шоу. Продуцентите бяха изпратили оператор и репортер на сватбата на Харлингън, която бяхме организирали наскоро. Дългото един час специално предаване показваше последните съвети, моди и трендове, както и профилирани, базирани в Тексас бизнеси. Последният сегмент на шоуто беше фокусиран върху практически съвети за планиране на сватби. Една хюстънска организаторка на събития, Джудит Лорд, бе поканена да дискутира избора на места и агенции. Аз бях поканена да продължа със съвети за подготовката и логистиката на деня.

Откъсът на Джудит Лорд беше елегантен и с достойнство, точно какъвто се надявах да бъде моят. Джудит, отдавна утвърдена гранд дама в бизнеса, притежаваше покрито с фондан стоманено хладнокръвие, на което се възхитих веднага. Репортерът ѝ зададе няколко въпроса и интервюто завърши с кадър на Джудит и клиентката, които прехвърляха булчински рокли, и друг, който ги показваше как опитват сватбени торти на фона на музика от Моцарт.

Всякакво подобие на възвишеност изчезна, обаче, когато започна моят сегмент. Музиката се смени с някакво възбудено парче от комедийна опера.

— Защо пускат това? — попитах аз с изненада.

В същото време Танк възкликна:

— Хей, това ми харесва! То е от анимационното филмче със Зайчето Бъни на фризьорските столове.

— Познато иначе като увертюра от Росини към „Севилския бръснар“ — поясни сухо Стивън.

Безтелесният глас на репортера започна:

— В елитния свят на тексаското сватбено общество Ейвъри Крослин агресивно изграждаше клиентела със своя безопаден стил...

— Агресивно? — вдигнах вежди аз.

— Това не е лоша дума — възрази Стивън.

— Не е за мъж. Но е лоша, когато става дума за жена.

— Хайде, Ейвъри — промърмори Джо. Той беше приседнал върху ръкохватката на дивана, докато София и останалите от студиото се бяха скупчили пред телевизора.

Отидох при него и той плъзна ръка около ханша ми.

— Агресивна ли съм? — попитах го намръщено.

— Разбира се, че не — отвърна той утешително в момента, в който всички в стаята произнесоха едновременно: „да“.

В този момент образът ми изпълни екрана: подчертавах колко е важно да се поддържа стриктен график при подготовката на една сватба.

София се извърна за миг от телевизора и ми се усмихна през рамо.

— Изглеждаш страхотно по телевизията — каза тя.

— Индивидуалността ти изпъква повече, отколкото на живо — добави Рий-Ан.

— Както и задникът ми — промърморих аз, когато телевизионният ми образ се отдалечи и камерата се фокусира върху гърба ми.

Джо, който не толерираше никакви критика по отношение на задните ми части, дискретно ме смушка отзад:

— Ш-шшт — изшътка той.

През следващите четири минути гледах с нарастваща невяра как професионалният ми имидж беше срутен с бързи прекъсвания и странна музика. Приличах на ексцентрична комедийна актриса, докато предавах микрофоните, подреждах цветята и излязох на улицата, за да насочвам трафика, така че фотографът да може да снима сватбеното парти извън църквата.

Камерата ме показва как говоря с младоженеца, който бе настоял да носи каубойска шапка със смокинга си. Той стискаше шапката си, сякаш се страхуваше, че може да му я издърпам. Докато спорех и жестикулирах, Коко се взираше в твърдоглавия младоженец с ядосано

изражение, предните ѝ лапки се мятаха нагоре-надолу в перфектен синхрон с ритъма на музиката.

Всички в стаята се засмяха.

— Не биваше да ме снимат с Коко — произнесох намръщено. — Дадох ясно да се разбере. Бях я взела със себе си единствено, защото в хотела за кучета нямаше свободни стаи за този ден.

Те се върнаха отново към интервюто.

— *Казахте, че част от вашата работа е да се подготвяте за неочакваното* — каза репортерът. — *Как точно го правите?*

— *Опитвам се да предвидя най-лошия възможен сценарий* — отвърнах. — *Неочаквано време, грешки с доставчици, технически затруднения...*

— *Технически затруднения като например...?*

— *О, могат да бъдат всякакви. Проблеми с дансинга, проблеми с ципове или копчета... дори сложен накриво орнамент на сватбената торта.*

Показаха ме как влизам в кухнята на залата за приема, която беше обявена за забранена за снимачния екип. Но някой ме беше последвал със скрита видеокамера.

— Не съм разрешавала да ме снимат тайно — ядосах се аз. — Не го направиха с Джудит Лорд.

Останалите ми изшъткаха отново.

На екрана аз се приближих до двама от доставчиците, които слагаха четириетажната торта на плота. Казах им, че са я внесли вътре прекалено рано — тортата трябваше да стои в хладилния автомобил, иначе масленият крем щеше да се разтопи.

— *Никой не ни е казал* — отвърна единият.

— *Аз ви казвам. Върнете я в автомобила и...* — Очите ми се разшириха, когато най-горният слой на тортата започна да се плъзга и се наклони. Успях да стигна и да го хвана, преди да повлече останалите блатове.

Някой от екипа беше заглушил ругатните ми.

Забелязвайки начина, по който ме гледаха доставчиците, аз проследих лакомите им погледи и установих, че съм се навела прекалено ниско към тортата и по гърдите ми се вият спирали от маслен крем.

В този момент всички в стаята прихнаха. Дори Джо се опитваше с всички сили да потисне смеха си.

На екрана репортерът ми зададе въпрос за предизвикателствата в работата ми. Бях перифразирала генерал Патън, казвайки, че трябва да приемеш предизвикателствата, така че да можеш да изпиташ радостта от победата.

— *А нещо за романтиката на сватбения ден?* — бе попитал репортерът. — *Тя не се ли губи, при положение че гледате на нея като на военна кампания?*

— *Булката и младоженецът са тези, които внасят романтиката* — отвърнах уверено. — *Аз се грижа за всички подробности, за да не го правят те. Сватбата е празнуване на любовта и те трябва да са свободни и да се съсредоточат върху това.*

— *И докато всички други празнуват* — произнесе гласът на репортера зад кадър, — *Ейвъри Крослин се грижи за бизнеса.*

Показаха ме как се отправям по най-прекия път към дъното на църквата, където палещият цигара от цигара баща на булката се беше скрил. Без да кажа дума, извадих кенче минерална вода „Евиан“ от чантата си и изгасих цигарата, докато той стоеше и мигаше. След това коленичих на пода, залепвайки с тиксо разкъсания подгъв на роклята на една от шаферките. Накрая камерата даде панорамен изглед към каубойската шапка на младоженеца, пъхната под един стол, където тайно я бях завряла.

Някой я беше обърнал на обратно и Коко се беше намърдала в нея. Чихуахуата гледаше право в камерата е блеснали очи, изплезила език, докато музикалният откъс завърши с внушителен оркестров финал.

Взех дистанционното и изключих телевизора.

— *Кой пъхна Коко в онази шапка?* — поисках да знам. — *Тя няма как да е попаднала там от само себе си. София, ти ли го направи?*

Тя поклати отрицателно глава, кикотейки се.

— *Тогава кой?*

Никой не призна. Погледнах един по един присъстващите в стаята. Никога не бях виждала такава колективна веселба.

— *Радвам се, че всички намирате за толкова забавно, че ще изхвърчим от бизнеса за броени дни.*

— Шегуваш ли се? — попита Стивън. — Бизнесът ще се разшири толкова, че не знам дали ще смогнем.

— Направиха ме да изглеждам некомпетентна.

— Не, не са.

— А захарната глазура? — поисках да знам.

— Ти спаси тортата — изтъкна Стивън. — Като в същото време покачи нивото на тестостерона на всички мъже сред зрителите.

— Това беше сватбено шоу — казах аз. — Ти, Танк и Джо сте единствените трима редовни мъже в Хюстън, които са го гледали.

— Дай ми дистанционното — помоли Рий-Ан. — Искам да го видя отново.

Поклатих глава категорично.

— Ще го изтрия.

— Няма значение — каза Танк на Рий-Ан. — От телевизията ще го качат на техния уебсайт.

Джо склучи ръка около дистанционното и го измъкна внимателно от хватката ми. Погледът му беше изпълнен със съчувствие.

— Искам да бъда елегантна като Джудит Лорд — казах му жално.

— Ейвъри, на света има милиони като Джудит Лорд, а ти си само една. Ти си красивата и забавната в тази програма, ти излъчваш енергията на човек, който си прекарва дяволски добре. Ти направи всичко, което Джудит Лорд направи, само дето ти беше безкрайно по-интересна. — Джо подаде дистанционното на Стивън и взе ръката ми. — Хайде, ще те заведа на вечеря.

Докато стигнем до входната врата, те вече бяха пуснали интервюто и го гледаха отново.

* * *

Когато след няколко часа се върнахме с Джо в студиото, се сблъскахме със София и Стивън, които излизаха да хапнат.

София беше щастлива и оживена, излъчваше светлина отвътре. Това несъмнено имаше общо с факта, че двамата със Стивън бяха започнали напоследък да спят заедно.

София ми беше разкрила, че за разлика от Луис, Стивън знаел за предварителната любовна игра. От това, което виждах, можех да кажа, че всичко върви много, много добре. Всъщност София и Стивън се държаха един към друг с нежност, каквато не бях очаквала, като се имаше предвид предишната им враждебност. Някога бяха търсили хиляди малки начини да се наранят взаимно, бяха търсили слабите си места. Сега сякаш споделяха простата радост да бъдат незащитени, напълно открити един с друг.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — попита ме София и ме прегърна, когато влязох.

— Всъщност, да. Реших да оставя това тъпо шоу зад гърба си и да забравя, че някога се е случвало.

— Боя се, че не можеш — каза София и в лешниковите ѝ очи проблесна удоволствие. — Продуцентът се обади тази сутрин и каза, че само теб обсъждат в Туитър, и че много те харесват. И половин дузина души били проявявали желание да осиновят Коко.

Вдигнах чихуахуата покровителствено. Сухото ѝ езиче ме докосна по брадичката.

— Казах им, че ще обмислим това — продължи София с предизвикателен поглед.

За седмица сегментът беше взет от националния клон на станцията. Студиото беше задръстено от срещи, а Стивън и София настояваха, че трябва да наемем нови хора.

В петък следобед получих съобщение от приятелката ми Джазмин, заповед да ѝ звънна незабавно.

Макар че винаги обичах да говоря с Джазмин и да слушам за живота ѝ в Манхатън, сега няхах желание да ѝ се обаждам. Ако беше гледала интервюто, със сигурност е била разочарована. Джаз винаги казваше, че е задължително една жена да поддържа професионална фасада, независимо от всичко. Никакво плачене, никакъв израз на гняв, никаква загуба на хладнокръвие. Една моя появява по телевизията, в която бях ругала, бях се размотавала нагоре-надолу с някаква проскубана чихуахуа и накрая бях завършила с маслен крем по блузата си, не беше това, което Джаз би сметнала за подходящо поведение на професионалист.

— Гледа ли го? — попитах аз веднага, след като Джазмин ме поздрави в слушалката.

— Ах, беше разбиваща. Гледах го, разбира се.

Това предизвика изненадан пристъп на смях у мен.

— И не се възмути?

— Беше върховно. Приличаше на перфектно подбран ситком. Ти *влaдeеше* екрана. Ти и онова малко кученце... как му беше името?

— Коко.

— Не знаех, че обичаш кучета.

— Нито пък аз.

— Онова с тортата... беше ли го планирала?

— Господи, не! Няма да го преживея.

— Не искаш да го преживяваш. Искаш да правиш още такива неща.

Намръщих се изненадана.

— Какво?

— Помниш ли онази възможност, за която ти бях говорила преди известно време, за „Да разбием сватбата“?

— Шоуто на Тревър Стиърнс?

— Изпратих им резюмето и портфолиото ти, и видеото, но те така и не се обадиха. Интервюирали са дузина кандидати и, доколкото знам, са прослушали трима. Но не са сто процента сигурни за никого от тях, а Тревър ще се побърка, ако не намерят скоро някого. Водещата не само трябва да я бива в работата, но трябва също така да притежава харизматичност. Онова качество, което не ти позволява да откъснеш очи от нея. Така че преди няколко дни една от продуцентките, Лоис, гледала видеото по Ютюб и... съжалявам, как се казваше кучето?

— Коко.

— Точно така. Лоис го гледала и изпратила линка на Тревър и останалите, и те направо *загинали*. Хвърлил още един поглед на резюмето ти и сега смятат, че ти си *точно* това, което им трябва. Искат да се запознаят с теб. Ще изпратят човек, който да те закара на интервю там. — Джазмин направи пауза. — Мълчиш — Каза тя нетърпеливо. — Какво мислиш?

— Не мога да повярвам — успях да произнеса накрая. Сърцето ми щеше да се пръсне.

— Повярвай! — извика Джазмин триумфално. — Сега, след като ти казах, ще дам телефона ти на Лоис и тя ще организира полета. Тревър е в Ел Ей, но продуцентите на „Да разбием сватбата“ са в

Манхатън и те са хората, с които трябва да говориш първоначално. Ще трябва да ти намерим агент — няма да успеем да осигурим такъв за първата среща, но на този етап не е чак толкова необходимо. Не поемай никакви ангажименти и обещания. Просто им позволи да те опознаят и слушай какво ще ти кажат.

— Не е нужно да ми купуват билет до Ню Йорк, ако са готови да изчакат няколко дни — казах. — Следващата сряда идвам в Ню Йорк за проба на рокля на една от булките ми.

— Ще идваш тук и не си го споменала?

— Бях заета — възразих аз.

— Сигурна съм. Как са нещата с Джо Травис, между другото?

Бях ѝ казала наскоро за връзката си с Джо, но не ѝ обясних какво в действителност чувствам към него... дълбоката нежност и щастие, и страх, и болезненото колебание от това да не би да стана още по-зависима от него. Джазмин нямаше да разбере. Що се касае до собствения ѝ любовен живот, тя избираше удобни и по същество връзки за еднократна употреба. Да се влюби бе нещо, което не си позволяваше. „Любовта не я е грижа дали си си свършила работата“, беше ми казала веднъж тя.

В отговор на въпроса ѝ ѝ казах:

— Той е бог в леглото.

Чух познатия ми дрезгав смях.

— Наслаждавай се на този тексаски расов жребец, докато можеш. Скоро ще се върнеш в Ню Йорк.

— Все още не бързам да се надявам. Тревър и неговите хора може да решат да не ме вземат. Освен това... има много неща, за които трябва да помисля.

— Ейвъри, ако това стане ще бъдеш знаменитост. Всички ще те познават. Ще можеш да получаваш най-хубавата маса във всеки ресторант, най-добрите билети, апартамент пентхаус... какво толкова има да му мислиш?

— Сестра ми е тук.

— Тя също може да се премести. Ще ѝ намерим и на нея нещо, което да прави.

— Не знам дали ще иска. Двете със София работихме здраво, за да създадем този бизнес. За никоя от нас няма да е лесно да го изостави.

— Добре. Помисли си. А междувременно аз ще дам на Лоис координатите ти. Ще се видим следващата седмица.

— Нямам търпение — казах аз. — Джаз... не знам как да ти благодаря.

— Не се страхувай от този шанс. Това е правилното нещо за теб. Ню Йорк е мястото, на което принадлежиш, и ти го знаеш. Нещата се случват тук. Чао, миличка. — Тя затвори телефона.

Въздъгнах и върнах телефона обратно в зарядното.

— Нещата се случват и тук — произнесох аз.

20.

— Винаги съм знаела, че си създадена за нещо такова — възкликна София, след като ѝ казах за обаждането на Джаз. Реакцията ѝ на новината беше подобна на моята: тя изглеждаше потресена, но и развълнувана. Разбираше потенциала на тази възможност и какво може да означава. Като поклати бавно глава, тя ме погледна с разширени очи. — Ще работиш с Тревър Стиърнс.

— Това е само възможност.

— Ще стане. Чувствам го.

— Ще се наложи да се върна в Ню Йорк — казах аз.

Усмивката ѝ леко посърна.

— Щом трябва, ще го направим.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Искаш да кажеш... да се преместя с теб в Ню Йорк?

— Не мисля, че някога ще бъда щастлива, ако живея далеч от теб — казах аз.

София се пресегна и хвана ръката ми.

— Ние сме сестри — каза тя просто. — И сме заедно, дори когато не сме, разбираш ли, *mi corazon*? Но Ню Йорк не е мястото за мен.

— Няма да те оставя тук сама.

— Няма да съм сама. Имаме бизнеса, нашите приятели и... — Тя спря и се изчерви.

— Стивън — довърших аз.

София кимна, очите ѝ блестяха.

— Какво е това? — попитах. — Какво?

— Той ме обича. Каза ми го.

— А ти каза ли му, че и ти го обичаш?

— Да.

— Каза му го, защото не искаш да нараниш чувствата му, защото е първият мъж, с когото си преживяла любовна игра, или защото наистина го обичаш?

София се усмихна.

— Казах му го, защото го обичам заради сърцето и душата му, заради интересния му, сложен ум. — Тя направи пауза. — А любовната игра не вреди.

Засмях се учудено.

— В кой момент осъзна, че го обичаш?

— Не беше момент. Беше като да откриеш нещо, което през цялото време си е било там.

— Значи е сериозно? Съвместното съжителство е сериозно?

— Разговорите за брак са сериозни. — София се поколеба. — Е, имаме ли твоята благословия?

— Разбира се, че я имате. Никой не е достатъчно добър за теб, но Стивън е най-близкото до идеала. — Подпрях лакти на масата и притиснах пръсти в слепоочията си. — Вие двамата можете да се справите с бизнеса — произнесох гласно разсъжденията си. — Стивън може да прави това, което правя аз. Ти си единствената незаменима персона тук — ти си творческият двигател. Единственото, от което се нуждаеш, са хора, които да осъществяват идеите ти.

— Какво ли ще е — размечта се София — да водиш такова шоу като „Да разбием сватбата“? Трябва ли да предлагаш някакви идеи?

Поклатих глава.

— Предполагам, че повечето неща ще са предварително планирани и режисирани. Моята роля ще е да се мотая наоколо и да хармонизирам всичко накрая. Ще има провали, ще има изфабрикувани кризи и безброй кадри на разголеното ми деколте и смахнатото ми куче.

— Това ще е такъв голям хит — каза София с благоговение.

— Знам — кимнах и двете изпищяхме.

Изтрезнявайки след минута, тя попита:

— Ами Джо?

Въпросът накара стомаха ми да се свие.

— Не знам.

— Много хора поддържат връзка от разстояние — каза София. — Ако двама души го искат, може да се получи.

— Вярно е — съгласих се — Джо има достатъчно пари, за да пътува, когато поиска.

— Това може да направи връзката дори още по-добра — допусна София. — Тъкмо няма да си омръзнете.

— Качествено време заедно, вместо количествено.

София кимна енергично.

— Всичко ще бъде наред.

Дълбоко в себе си знаех, че това са глупости, но ми звучеше толкова добре, че исках да повярвам.

— Не мисля, че трябва да го споменаваме пред Джо, преди да тръгна за Ню Йорк, нали? Не искам да го тревожа излишно.

— Аз няма да му кажа нищо, знаеш го.

* * *

Прекарах по-голямата част от седмицата, без да кажа думица на Джо, но това ме терзаше. Исих да споделя с него новината, но се страхувах какво ще каже. Имах проблеми със съня, будех се многократно през нощта и започвах следващия ден изтощена.

Този цикъл се повтори още два дни, докато най-после Джо светна лампата на нощното шкафче.

— Чувствам се така, сякаш в леглото ми има торба с малки кученца — каза той с нотка на раздразнение, но очите му бяха нежни. — Какво става, скъпа? Защо не можеш да спиш?

Погледнах го на светлината на лампата, разтревоженото му лице, разрошената коса и този широк гръден кош. Изпълни ме ужасно чувство на копнеж, сякаш независимо от това колко плътно ме държеше той до себе си, никога нямаше да е достатъчно. Сгуших се до него и той прошепна тихо, като придърпа завивката около двама ни.

— Кажи ми. Каквото и да е, ще се оправи.

Казах му всичко, говорех толкова бързо, че беше чудо, че той изобщо бе в състояние да следва мисълта ми. Казах му какво ми е казала Джазмин за Тревър Стийърнс и „Да разтърсим сватбата“ и как това е шанс, каквото няма да ми се удаде отново, как това е всичко, за което съм мечтала.

Джо слушаше внимателно, прекъсваше ме само за да ми зададе по някой въпрос. Когато най-после спрях да си поема дъх, той отмени

лицето ми от гърдите си и ме погледна. Не можех да разчета изражението му.

— Разбира се, че трябва да говориш с продуцентите — каза той. — Трябва да разбереш какви са опциите.

— Не си ли ядосан? Или разстроен?

— По дяволите, не! Гордея се с теб. Щом това е, което искаш, ще те подкрепя по всякакъв начин.

Ченето ми почти увисна от облекчение.

— О, боже! Толкова се радвам да го чуя. Много се притеснявах. Когато мислиш така, връзката от разстояние не ми се вижда чак толкова лошо нещо. Стига ние двамата...

— Ейвъри — каза той спокойно, — не съм съгласен на връзка от разстояние.

Озадачена, аз се изправих да го погледна, дръпнах копринените презрамки на нощницата върху раменете си.

— Но ти току-що каза, че ще ме подкрепиш.

— Ще те подкрепя. Искам да се занимаваш с това, което те прави щастлива.

— Ще съм щастлива, ако мога да получа това шоу и да се преместя в Ню Йорк, а така също да поддържам връзката си с теб. — Осъзнавайки колко егоистично е прозвучало това, добавих смутено: — Най-общо казано, искам да си имам и едната торта, и другата, пътническата торта, която идва да ме посещава...

Видях бързата му усмивка, въпреки че в нея нямаше особена радост.

— В повечето случаи пътуването не се отразява добре на тортата.

— Няма ли да искаш поне да я сложиш на поднос? — попитах аз. — С връзка от разстояние можеш да имаш предимството да си необвързан, но също така сигурността на...

— Опитах това преди доста време — прекъсна ме тихо Джо. — Никога повече. Няма предимства, скъпа. Уморяваш се да си самотен. Уморяваш се от всичките тези мили между вас. Всеки път, когато сте заедно, правите изкуствено дишане на връзката си. Ако е кратковременна раздяла, е друго нещо. Но това, за което ти говориш... едно отворено споразумение без точка за спиране... няма никакви изгледи за успех.

— Можеш да се преместиш. Ще имаш невероятни възможности в Ню Йорк. По-добри, отколкото тук.

— Не по-добри — възрази той. — Просто различни.

— По-добри — настоях. — Когато обмислиш...

— Задръж. — Джо вдигна ръка във възпиращ жест, слаба усмивка докосна устните му. — Първо ще отидеш да разговаряш с тези хора и да разбереш дали си готова за работата, и дали работата е като за теб. А сега нека поспим.

— Не мога да спя — измрънках аз и се отпуснах се по гръб, обхваната от чувство за безсилие. — И миналата нощ не спях.

— Знам — каза той. — И аз будувах.

Той изгаси лампата и стаята потъна в такъв мрак, че нямаше и сенки.

— Защо това не се случи преди три години? — попитах гласно. — *Тогав*а се нуждах от него. Защо трябва да става сега?

— Защото животът подбира най-неподходящия момент. Тихо сега.

Нервите ми бяха на възел от възбуда.

— Отказвам да повярвам, че ще ме зарежеш само защото по някаква случайност няма да съм удобно установена в Тексас.

— Ейвъри, престани да се самонавиваш.

— Съжалявам. — Опитах се да се отпусна и да дишам равномерно. — Нека те попитам още едно нещо: семейството ти има частен самолет, нали?

— „Гълфстрийм“. За бизнес.

— Да, но ако поискаш да го използваш по лични причини, братята и сестра ти биха ли имали нещо против?

— Аз бих имал. Пет бона за час летене.

— Лек джет, среден размер или...

— „Гълфстрийм“ с голяма кабина, превъзходен реактивен самолет среден размер.

— Колко време предварително трябва да се обадиш, за да ти го подготвят?

— За такова пътуване — два-три часа. — Завивката се беше смъкнала от краката ми.

— Какво правиш? — Не можех да го виждам, само усещах как се движи в тъмното.

— След като толкова се интересуваш от самолета ми, ще ти разкажа всичко за него.

— Джо...

— Тихо. — Краят на нощницата ми се вдигна и аз усетих мека, гореща целувка от страни на коляното. — „Гълфстриймът“ има интернет, телевизор, телефонна система и най-лошата кафемашина, която съществува на този свят. — Целувката слезе към другото ми коляно, последвана от дългата, гъделичкаща следа на езика му, който продължи нагоре по бедрото. — Два подобрени двигателя на Ролс Ройс — продължи той, — осигуряващи четиринайсет хиляди паунда подемна сила всеки. — Поех си рязко дъх, когато усетих езика му да се плъзга високо от вътрешната страна на крака ми.

Дъхът му накара косъмчетата ми да настръхнат.

— Резервоарът побира четири хиляди и четиристотин галона гориво.

Единично, лениво близване. Изскимтях, фокусирах се изцяло върху онова нежно място. Той близна по-дълбоко в топлината.

— Зареден догоре, лети без прекъсване четири хиляди и триста морски мили. — Върховете на пръстите му ме побутнаха да ме разтворят, а устните му се сведоха, залепвайки ме с горещ, влажен печат. Бях замаяна и притихнала, хълбоците ми се вдигнаха рязко нагоре в дъга. Точно когато удоволствието достигна немислим връх, той откъсна уста. — Беше подобрен с нови реверсъри, които скъсяват времето на кацане — промърмори той, — и усъвършенствана система за наблюдение с инфрачервена камера, монтирана отпред. — Един дълъг пръст се плъзна в мен. — Има ли нещо друго, което искаш да знаеш? — попита той, докато ме галеше отвътре.

Поклатих глава, бях загубила дар слово. Въпреки че не би могъл да види движението, сигурно го беше усетил, защото чух тих, весел звук.

— Ейвъри, скъпа — прошепна той, — тази вечер ще спиш толкова добре...

Усетих устата и езика му отново, докато ме възбуждаше с деликатна, безпощадна прецизност, и се изгубих във вълна от горещина. Удоволствието се увеличаваше, издигаше се и се пречупваше. Когато стана прекалено, за да бъде понесено, се опитах да

се извъртя, но Джо не ме пусна, упорствайки, докато стоновете ми не преминаха в дълги въздишки.

След като свърши с мен, може да се каже, че почти изпаднах в безсъзнание. Спах толкова дълго и дълбоко, че едва регистрирах, когато Джо ме целуна за довиждане на следващата сутрин. Той се наведе над леглото, изкъпан и напълно облечен, прошепвайки, че трябва да излезе.

Когато се събудих напълно, него вече го нямаше.

* * *

Два дни по-късно се качих на борда на частния „Сайтейшън Ултра“ с Холис Уорнър. Една стюардеса ни сервира „д-р Пепър“ с лед, докато чакахме Бетани, която закъсняваше. Модерно облечена и тънка като фиданка, Холис се отпусна в седалката от бежова кожа до мен. Тя обясни, че съпругът ѝ Дейвид е предложил планове за обезщетение на някои от главните изпълнителни директори в своите ресторанти и казина за това, че взема джета за определен брой от часовете за лично ползване на персонала, като компанията щяла да покрие разходите. Холис и приятелите ѝ често използвали „Сайтейшъна“, за да ходят на пазар и на почивки.

— Толкова се радвам, че ще останем две нощи, а не само една — каза Холис. — Ще вечерям с някои от приятелките ми утре вечер. Заповядай с нас, Ейвъри.

— Благодаря, но ще бъда с приятели, които не съм виждала много отдавна. А имам и една среща, на която трябва да присъствам утре следобед. — Казах ѝ за срещата с продуцентите на „Да разбием сватбата“ и за това, че съм била интервюирана за потенциална водеща на едно предаване. Холис изглеждаше зарадвана от новината и каза, че когато стана известна, щяла да се похвали, че ме е докарала. — Все пак, ако не те бях поканила за сватбен агент на Бетани, нямаше да получиш това шоу.

— Ще кажа на всички, че се дължи на теб — уверих я аз и чукнахме чаши.

След като отпи глътка, Холис прибра една къдрица от русата си коса зад ухото и ме попита небрежно:

— Още ли излизаш с Джо?

— Да.

— Той какво казва за тази възможност?

— О, подкрепя ме много. Радва се заради мен.

Знаех и без да ми казва, че ако телевизията излезеше към мен с предложение, Джо беше решил да не ми се меси. Той нямаше да ме моли да остана, или да се откажа. И най-вече нямаше да дава обещания. Нямаше гаранции за това какво щеше да излезе от връзката ни, нито колко дълго ще продължи. Докато, ако ме наемеше продуцентската компания на Тревър Стиърнс, гаранции щеше да има, при това скрепени с договор. Дори в случай на провал, аз щях да получа невероятно много. Пари, връзки, силно подкрепяща препоръка.

Беше ми спестена необходимостта да отговарям, тъй като Бетани се качи на борда. Беше облечена в ярка туника на Тори Бърч и панталон седем осми, косата ѝ грееше от скоро направените златисти кичури.

— Здравсти на всички! — възкликна тя. — Не е ли забавно?

— Виж колко е красива — каза Холис със смесица от гордост и съжаление. — Най-хубавото момиче в Тексас, както винаги казва татко ѝ. — Изражението на Холис помрачня, когато забеляза още един пасажер на борда. — Виждам, че си довела Колби.

— Ти каза, че мога да си доведа приятел.

— Разбира се, миличка. — Холис разтвори едно списание и започна да го разглежда методично, присвила устни. Не изглеждаше Колби — мускулест, млад мъж — да е от типа приятели, които Холис е имала предвид.

Придружителят на Бетани беше облечен в панталони до под коляното, закопчаваща се до долу риза на „Билабонг“ и спортна шапка, от която отзад стърчеше рус кичур. Той беше силно загорял, със светлосини очи и бели като порцеланов умивалник зъби. Обективно погледнато, беше красив по един безинтересен, скучен начин, както може да е скучен човек с изключително симетрични черти.

— Бетани, изглеждаш възхитително, както винаги — казах аз, когато тя се наведе да ме прегърне. — Как се чувстваш? В състояние ли си да пътуваш толкова дълго?

— Разбира се! — възкликна тя. — Чувствам се страхотно. Моят гинеколог ми каза, че съм звездната му пациентка. Бебето сега рита

силно, понякога можеш да видиш как коремът ми мърда.

— Чудесно! — усмигнах се аз. — Райън развълнува ли се, когато усети ритането?

Тя направи физиономия.

— Райън е толкова сериозен по отношение на всичко. Няма да му позволя да дойде с мен на консултации, защото разваля настроението ми.

Холис заговори, без да престава да прелиства списанието.

— Може би трябва да се постарая да го накараш да се усмихва по-често, Бетани.

Младата жена се засмя.

— Не, ще го оставя да се занимава с чертежите си и с компютърните си проекти... имам си човек, който знае как да си прекарва добре времето. — Тя стисна ръката на мъжа и ми се усмигна. — Ейвъри, не възразяваш, че съм довела Колби на нашето момичешко пътуване, нали? Той не досажда на никого.

Мъжът я погледна със смутена усмивка.

— Мисля да ти досаждам много — каза той.

Избухвайки в кикот, Бетани го завлече на бара, където двамата започнаха да претърсват консервираните напитки. Като гледаше притеснено, стюардесата се опита да ги убеди да седнат и да ѝ позволят да им занесе питиетата.

— Кой е Колби? — осмелих се да попитам Холис.

— Никой — промърмори тя. — Инструктор по водни ски, с когото Бетани се запозна миналото лято. Само приятели са. — Тя сви рамене. — Бетани обича да е обградена от весели хора. Колкото и да обожавам Райън, той може да е пълна скука.

Оставих коментара да мине покрай ушите ми, макар че се изкушавах да изтъкна, че не е честно да съдят Райън, че не е весел, когато се готви да се жени за жена, която не обича, и да бъде баща на дете, което не желае.

— Не е нужно да споменаваш за това — каза след малко Холис. — Особено на Джо. Може да каже нещо на Райън и да създаде неприятности, без да има причина.

— Холис, ако има някой, който повече и от теб да желае тази сватба да мине без спънки, то това съм аз. Повярвай ми, няма да кажа за Колби на никого. Това не е моя работа.

Удовлетворена, Холис ми хвърли поглед, изпълнен с топлина.
— Радвам се, че се разбираме така добре — каза тя.

* * *

Пореден смуцаващ момент се получи в хотела, докато се регистрирах. Когато служителят прокара кредитната ми карта и чакахме да се осъществи плащането, погледнах другия му колега на гишето, който тъкмо регистрираше Бетани и Колби в една стая. Предполагам, че някаква част от мен се е надявала, че двамата наистина са само приятели. Те се държаха като тийнейджъри по време на полета от Хюстън, шепнеха си и се кикотеха, гледаха филм заедно, но нямаше нищо открито сексуално в поведението им.

Това разпределение, обаче, не оставяше място за съмнение.

Отклоних погледа си отново към служителя пред мен. Той върна кредитната ми карта и ми даде да подпиша една бланка. Наистина мислех онова, което бях казала на Холис — нямаше да спомена нищо за това пред никого. Но се чувствах виновна и ми беше гадно, че съм част от тази тайна.

— Ще се видим по-късно — каза Бетани. — Не чакайте мен и Колби за обяд — ще си поръчаме рум сървис.

— Да се срещнем след два часа — предложих аз. — Уговорката ни за пробата е в два.

— Два часа — повтори Бетани, докато вървеше към асансьора, а Колби се влачеше след нея. Те спряха да погледат някаква витрина, пълна с бляскава бижутерия.

Холис застана до мен, прибирайки мобилния телефон в чантата си.

— Опитай се да отгледаш дъщеря някой ден — каза ми тя, звучеше уморено и някак оправдателно, — а после ми кажи дали е лесно. Ще я научиш да различава правилното от неправилното, как да се държи, в какво да вярва. Ще ѝ дадеш най-доброто от себе си. Но един ден умното ти момиче ще направи нещо глупаво. А ти ще направиш всичко, за да ѝ помогнеш. — Холис въздъхна и сви рамене. — Бетани може да прави всичко, преди да стане омъжена жена. Още

не е произнесла клетвата си. Когато го направи, ще очаквам да я спазва. Дотогава Райън има същата свобода.

Задържах устата си затворена и кимнах.

* * *

Точно в два бяхме посрещнати в студиото на Финола Стронг и сватбения салон на Ъпър Ийст Сайд. Салонът беше декориран в опушени, приглушени цветове, мебелите в частния кът за сядане бяха тапицирани в кадифе. Джаз ме бе представила на Финола, която на свой ред се бе съгласила да превърне грубо нахвърляната ми скица в съответен модел. Позната с любовта си към изчистените линии и пищния детайл, Финола беше най-подходящата за изработването на орнаментите с мъниста и сложната украса на горнището с висока талия. Екипът ѝ беше по-добър от всички, които създаваха модели от трийсет хиляди долара нагоре.

Два месеца по-рано една асистентка от студиото бе долетяла до дома на Уорнърови в Хюстън, за да покаже модела от муселин, забождайки го добросъвестно, така че да пасне по тялото на Бетани. След като Финола бе уведомена за бременността, тя бе проектирала роклята така, че да може лесно да се напасва по променящото се тяло на Бетани.

Тази проба беше първа на истинската рокля, голяма част от мънистата и украсите бяха добавени. Днес дрехата щеше да бъде нагласена така, че платът да пада перфектно. Една от помощничките на Финола щеше да донесе завършената рокля няколко дни преди сватбата за последна проба. Тогава — ако бе нужно — щяха да бъдат направени последните корекции.

Когато влязохме в една пробна с гигантско триизмерно огледало и частен кът за сядане, донесоха шампанско за Холис и мен, и чаша клубна сода и сок за Бетани. Скоро се появи и Финола. Тя беше стройна, русокоса жена към трийсетте, с дружелюбна усмивка и с жив, пронизателен поглед. Бях я срещала три-четири пъти в годините, когато работех в модния бранш, но всяка среща бе траяла секунди по време на седмицата на модата или на някакво многолюдно събитие.

— Ейвъри Крослин — възкликна Финола. — Поздравления за новия ангажимент.

Засмях се.

— Благодаря, но не съм сигурна колкото Джаз, че ще го получа.

— Не си добра в това да се правиш на скромна — информира ме тя. — Изглеждаш определено доволна. Кога ще се срещнеш с продуцентите?

Усмихнах ѝ се.

— Утре.

След като представих Финола на Уорнърови, тя заяви, че Бетани ще бъде една от най-красивите булки, които е обличала някога.

— Нямам търпение да те видя в тази рокля — каза тя на Бетани. — Може да се каже, че това е световно произведение: коприна от Япония, обшивка от Корея, бродерия с мъниста от Индия, подплата от Италия, старинна дантела от Франция. Ще те оставя за няколко минути, докато я облечеш. Асистентката ми Клои ще ти помогне.

След една обиколка на салона на Финола се върнахме в пробната. Бетани стоеше пред огледалото, фигурата ѝ беше стройна и блестяща.

Роклята беше произведение на изкуството, бодито бе изработено от дантела, с избродирани ръчно геометрични фигури и украсена с фини кристали като вълшебен прах. Държеше се отгоре от тънки презрамки, обсипани с кристали, които блестяха върху златистите рамене на Бетани. Полата, украсена с мъниста, които ловяха светлината като мъгла, се спускаше царствено надолу. Беше невъзможно човек да си представи по-красива булка.

Холис се усмихна и притисна ръка към устата си.

— Великолепно! — ахна тя.

Бетани се усмихна и размаха полата.

Но с роклята имаше проблем, и двете с Финола го видяхме. Плохите отпред не падаха добре. Те се разтваряха много по-широко над корема ѝ, отколкото ги бях замислила. Приближих се до Бетани и казах с усмивка:

— Страхотна си. Но ще се наложи да направим няколко корекции.

— Къде? — попита Бетани. — Тя е перфектна.

— Начинът, по който платът се спуска... — обясни Финола. — В месеца, който остава до сватбата, ще наедрееш толкова, така че горните две парчета ще падат от всяка страна като театрални завеси, което — като се има предвид прелестното ти коремче — няма да е особено красиво.

— Не знам защо наедрах толкова бързо — каза раздражено Бетани.

— Всяка бременност е различна — обади се Холис.

— Изобщо не си едра — успокои я Финола. — Стройна си навсякъде, с изключение на корема, точно както трябва да бъде. Нашата работа е да направим роклята да ти пасне точно. — Тя отиде до Бетани, хвана парчетата плат, премести ги и огледа с преценяващ поглед.

Бетани внезапно подскочи и сложи ръка на корема си.

— О! — Тя се засмя. — Беше доста силен ритник.

— Така е — кимна Финола. — Видях. Искаш ли да седнеш, Бетани?

— Не, добре съм.

— Хубаво. Ей сега ще се оправим с това. Връщам се след секунда. — Погледът на Финола беше изпълнен с доброжелателен интерес, когато погледна към Бетани. — Опитвам се да преценя колко ще наедрее корема ти през следващия месец... Има ли вероятност да чакаш близнаци?

Бетани поклати глава.

— Слава богу. Едната ми сестра има близнаци и това си беше сериозно предизвикателство. А датата... променили ли сте я?

— Не — отвърна Холис вместо нея.

Финола погледна асистентката си.

— Клои, моля те, помогни на Бетани да съблече роклята, докато обсъдя с Ейвъри корекциите. Бетани, може ли да оставим майка ти тук с теб?

— Разбира се.

Финола отиде при Холис и взе празната чаша от шампанско на масичката до нея.

— Още шампанско? — предложи тя. — Кафе?

— Кафе, ако обичаш.

— Сега ще кажа да ти донесат. Връщаме се веднага. Хайде, Ейвъри.

Аз послушно излязох след нея от пробната. Тя даде празната чаша на една минаваща асистентка и ѝ поръча да свари прясно кафе за госпожа Уорнър. Ние продължихме по тих коридор до един ъглов офис, целият в прозорци.

Седнах на стола, който Фиона ми посочи.

— Трудна ли ще е поправката? — попитах загрижено. — Няма да се налага да разшиваш цялата пола, нали?

— Ще изпратя кройчката ми да я погледне. Заради всичките тези пари, които плащат, ще преправим цялата рокля, ако трябва. — Тя протегна рамене и разтърка врата си. — Знаеш какъв е проблемът, нали?

Поклатих глава.

— Трябва да погледна по-внимателно.

— Ето основното правило, когато проектираш рокля за бременна булка: никога не вярвай на датата за термина.

— Мислиш, че е малко ексцентрична?

— Мисля, че е напред с най-малко два месеца.

Погледнах я неразбиращо.

— Виждам го непрекъснато, Ейвъри — каза Фиола. — Роклите за бременни е най-бързо разрастващият се отдел в булчинската конфекция. Близко една пета от булките ми са бременни. И много от тях лъжат за датите. Дори в наше време някои жени се притесняват от неодобрението на родителите си. А има и други причини... — Тя сви рамене. — Не е наша работа да съдим или да обсъждаме. Ако съм права за момента, тогава коремът на Бетани ще е значително по-голям, отколкото сме очаквали, когато отива към олтара.

— Тогава трябва да заменим цялата горна част на полата — казах аз объркано. — Макар че сигурно няма достатъчно време за направа на нова украса от мъниста.

— Колко време Бетани ще е в града? Можем ли да направим допълнителна проба утре, например?

— Абсолютно. Утре сутринта?

— Не, необходимо ни е повече време. Какво ще кажеш за утре следобед, след като свърши срещата ти?

— Нямам представа колко ще продължи.

— Ако не успееш, просто накарай Бетани да дойде тук в четири. Ще направя снимки и ще ти ги изпратя, за да видиш точно какво сме измислили.

— Финола... напълно ли си сигурна за термина?

— Аз не съм доктор. Но съм сигурна, че това момиче е на повече от четири месеца. Пъпът ѝ е изпъкнал, което обикновено не се случва преди края на шестия месец. Ами начина, по който бебето рита?... Впечатляващо за ембрион, който би трябвало да е към тринайсет сантиметра. Въпреки че Бетани поддържа ниско теглото си, коремът не лъже.

* * *

Онази вечер излязох да вечерям с Джазмин и група стари приятели от модната индустрия. Седнахме на една маса за дванайсет души в италиански ресторант с най-малко три-четири разговора, които течаха във всеки един момент. Както винаги, те знаеха най-горещите слухове в света, разменяха си клюки за дизайнери, знаменитости и светски икони. Бях забравила колко вълнуващо е да си сред всичко ново и свежо, да знаеш неща, преди останалите да са ги научили.

Платата с говеждо карпачо бяха поднесени, суровото месо нарязано на прозрачни слоеве, по-тънки и от люспите пармезан, поръсени отгоре. Въпреки че келнерът се опита да донесе кошничка с хляб, заедно със салатите, всички на масата отказаха с едновременно поклатане на глави. Взирах се нещастно в отнесенния хляб, от който се разнасяше божествено ухание.

— Бихме могли да си вземем по едно парче — предложих аз.

— Никой не яде въглехидрати — отвърна Шивон, красивата директорка на списанието на Джазмин.

— Все още ли? — попитах. — Надявах се, че досега пак са започнали.

— Въглехидратите никога няма да се върнат — каза Джазмин.

— Боже, не говори така.

— Научно доказано е, че яденето на бял хляб е толкова вредно, че е по-добре направо да изсипеш пакетчета кристална захар в устата си.

— Изпрати на Ейвъри КПД-диетата каза Шивон на Джаз. — Тя ми хвърли многозначителен поглед. — Загубих шест килограма за една седмица.

— Откъде? — попитах, гледайки тънката ѝ като пръчка фигура.

— КПД ще ти хареса — увери ме Джазмин. — Всички я правят. Това е модифициран вариант на кетознодетоксикационната диета, която започва с посредническа фаза, подобна на протеиновата диета. Теглото спада страшно бързо.

Когато отнесоха чиниите с предястия, осъзнах, че съм единствената в групата, която си е поръчала паста.

Джет, дизайнер на аксесоари за голяма модна марка, погледна пенето ми и каза с въздишка:

— Не съм ял паста, откакто Буш беше на власт.

— Първият или вторият? — попита Джазмин.

— Първият. — Джет изглеждаше носталгично. — Спомням си това последно хранене. Карбонара, с допълнително бекон.

Осъзнавайки втренчените им погледи, задържах натоварената си вилица на половината път към устата си.

— Съжалявам — произнесох смутено. — Да отида ли да изям това на друга маса?

— Тъй като на практика си „извънградска“ гостенка — каза Джазмин, можеш да задържиш пенето си. Когато обаче се преместиш тук, ще трябва да се сбогуваш с рафинираните въглехидрати.

— Ако се преместя — казах аз, — ще трябва да се сбогувам с много неща.

* * *

В един часа следобед на другия ден взех такси до Мидтаун и влязох в продуцентския офис на Стиърнс. След петминутно чакане млада жена с разрошен кок и черен, силно втален костюм с панталон, ме придружи до асансьора. Изкачихме се няколко етажа и влязохме в приемна с поразителен таван, облицован с дизайнерска мозайка в лавандулово и сребристо, и меки мебели, тапицирани в патладжанен цвят.

Там ме посрещнаха трима души с толкова силен ентузиазъм, че не усетих как се отпуснах. Всички бяха млади и красиво облечени, и се усмихваха, когато се представяха. Жената се представи като Лоис Амънс, продуцент и изпълнителен асистент на Тревър Стиърнс... Тим Уотсън, кастинг продуцент... и Руди Уинтърс, продуцент и помощник-директор.

— Не сте ли донесли малкото си сладко кученце? — попита Лоис с усмивка, когато влязохме в просторен офис със зашеметяваща гледка към сградата „Крайслер“.

— Боя се, че Коко е малко старичка и изисква прекалено много внимание, за да направи такова пътуване — казах аз.

— Горкичката. Сигурна съм, че ѝ липсват.

— В добри ръце е. Сестра ми София се грижи за нея.

— Работите със сестра си, така ли? Защо не ни разкажете как започна това? Почакайте, имате ли нещо против да записваме разговора?

— Не, разбира се.

Следващите три часа минаха толкова бързо, че ми се видяха като три минути. Започнахме с обсъждане на предишния ми опит в модния бизнес, а след това какво е било да основа студиото със София. Докато им разказвах за някои от странните сватби, които сме планирали и организирали, се наложи да млъкна, когато тримата избухнаха в смях.

— Ейвъри — каза Лоис, — Джазмин ми спомена, че още си в процес на търсене на агент.

— Да, въпреки, че не бях сигурна, че ще бъде необходимо, така че...

— Необходимо е. — Тим ми се усмихна. — Ако това проработи, Ейвъри, ще преговаряме по въпроси за публични появи, лицензионни и мърчандайзингови права, одобрение на продукти, издаване на книги, хонорари... Така че трябва да си намерите агент веднага.

— Разбрах — казах аз, извадих таблета от чантата си и започнах да си водя бележки. — Това означава ли, че ще се срещнем пак?

— Ейвъри — каза Руди, — доколкото зависи от мен, вие сте нашето момиче. Ще трябва да направим още няколко теста, може би ще изпратим камери на сватбата на Уорнърови.

— Ще трябва да говоря за това с тях — произнесох задъхано, — но не вярвам да възразят.

— Вие и това шоу си пасвате идеално — каза Тим. — Мисля, че можете да вземете идеята на Тревър и да я направите ваша. Излъчвате страхотна енергия. Харесва ни секси рижият ви имидж, това че се чувствате напълно спокойна пред камерата. Ще имате нужда от малко учене в движение, но можете да се справите.

— Трябва да я срещнем с Тревър и да видим как ще си паснат — обади се Лоис. Тя ми се усмихна. — Той вече ви обича. След като си намерите агент, можем да започнем да говорим за приспособяване на шоуто към вашата личност, и за работата по пилотното издание. В първия епизод бихме искали да лансираме идеята, че Тревър ви наставлява... да повдигнем някои дилеми и да ви накараме да му звъннете за съвет, който не е задължително да следвате. Идеално ще е динамиката да носи намек за напрежение... Тревър и неговото дръзко протеже и много бърз диалог... как ви звучи?

— Звучи забавно — отвърнах автоматично, макар да бях раздразнена от чувството, че се създава някакъв образ за мен, какъвто в действителност не съм.

— Също така трябва да има и куче — каза Тим. — Всички в офиса в Ел Ей са харесали това, че разнасяте онова куче наоколо. Но ще ни трябва някое по-хубаво. Как се казваха онези пухкавите, белите, Лоис?

— Померанци?

Тим поклати глава.

— Не, нямах това предвид...

— Френска болонка?

— Може би.

— Ще направя списък с породите, а вие ще ги погледнете — отбеляза си Лоис.

— Ще ми дадете друго куче? — попитах аз.

— Само за шоуто — отвърна Лоис. — Няма да е нужно да го носите вкъщи с вас. — Тя се засмя леко. — Сигурна съм, че Коко би казала нещо по въпроса.

— Значи — попитах аз — кучето ще бъде своего рода реквизит?

— Член на състава — поправи ме Тим.

Докато двамата мъже говореха, Лоис се пресегна и хвана безжизнената ми ръка, като ми се усмихна.

— Да го направим — каза тя.

* * *

Седях в хотелската стая онази нощ, вирах се в телефона си и репетирах какво да кажа на Джо. Опитах се да произнеса няколко изречения гласно и написах няколко думи в един тефтер.

Когато осъзнах какво правя... че *репетирам* разговор с него, блъснах тефтера и се заставих да му звънна.

Джо вдигна веднага. Звукът на гласа му, толкова познат, успокояващо провлачен, ме накара изведнъж да се почувствам добре и в същото време ме изпълни със силен копнеж.

— Ейвъри, скъпа. Как си?

— Добре съм. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш.

— Имаш ли няколко минути да поговорим?

— Имам цялата нощ. Каж ми при теб как мина.

Седнах по-навътре в леглото и кръстосах крака.

— Ами... днес беше важната среща.

— Какво стана?

Описах му подробно всичко, което бе казано, всичко, което бях помислила и почувствала. Докато разказвах, Джо умишлено остана съдържан, отказвайки да изрази каквото и да било мнение.

— Обсъждахте ли цифри? — попита той накрая.

— Не, но съм съвсем сигурна, че парите ще са големи. Може би дори променящи живота.

Той прозвуча сардонично:

— Не знам дали те ще са животопроменящи, но работата със сигурност ще бъде.

— Джо... това е възможност, за каквато винаги съм мечтала. И сега изглежда е на път да стане реалност. Дадох ми ясно да разбера, че искат това да се случи. И ако е така... не знам как бих могла да откажа.

— Казах ти и преди, няма да заставам на пътя ти.

— Да, знам го — отвърнах с нотка на раздражение. — Не се тревожа от това, че ти ще застанеш на пътя ми. Тревожа се, че няма да се опиташ да останеш в живота ми.

Джо отвърна с отегченото нетърпение на човек, чиито мисли са се гонили в кръг, точно както моите.

— Ако животът ти се премести на хиляда и петстотин мили, Ейвъри, няма да ми е толкова лесно да остана в него.

— А ако се преместиш при мен? Можем да живеем в един апартамент. Няма нищо, което да те връзва към Тексас. Можеш да опаковаш всичко и да...

— Нищо, освен семейството ми, приятелите, дома, бизнеса, фондацията, която се съгласих да управлявам...

— Хората се местят непрекъснато, Джо. Намират начини да поддържат връзка. Започват ново начало. Това е, защото аз съм жената, нали? Повечето жени се местят, когато на гаджетата или на съпрузите им се открие възможност за работа, но ако ситуацията е обратната...

— Ейвъри, не ми излизай с тези глупости. Това няма нищо общо със сексизма.

— Можеш да бъдеш щастлив навсякъде, ако настроиш ума си...

— Не става въпрос за това. Скъпа... — Чух кратка, напрегната въздишка. — Ти не просто избираш работа, ти избираш живот. Кариера на ракетно гориво. Няма да разполагаш и с минутка свободно време. Няма да се преместя в Ню Йорк, за да те виждам по половин ден през уикенда и двайсет минути всяка вечер между времето, когато се прибираш от работа и времето, когато си лягаш. Не виждам в този живот място нито за мен, нито за деца.

Сърцето ми падна в петите.

— Деца — повторих вцепенено.

— Да. Искам деца един ден. Искам да седя на предната веранда и да ги гледам как тичат под пръскачката. Искам да прекарвам време с тях, да ги уча да играят на топка. Говоря за това да имам семейство.

Мина дълго време, преди да мога да кажа нещо.

— Не знам дали мога да бъда добър родител.

— Никой не знае.

— Не, аз *наистина* не знам. Никога не съм имала истинско семейство. Живях с части от разбити семейства. Веднъж се прибрах от училище и заварих нов мъж и нови деца в къщата, и разбрах, че майка ми се е омъжила, без дори да ми каже. А след това всички изчезнаха без предупреждение. Като магически трик.

Гласът на Джо стана нежен.

— Ейвъри, слушай...

— Ако се опитам да бъда родител и се проваля, никога няма да мога да си простя. Това е прекалено голям риск. А и е прекалено рано да се говори за това. За бога, ние дори не сме си казали... — Млъкнах, гърлото ми се сви.

— Знам. Но съм адски сигурен, че не мога да се заставя да го произнесе сега, Ейвъри. Защото в момента няма да изглежда нищо повече от тактика за принуда.

Трябваше да затворя телефона. Да отстъпя.

— Поне — казах аз, — да прекараме заедно колкото се може повече време от това, което ни остава. Имам месец до сватбата на Бетани и след това...

— Месец какво? Месец, в който се опитвам да не ми пука за мен още повече, отколкото не ми пука в момента? В който се опитвам да не мисля как се чувствам? — Имаше нещо не наред с дишането му, нещо отчаяно. — Месец, в който отмятам дните до финала на обратното броене... По дяволите, Ейвъри, не мога да направя това.

В очите ми избиха сълзи и се плъзнаха надолу по бузите ми в горещи вадички.

— Какво трябва да кажа?

— Кажи ми как да престана да те желая — произнесе той. — Кажи ми как да престана... — Той млъкна и изруга. — Предпочитам да приключа с това сега, отколкото да протакам.

Телефонът трепереше в ръката ми. Бях уплашена. Бях уплашена, както никога преди.

— Да не говорим повече тази вечер — казах задъхано. — Нищо не се е променило. Нищо не е решено, нали?

Мълчание.

— Джо?

— Ще говоря с теб, когато се върнеш — каза той сърдито. — Но искам сериозно да си помислиш за едно нещо, Ейвъри. Когато ми разказа историята за чантата „Шанел“ на майка ти, ти използва метафората напълно погрешно. Трябва да разбереш какво наистина означава.

21.

Със съсипано лице и изтощена от безсънната нощ, на следващата сутрин си сложих по-плътен слой грим от обикновено. Ако хлътналите очи бяха на мода, помислих си мрачно, то определено бях модерна. Приготвих куфара си и слязох по стъпалата няколко минути, преди да се срещнем с Холис, Бетани и Колби във фоайето. Оттам щяхме да тръгнем с лимузина към „Тетърборо“, отдалечено на дванайсет мили. Малкото летище, разположено в Ню Джърси Медоулендс, беше широко използвано от частните самолети.

Тръгнах към един салон извън лобито и видях Бетани да седи сама на малка масичка до един прозорец.

— Добро утро — поздравих я с усмивка. — И ти ли си подранила днес?

Тя ми се усмихна в отговор, изглеждаше изморена.

— Не мога да спя добре от целия този градски шум нощем. Колби се къпе. Искаш ли да седнеш при мен?

— Да, ще си взема кафе.

След минутка се върнах с кафето си и седнах срещу Бетани.

— Разгледах снимките, които Финола ми изпрати снощи — казах аз. — Какво мислиш за промяната в дизайна на полата?

— Беше красива. Финола каза, че щели да я обият с мъниста.

— Значи ти харесва?

Бетани сви рамене.

— Плохите отпред ми харесваха повече. Но нямам избор с този голям корем.

— Ще бъде страхотна рокля — успокоих я аз. — А ти ще си като кралица. Съжалявам, че не бях вчера.

— Не беше нужно. Финола беше много мила към мен и майка ми. — Тя направи пауза. — Тя не каза нищо... но знае. Сигурна съм.

— За кое? — попитах безизразно.

— За термина. — Бетани взе една лъжичка и започна да я върти безцелно в чашата си с кафе. — Съвсем скоро ще вляза в седмия

месец. Може и да не се побера в тази рокля до сватбата.

— Точно за това е последната проба — изстрелях автоматично. — Всичко ще е наред, Бетани. — Отпих кафе и заковах поглед върху сцената извън прозореца, съсредоточена върху пешеходците, увидели вратове в стилни шалове... елегантна жена на велосипед... двойка възрастни мъже, и двамата с меки шапки. — Майка ти знае ли? — попитах.

Тя кимна.

— Споделям с нея всичко. Все се кълна, че ще държа някои неща в тайна, и всеки път ѝ казвам, а после съжалявам. Но независимо от това го правя. Предполагам, че винаги ще го правя.

— Може да не го правиш — казах аз. — Повярвай ми, аз не правя много от нещата, които съм си мислила, че винаги ще правя.

Бетани остави лъжичката в чашата и я побутна настрана.

— Майка казва, че ще си мълчиш за Колби — промърмори тя. — Благодаря ти.

— Моля те, не ми благодари. Не е моя работа да казвам каквото и да било.

— Права си. Не е. Но знам, че харесваш Райън и сигурно го съжаляваш. Не трябва, обаче. Той ще е добре.

— Бебето негово ли е? — попитах тихо.

Бетани ми хвърли подигравателен поглед.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че е на Колби.

Леката ѝ усмивка избледня. Тя не отговори.

Не беше нужно.

Двете замълчахме около минута.

— Аз обичам Колби — каза накрая Бетани. — Това не променя нищо, но го обичам.

— Двамата говорили ли сте?

— Разбира се.

— Той какво казва?

— Глупости. Казва, че иска да се оженим и да живеем в плажна къща в Санта Круз. Да вижда как изпращам децата в общинското училище. — Тя се изсмя кратко. — Как ме виждаш омъжена за инструктор по водни ски? Колби няма пари. Никой няма да ме покани никъде. Няма да съм никоя.

— Ще бъдеш с човека, когото обичаш. С бащата на детето ти. Ще трябва да работиш, но имаш бакалавърска степен и връзки...

— Ейвъри, никой не прави пари от работа. Не и истински пари. Дори да получиш онази работа в телевизионното шоу, никога няма да спечелиш нещо близко до онова, което имат Травис, Чейс или Уорнър. Не съм възпитавана да живея в първия един процент, възпитана съм да живея в първата десета част от първия процент. Това съм аз. Човек не се отказва от това току-така. Никой няма да се откаже от този вид живот, който живея, само защото обича някого.

Не отговорих.

— Мислиш, че съм кучка — каза Бетани.

— Не.

— Е, добре, кучка съм.

— Бетани — попитах, — какво ще кажеш на Райън, когато бебето се роди два месеца по-рано, и стане ясно, че не е преждевременно?

— Тогава няма да има значение. Ще бъдем законно женени. Дори ако Райън реши да откаже бащинство и се разведе с мен, ще трябва да плаща страшно много. Ще поискам предварително брачно споразумение. Мама казва, че Райън ще предпочита да плаща, вместо да преживее публично унижение.

Стараех се да запазя лицето си безизразно.

— Сигурна ли си, че Колби няма да каже нищо? Няма ли да създаде неприятности?

— Не, казах му, че единственото, което трябва да прави, е да чака. След като разводът свърши, ще получа парите и Колби ще може да живее с мен и с бебето.

За миг останах без думи.

— Какъв перфектен план — казах накрая.

* * *

Мълчах през по-голямата част от обратния полет, мислите ми се гонеха. Сложила слушалки на ушите, включих филм на лаптопа си и се втренчих невидящо в екрана.

Всяка следа на състрадание или жал, които бих могла да изпитвам за Бетани, се бяха изличили, когато тя бе разкрила, че сватбата няма да е за друго, освен, за да изтръгне пари от Райън Чейс. Бетани и родителите ѝ вече знаеха, че бракът няма да изтрае. Знаеха, че той не е бащата на бебето. Бяха се възползвали от вроденото чувство за приличие на Райън и той щеше да бъде прецакан, докато Бетани и Колби си живееха от неговите пари.

Бях напълно сигурна, че не мога да живея с тази тайна.

С периферното си зрение видях Бетани да прави знак на Холис, която се присъедини към нея на дългия диван в дъното на самолета. Двете си шепнаха най-малко двацет минути, по едно време обсъждането се оживи силно, сякаш ставаше дума за нещо спешно. Предположих, че Бетани е съжалила, задето ми е признала толкова неща по-рано, и сега споделяше това с майка си. По едно време Холис ме погледна и срещнахме директно погледите си.

Да. Бях идентифицирана като потенциален проблем, който трябваше да бъде разрешен.

Върнах погледа си отново към екрана на лаптопа.

Заради времевата разлика пристигнахме на летището в Хюстън в единайсет преди обяд.

— Колко хубаво — произнесох с пресилена усмивка, докато пъгнах лаптопа в ръчния си багаж. — Целият ден е пред нас.

Холис се усмихна тънко. Бетани не отговори.

Благодарих на пилота и на стюардесата, докато Бетани и Колби излизаха от самолета. Обръщайки се към изхода, видях, че Холис ме изчаква.

— Ейвъри — каза тя любезно, — искам малко да си поговорим, преди да слезем.

— Разбира се — отвърнах също толкова любезно.

— Трябва да ти обясня нещо, защото не съм напълно сигурна, че разбираш хората от нашата черга. Правилата са различни на нашето ниво. Ако имаш някакви илюзии за Райън Чейс, нека ти кажа нещо: той не е по-добър от всеки друг мъж. Да не мислиш, че си няма някоя малка, палава сладурана настрана? Мъж с неговата външност и пари... ще има най-малко три-четири съпруги. Какво те е грижа, ако Бетани ще е една от тях? — Очите ѝ се присвиха. — Не ти се плаща, за да съдиш или да се месиш в личния живот на клиентите си. Работата ти е

да направиш тази сватба да се случи. А ако нещо се обърка... ще се погрижа нито един клиент да не се докосне до бизнеса ти. Ще сторя всичко необходимо, за да съсия шансовете ти да получиш онова телевизионно шоу. Дейвид и аз имаме приятели, които притежават медийни империи. Не си и помисляй да ми противоречиш.

Сърдечното ми изражение не напусна лицето ми и за секунда по време на нейната реч.

— Както каза в началото на пътуването ни, Холис, двете с теб се разбираме.

След като задържа погледа ми още няколко секунди, тя се отпусна.

— Казах на Бетани, че няма да си проблем. Жена в твоята ситуация не може да си позволи да действа срещу собствените си интереси.

— Моята ситуация? — повторих объркано.

— На *работеща* жена.

Само Холис Уорнър можеше да направи това да звучи като мръсна дума.

* * *

Умишлено взех обиколния маршрут към къщи от Хоби, така че да имам времето, от което се нуждаех. Винаги мислех най-добре в колата, особено на дълги разстояния. По някакъв начин мъчителният лабиринт, по който криволичеха мислите ми на дванайсет хиляди километра височина, беше започнал да се разплита по чудодееен начин веднага щом стъпих на земята.

Не можех да отрека важността — необходимостта — от това да имам осъществена кариера. Но работата никога не е била най-важното нещо за мен. А хората.

Факт беше, че вече имах кариера, която обичах. Бях я изградила от нищото със сестра ми и тя бе изцяло наша, държах я здраво в ръцете си и бяхме дяволски успешни. Можехме да създадем наши собствени възможности.

Разговорът с продуцентите на Тревър Стиърнс ми бяха открили мимолетна гледка към това какво би било да съм управлявана и

надзиравана, и да планират вместо мен. Пухкав бял померанец?... Не, благодаря. Добре си бях с моята беззъба чихуахуа, която, макар да не беше красива, не беше сценичен реквизит.

Осъзнах, че съм отишла толкова напред с идеята да направя големия пробив, за който винаги съм мечтала, и да се върна в Ню Йорк триумфално, че не бях спряла да помисля дали все пак това е, което искам.

Понякога мечтите се променят, когато не гледаш.

Нещата, които бях постигнала и научила, и дори изгубила, всички те ми бяха помогнали да гледам на света по различен начин. Но най-вече се бях променила заради хората, за които бях избрала да се грижа. Сякаш сърцето ми бе разопаковано и можех да чувствам всичко по-дълбоко. Сякаш...

— Боже мой... — произнесох гласно, преглъщайки с усилие, когато осъзнах какво означаваше метафората с чантата „Шанел“.

Сърцето ми беше грижливо защитеният предмет на рафта. Бях се опитала да го пазя от щети и да го използвам само когато е необходимо.

Но някои неща стават толкова по-красиви, колкото по-често се употребяват. Щръбките, драскотините и пукнатините, изтърканите до гладко места, счупеното и поправеното... всичко това означава, че предметът е изпълнил своето предназначение. Какво му е хубавото на сърце, използвано без желание? Каква ценност има то, ако никога не си го рискувал за друго? Да се опитвам да не чувствам никога не е било правилният отговор на проблемите ми, това беше проблемът.

Щастието и страхът се бореха в мен, две страни на монета, която продължаваше да се върти във въздуха. Искях да отида при Джо веднага и да се уверя, че не съм го изгубила. Искях нещата, за които сега вероятно бе по-добре да не мисля.

Животът, който той беше описал... Господ да ми е на помощ, исках го! Всичко в него, включително децата. До този момент винаги се бях страхувала да го призная дори пред себе си. Била съм прекалено обременена от страха да не се окажа като баща си.

Само че нямаше да се окажа.

За разлика от Ели аз обичах хората. Сега за първи път го бях разбрала.

Трябваше да сваля слънчевите си очила, когато долният ръб на рамката стана хлъзгав от сълзи.

Точно сега имах да се погрижа за няколко спешни неща. По-късно щях да отида при Джо, когато можех да намеря достатъчно време и уединение. Неговите чувства и моите бяха прекалено важни, за да бъдат вмъквани между задачите.

Влязох в една отбивка на „Уотабъргър“ и се наредих на опашка за „д-р Пепър“. Извадих мобилния си телефон и набрах един номер.

— Ало? — дойде резкият отговор.

— Райън? — произнесох, докато изтривах мокрите си страни. — Ейвъри е.

Тонът му се стопли.

— Върна се от големия град?

— Да.

— Как мина пътуването?

— По-интересно, отколкото очаквах. Райън, трябва да говоря с теб насаме. Има ли начин да си вземеш почивка и да се срещнем някъде? За предпочитане на място с бар. Нямаше да те моля, ако не беше важно.

— Разбира се, ще ти взема обяд. Къде си?

Казах му и той ми даде координатите на един бар и грил недалеч от Монтроуз.

Купих си „д-р Пепър“ и се подкрепих с една студена глътка, след което проведох още един разговор, преди да напусна паркинга.

— Лоис? Здравсти, Ейвъри Крослин е. — Опитах се да звуча разкаяно. — Боя се, че трябваше да взема трудно решение за „Да разгърсим сватбата“...

* * *

За максимума уединение в един бар и грил, мястото не трябваше да е нито прекалено претъпкано, нито празно. Ресторантът, където се срещнахме с Райън, беше толкова наблъскан, че бяхме принудени да седнем в дъното, на бара и да си поръчаме обяда оттам. Винаги ми е харесвало да ям в бар, където се сервира пълното меню, и специално за този разговор това щеше да е идеално. Можехме да седим близко,

без да се налага да поддържаме зрителен контакт, което бе идеалният начин да се обсъжда нещо толкова трудно.

— Преди да започна — казах аз на Райън, — трябва да те предупредя, че това са лоши новини. Или може би добри новини, маскирани като лоши. Във всеки случай ще прозвучат лошо, когато ти ги кажа. Ако предпочиташ да не знаеш, се извинявам, че съм ти изгубила времето и парите за обяда ми, но накрая така или иначе ще научиш, затова...

— Ейвъри — прекъсна ме Райън, — забави малко, скъпа. Като заредена си.

Усмихнах се накриво.

— Ню Йорк — разперих ръце оправдателно. Бях изненадана приятно от симпатията, с която го каза по братски, сякаш бях част от семейството.

Барманът донесе чаша вино за мен и бира за Райън, и дадохме поръчките си.

— Колкото до лошите новини — каза Райън, — предпочитам да ги науча веднага. Предпочитам ги незахаросани. И не ми казвай хубавата страна. Ако не е очевидно, значи няма такава.

— Прав си. — Обмисляла бях различни начини, по които да поднеса новината, чудех се дали трябва да започна с появата на Колби в самолета, или с фалшивия термин на Бетани. — Опитвам се да измисля как да обясня всичко.

— Опитай с пет думи или с по-малко — предложи Райън.

— Бебето не е твое.

Райън ме погледна безизразно.

Повторих по-бавно:

— Бебето не е твое. — Запитах се дали беше лошо, че се чувствам толкова добре, съобщавайки му го.

Райън склочи пръсти около бирената чаша изключително внимателно и изпи съдържанието ѝ, без да спира. След което направи знак на бармана за още една.

— Продължавай — каза той като подпря лакти на края на бара и заби поглед пред себе си.

Следващите двацет минути Райън слушаше, а аз говорех. Не можех да разчета изражението му — беше много добър в това да прикрива емоциите си. Но постепенно усетих, че се отпуска по

дълбокия и първичен начин на човек, който е носил огромен товар месеци наред и най-после са му позволили да го остави.

Накрая произнесе:

— Колкото до онова, което Холис ти е казала... че ще съсипе бизнеса ти... не се тревожи. Аз ще се оправя с Уорнърови, така че...

— Божичко, Райън, първата ти грижа не трябва да е за мен. Нека поговорим за теб. Добре ли си? Страхувах се, че може би имаш чувства към Бетани и...

— Не, опитах се. Най-доброто, което можах да направя, беше да бъда мил с нея. Но никога не съм я желал. — Като протегна ръката си, Райън ме прегърна, и останахме да седим така. Прегръдката беше пламенна и силна. — Благодаря ти — прошепна той в косата ми. — Боже, благодаря ти.

Не бях сигурна дали го казва на мен, или всъщност се молеше.

Той се дръпна и ме погледна с невероятно сините си очи.

— Не трябваше да ми го казваш. Трябваше да продължиш със сватбата и да си вземеш хонорара.

— А след това да се дръпна назад и да гледам как Уорнърови ти измъкват всичките пари? Не мисля така. — Погледнах го загрижено. — Какво ще правиш сега?

— Ще говоря с Бетани колкото е възможно по-скоро. Ще направя това, което трябваше да направя в самото начало: ще ѝ кажа да изчакаме, докато бебето се роди, за да направим ДНК тест. А междувременно ще се срещна с гинеколога ѝ и ще разбера точния термин.

— Значи сватбата се отменя — казах аз.

— Дръпни щепсела — дойде решителният отговор.

— Ще компенсирам Холис за разходите. А на теб и твоите хора искам да платя за целия вложен труд.

— Не е нужно.

— Напротив, нужно е.

Говорихме още известно време, докато обядващата тълпа се поразреди, а келнерите търчаха напред-назад с подносите с празницинии. Райън плати обяда за двама ни и остави огромен бакшиш.

Когато излязохме от ресторанта, задържа вратата отворена, за да мина, и каза:

— Не спомена как протече срещата ти с телевизионните продуценти.

— Добре протече — казах с нехаен тон. — Останах с впечатлението, че ще предложат приятна оферта. Но я отказах. Не могат да ми предложат по-добра сделка от тази, която вече имам тук.

— Радвам се, че ще останеш. Между другото... ще отидеш ли скоро да се срещнеш с Джо?

— Така мисля.

— Станал е опак като див бик, откакто те няма. Джак казва, че следващия път, когато отидеш някъде, трябва да вземеш Джо със себе си. Никой от нас не може да го изтърпи такъв.

Засмях се, в стомаха ми запърхаха пеперуди.

— Не съм сигурна как са нещата в момента между мен и Джо — признах аз. — Последният ни разговор не завърши добре.

— Аз не бих се притеснявал — усмихна се Райън. — Но не отлагай да говориш с него. Заради всички нас.

Кимнах.

— Ще отида да предупредя моите хора да прекратят подготовката на сватбата, след което ще му се обадя. — Разделихме се и се насочихме всеки към колата си. — Райън — казах. Той спря и ме погледна. — Някой ден ще ме наемеш да планирам друга сватба. И тогава ще е заради правилната причина.

— Ейвъри, ще наема някой да ме застреля, ако се сгодя отново.

22.

Веднага щом минах през входната врата, чух, че Коко залая като луда. Тя се втурна към мен, извън себе си от вълнение.

— Коко! — възкликнах аз и пуснах куфара си на пода.

Тя ме близна и се опита да се сгуши по-близо като лаеше, сякаш ме обвиняваше, че ме е нямало толкова дълго.

Чух хор от поздравления от различни места в студиото.

Беше хубаво да съм си у дома.

— Кучетата нямат чувство за време — каза София и се озова с няколко крачки до мен. — Тя мисли, че те е нямало две седмици, а не два дни.

— Направо си приличаха на две седмици — казах аз.

Тя ме целуна по двете бузи, докато Коко се завираше възбудено между нас.

— О, толкова е хубаво, че се върна! Получих есемесите ти, но вчера си замълча, а снощи нямаше нищо.

— Събитията през последните два дни надминават и най-напрегнатите телевизионни сериали — казах аз. — Пригответи се да бъдеш шокирана.

Стивън се засмя и дойде да ме прегърне. След като ме стисна в сърдечна прегръдка, той се отдръпна и ме погледна с блестящите си сини очи.

— Аз вече съм устойчив на шокове — каза той. — Изгледал съм достатъчно от онези идиотски шоута, така че виждам обратата в интригите от мила.

— Повярвай ми, ще бъдеш подложен на истински тест. — Намръщих се, когато Коко ме целуна по бузата и усетих колко грапав е езикът ѝ. — Никой ли не ѝ е слагал кокосово масло на езика, докато ме нямаше? — Поисках да знам. — Езикът ѝ е като гласпапир.

— Не позволяваше никой да я докосне — възрази София. — Опитах се. Стивън, кажи ѝ.

— Опита се — потвърди той. — Видях.

— Смееше се така, че едва не падна от дивана — каза София.
Поклатих глава и погледнах в изпълнените с чувство очи на Коко.

— Не ми се мисли какво си изтърпяла.

— Не беше чак толкова ужасно... — започна София.

— Миличка — прекъсна я Стивън, — струва ми се, че тя говори на чихуахуата.

След като се погрижих за езика на Коко, помолих всички да спрат заниманията си и да седнат около дългата маса.

— През останалия ден — казах аз, — ще сме заети с един специален проект.

— Звучи забавно — каза ентусиазирано Вал.

— Накрая няма да е забавно. — Погледнах Рий-Ан.

— Поканите за сватбата на Уорнърови разпратени ли са вече? — попитах аз, докато си мислех: „Моля те, кажи «не», моля те, кажи «не».“

— Вчера — отвърна тя гордо.

Произнесох дума, която накара очите ѝ да се разширят.

— Ти ми каза да го направя — оправда се тя. — Правех само това, което...

— Знам. Всичко е наред. За съжаление, това означава допълнителна работа, но ще се справим. Искам да ми принтираш списъка с главните гости, Рий-Ан.

Ще трябва да се свържем с всички от него и да ги уведомим за анулирането.

— Какво? Защо? За какво говориш?

— Прекратяваме планирането и организирането на сватбата Уорнър-Чейс.

— В каква степен? — попита Стивън.

— Всичко!

Танк погледна объркано.

— Отлага ли се?

— Отменя се — отвърнах аз. — Завинаги.

Всички ме погледнаха и попитаха едновременно:

— *Защо?*

— Това се простира извън тази стая. Ние не разпространяваме слухове за клиентите си. *Никога.*

— Да, всички знаем — каза Стивън. — *Обяснявай*, Ейвъри.

* * *

Два часа по-късно екипът ми все още изглеждаше замаян от обратата на събитията. Бях им обяснила, че всички ще бъдем компенсирани за изгубеното време. Че ще има други сватби, други шансове, за да утвърдим марката си. Макар че това бе слаба утеха, когато бяха работили здравата за осъществяването на сватба, която трябваше да е само след месец. Стивън вече бе успял да отмени флотилията Ролс Ройси и една от поръчките за сватбена украса. София се беше свързала с кетъринга и фирмата за отдаване под наем на маси и столове, и чакаше обаждане. На Вал и Рий-Ан бе възложено да звъннат на всеки гост от списъка и да го информират за отмяната, без да обясняват причината.

— Колко време ще се занимаваме с това? — попита Рий-Ан. — Пет часът е. Искам да се прибирам вкъщи.

— Ще ми се да работите до шест, ако е възможно — Отвърнах. — В зависимост от това как върви разпланирането, всички ще трябва да поработим допълнително тази седмица, така че може да искате...

— Млъкнах, когато чух да се завърта ключ във входната врата.

Единствените хора, които притежаваха ключ за тук, бяхме аз, София, Стивън... и Джо.

Той влезе. Тъмният му поглед ме намери веднага.

В стаята се възцари тежко мълчание.

Джо изглеждаше ужасно облечен, недоспал и кисел, с очевидно изчерпано търпение. Беше едър и мрачен... и беше напълно мой.

Пулсът ми се ускори и тежко туптене изпълни ушите и главата ми.

— Райън ми се обади. — Гласът му беше като пясък в блендер.

Студиото беше тихо. Всички слушаха напрегнато, без да се преструват ни най-малко, че това не е тяхна работа. Дори Коко се бе изкачила на дивана и ни гледаше с неприкрит интерес.

— Каза ли ти... — започнах аз.

— Да. — Беше ясно, че Джо не дава пукната пара за това кой е тук и какво вижда — беше се фокусирал изцяло върху мен. Лицето му

беше тъмночервено, а челюстта твърда, и въпреки очевидното усилие да се контролира, можех да кажа, че е на ръба.

Трябваше да изгоня всички от студиото. Веднага.

— Дай ми малко време да разчистя няколко неща — Казах смутено, — след което можем да говорим.

— Не искам да говоря. — Джо тръгна към мен и спря, когато инстинктивно се дръпнах. — След трийсет секунди — предупреди ме той с мрачна нотка — си моя. Повярвай ми, ще искаш да си на горния етаж, когато това се случва. — Той погледна часовника си.

— Джо... — Поклатих глава с разтревожен смях. — Стига, не можеш просто...

— Двайсет и пет.

По дяволите. Той не се шегуваше.

Хвърлих неспокоен поглед към Вал и Рий-Ан, които си прекарваха чудесно.

— Можете да се прибирате — казах им отсечено. — Браво на всички. Бъдете тук утре рано сутринта.

— Ще остана и ще поработя до шест — каза невинно Рий-Ан.

— Аз ще ѝ помагам — припя Вал.

Танк поклати глава и ми хвърли една от редките си усмивки.

— Аз ще ги изритам, Ейвъри.

Стивън взе ключовете си.

— Да отидем на вечеря — предложи той на София с небрежен тон, сякаш нищо необичайно не се е случило. Сякаш не бях заплашена да бъда изнасилена тук, в дневната.

— Осемнайсет секунди — обяви Джо.

Разгневена и замаяна, хукнах по стълбите в паника.

— Джо, това е абсурдно...

— Петнайсет. — Той ме последва с отмерена стъпка. Сърцето ми блъскаше в гърдите, докато се катерех нагоре по стълбището, което сякаш се бе превърнало в ескалатор.

В момента, в който се добрах до стаята си, Джо ме беше настигнал. Втурнах се вътре и се обърнах към него, докато затваряше вратата. Той се напрягаше да ме хване, независимо в коя посока се стрелвах. Но когато видях сенките под очите му, сърцето ми се сви и тръгнах към него.

Ръцете му ме обгърнаха. Устата му взе моята и той простена тихо, което можеше да мине както за удоволствие, така и за агония. След няколко минути не съществуваше нищо друго, освен тъмнина и усещания, освен тези дълбоки целувки, които изличаваха всяка мисъл. Така и не разбрах как сме се озовали на леглото. Търкулнахме се по матрака напълно облечени, вкопчени и целуващи се, като се откъсвахме единствено тогава, когато не ни достигаше кислород. Джо ме целуна по шията и дръпна ризата ми, по-агресивно, отколкото го беше правил друг път, и аз чух как шевовете се пукат и едно копче изхвърча.

С несигурен смях обхванах лицето му с длани.

— Джо. По-спокойно. Хей...

Той ме целуна отново, потръпвайки от усилието да се сдържи. Усетих горещия му, готов напор срещу себе си и го пожелах толкова отчаяно, че от гърлото ми се откъсна стон. Но имаше неща, които трябваше да бъдат изречени.

— Избрах живота, който искам — успях да му кажа. — Не те задължавам с нищо. Оставам, защото това е моят дом и мога да сбъдна мечтите си тук, със сестра ми, приятелите и служителите ми, и с кучето ми и...

— А аз? Част ли съм от твоето решение?

— Ами...

Той се намръщи, когато се поколебах.

— Джо, това, което се опитвам да кажа, е... че не очаквам ангажимент от твоя страна заради това. Не искам да се чувстваш притиснат по никакъв начин. Може да минат години, преди да разберем какво изпитваме един към друг и...

Той задуши думите ми с уста, целувайки ме. След това вдигна глава.

— Точно сега знаеш — прошепна той, като ме гледаше с онези очи на тъмна нощ. В ъгълчетата на устните му се появи нежна усмивка. Това беше Джо, с който бях свикнала, този, който обичаше да ме дразни безмилостно. — И ще ми кажеш.

Сърцето ми започна да бие, но не по хубав начин. Не бях сигурна, че мога да направя това, което той искаше.

— По-късно.

— Сега. — Той отпусна тежестта си почти напълно върху мен, сякаш се гласеше за дълга обсада.

Напусна ме всяка гордост.

— Джо, моля те, не ме карай...

— Кажи го — прошепна той. — Иначе след десет минути ще пициш, когато вляза в теб.

— *Исусе*. — Сгърчих се и се извъртях. — Ти си най...

— Кажи ми — настоя отново.

— Защо трябва да съм първата?

Той ме държеше в непреклонния си поглед.

— Защото искам да го направя — прошепна той тихо.

Осъзнавайки, че няма да има компромис, задишах хрипливо, сякаш бях тичала маратон. Някак си успях да изстрелям думите на един отчаян дъх.

За мое възмущение, Джо се разсмя.

— Скъпа... произнесе го така... сякаш признаваш престъпление.

Намръщих се и се размърдах под него.

— Ако ще ми се подиграваш...

— Не — прошепна той нежно, използвайки тежестта си, за да ме прикове надолу. Взе главата ми в ръце. Един последен кикот и той се взря в очите ми, виждайки всичко. — Обичам те — каза той. Устата му погали моята, мека като кадифе. — Сега опитай отново. Не бива да се страхуваш.

— Обичам те — успях да произнеса, а сърцето ми продължаваше да бие силно.

Джо покри устата ми със своята, претърсвайки дълбоко.

— Не мога да ти се наситя — каза ми. — Ще те целувам милион пъти в нашия живот, и пак няма да е достатъчно.

Нашият живот.

Никога не бях познавала такова щастие, стигащо чак до мястото в сърцето, където обикновено започваше болката, и предизвикващо сълзи. Джо изтри влагата с пръсти и притисна устни към страните ми, поглъщайки соления вкус на радостта.

— Да се поупражняваме още малко — прошепна той.

И аз открих, че с правилния човек произнасянето на тези две думи изобщо не е трудно.

Беше най-лесното нещо на света.

ЕПИЛОГ

Обществото за спасяване на животни „Щастливата опашка“ беше украсено за Коледа с лампички горе по тавана и елха в лобито, накипрена с играчки във формата на кокали за кучета. Макар Мили и Дан да спазваха политика на неосиновяване седмица преди и седмица след Коледа, нещо, което по-късно можеше да ги накара да съжаляват, приютът и сайтът му продължаваха да бъдат оживени. На хората се позволяваше да посещават кучетата и да молят да им бъде запазено някое определено до януари, когато осиновяването започваше отново.

Джо нагласи фотоапарата си в стаята за обучаване на кучета, а аз извадих няколко играчки от кутията. Бяхме тук за ежемесечното си посещение да снимаме новопристигналите обитатели на приюта. По-късно през деня щяхме да отидем до Галерията, за да купуваме подаръци за Коледа — нещо, което Джо мразеше почти толкова, колкото аз обичах.

— Пазаруването е състезателен спорт — казах му. — Не се отделяй от мен, приятелче — ще ти покажа как се прави.

— Пазаруването не е спорт.

— Спорт е начинът, по който аз го правя — уверих го, и той позволи да го завлека, вероятно само за да ме види в действие.

Още преди Дан да отвори вратата и да донесе първото куче, можех да чуя развълнувания лай. Направих физиономия.

— Какво става тук?

Джо поклати шава и сви рамене невинно.

Вратата се отвори и вътре влетяха няколко златни кутрета ретривъри. Засмях се на закръглените създания, които се стълпиха около нас, гледаха ни с ясните си очички и въртяха опашки. И петте.

— Всичките наведнъж? — попитах. — Не мисля, че има начин да ги накарам да... — Гласът ми секна, когато забелязах, че всяко кутре е с табелка, вързана около шията. С името, може би. Объркана, вдигнах едно и прочетох напечатаната дума, докато то се опитваше да ме обlige.

— „Ти“ — прочетох гласно. Вдигнах другото. — „За Мен“. — Погледнах бързо към Джо, който побутваше друго пухкаво създание. Прочетох табелката. „Ще се“.

Тогава разбрах. Примигах, защото погледът ми се замъгли.

— Къде е другото? — подсмръкнах, докато посягах неவிждащо към тях.

— Момчета — каза Джо на лаещата, непокорна групичка, — да го направим така, както сме се упражнявали. — Той протегна ръка и се опита да ги подреди в една линия, само дето редът не беше правилният.

Ти. Ще се. За Мен. Омъжиш ли.

Петото кученце с табелка, на която се мъдреше въпросителен знак, беше отишло да изследва кутията с играчки, докато останалите тичаха в кръг.

— Правиш предложение с кутрета? — попитах аз и устните ми се разтеглиха в усмивка.

Джо извади пръстен от джоба си.

— Лоша идея? — попита той.

Обичах този мъж до полуда.

Попих очите си с ръкав.

— Не, чудесна е... може би малко неправилна граматически, но няма какво да сториш, ако не можеш да ги накараш да застанат на едно място. — Отидох при него и обвих ръце около врата му, както беше клекнал. — Как да кажа „да“? Имаш ли още табелки?

— Имаше едно шесто кученце, което трябваше да носи табелката с „да“ или „не“, но го осиновиха миналата седмица.

Целунах го пламенно.

— Опцията „не“ не е била необходима.

— Тогава...

— Да, разбира се, че да!

Джо плъзна пръстена с диамант на пръста ми и аз се възхитих на проблясването на студения, ярък пламък.

— Обичам те — каза той и аз му отвърнах с треперещ глас. Притиснах се силно към него, опитвайки се да го бутна на пода.

Джо с лекота се отпусна и ме прегърна, когато допрях устни до неговите. След минута ме търкулна по гръб и направи целувката по-дълбока, по-интимна. Емоционалната прегръдка бе прекъсната, когато

кученцата започнаха да се катерят по нас и установихме, че е абсолютно невъзможно да се целуваш, когато се смееш.

Но независимо от всичко опитахме.

Издание:

Лайза Клейпас. Момичето с кафявите очи

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

ИК „Ергон“, София, 2015

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.